

**Verselő
Antológia
2020**

Művészeti „virággyűjtemény”

Verselő Antológia 2020

Verselő Antológia 2020

Művészeti „virággyűjtemény”

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2060-341X

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2020

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Dránovits Anna

Verselő Antológia

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

**...tizenharmadik éve
a művészetek szolgálatában**

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	6. oldal
Előszó	8. oldal
Ambrus József	10. oldal
Bajziczné Panni és	
Bajzik Anna Alexa	15. oldal
Benik András	22. oldal
Blazekné Benik Mária	40. oldal
Bódi János	72. oldal
Erdődi Attila	80. oldal
Farkasné Edit	88. oldal
Fejes Ibolya	102. oldal
Hegedűs Máté	124. oldal
Kisháziné Vincze Julianna	132. oldal
Komáromi János	138. oldal
Körmendi Rita	163. oldal
Lakatos Tibor	168. oldal

M. Jósvai Éva	174. oldal
Maricza Adrienn és	
Reményi Tamás	182. oldal
Márton Éva	190. oldal
Mráz Erzsébet Irma	198. oldal
Nádasi Katalin	202. oldal
Peresztegi Nóra	214. oldal
Pisch Ferenc	224. oldal
Rácz Kata	272. oldal
Soós Katalin	276. oldal
Tóth János Janus	288. oldal
Tóthné Telkes Csilla	294. oldal
Vámossyné	
Franczen Erzsébet	300. oldal
Varga Árpád	304. oldal
Varjú Zoltán	308. oldal
Vidákovics Csaba	314. oldal
Vilcsek Adrienne	325. oldal
Vörös Jennifer	332. oldal

Ez már több, mint egy tucat!

2008... 2020... 12 év, meglehetősen hosszú idő. ...és ez már a 13. kötet. A 13-as szám körül sok a misztikum. Szerencsétlen, szerencsés? Ki tudja...

Nos a mi számunkra – akik a Verselő Antológiák olvasói, szerzői, szerkesztői vagyunk – nem kérdéses, hogy a tizenharmadik nem különbözik másban, csak sorszámában a többi kötettől.

Éppen ugyanaz a nyitottság jellemző most is a megjelent kötetre, mint az antológia indulásakor. Nem a szerkesztő szeretné eldönteni, hogy egyes alkotások színvonalasak-e, hiszen csak szubjektív döntéseket hozhatna. A megmérettetést az olvasóra bízta. Természetesen szűrő azért van. Ebben elsősorban az őszinteség, az alkotói szándék a meghatározó, de – a fentieknek talán kicsit ellentmondva – az alkotások minősége is fontos. Az évek során azonban megtanultam, hogy az én ízlésem csak egy és nem lehetek megfellebbezhetetlen ítéző. Hiszen sok remekművel találkoztam, amely nekem nem igazán nyerte el a tetszésemet és rengeteg olyan alkotással is, amelyekért rajongtam, de az olvasók között mérsékelt sikereket ért csak el. A szűrőt tehát nem az én ízlésemhez állítottam. Mégis azt kell mondanom, hogy minden, a kötetbe került alkotást szeretek.

Ebben a kötetben is éppen úgy a szerzők széles skálájának írásai, képei kaptak helyet, mint a korábbiakban.

Korosztályi tekintetben, témában és stílusban is széles a paletta. Éppen úgy megférnek ezek a különböző hangvételek, stílusok, nézetek, versek, novellák, képek egymás mellett, mint ahogyan meg kellene férniük az embereknek is a valóságos világban. Sajnos tudjuk, látjuk, halljuk, tapasztaljuk, hogy nem így van. Most sincs így és valószínűleg soha nem is volt... de talán, ha többször tapasztalhatják meg szerzők és olvasók, hogy így is lehet... talán akkor valami meg fog változni.

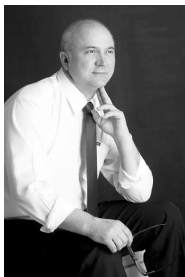
Mi – a szerzők, az olvasók és a szerkesztő – megtettük amit nekünk megtenni lehet. Megférünk békecséperben az antológia lapjain, mint kertben a virágok. Igaz ott is van hajlam, hogy az egyik elnyomja a másikat, de ha egy jó kertész odafigyel, akkor a gyom nem üti fel a fejét és virágozhat minden virág.

A szerzők elvetik a magokat, a kiadó biztosítja a földet, ahol gyökeret verhetnek és kivirágozhatnak. Az olvasók pedig válogathatnak a sok különböző virág közül. Olyan csokrot állítanak össze, amilyen a kedvükre való.

...és az antológia beteljesíti célját. Jelentésének megfelelően (antológia = virággyűjtemény) kívánjuk, hogy minden olvasó találja meg azokat az alkotói-virágokat, amelyek díszei lesznek a saját olvasói-csokrának!

Szeretettel: Komáromi János

Ambrus József

Ambrus József vagyok, Székelyföldön születtem Gyergyószentmiklóson, és Gyergyószárhegyen nevelkedtem ahol Bethlen Gábor is. Diplomámat a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szereztem. Ady Endre hatására kezdtem verseket írni. Első verseskötetem én magam gyártottam házilag, „Egy szem búza az élet” címmel. Ma már ez relikvia. Több mint harminc éve Budapesten élek. Kísérletező lírikus vagyok, aki nem fél az ismeretlentől, az újtól, nem félek kipróbálni új műfajokat, és nem félek a kudarcoktól. Nem vagyok irányzatkövető, saját egyedi hangot próbálok, keresek. Szembe megyek az árral, még akkor is ha átcsapnak felettem a habok. Deák Sárosi László egyik könyvem előszavában írta: „Ambrus József minden verse filozófia és etikai ki nyilatkoztatások sorozatából áll. Szemléltetés, bizonyítás, illetve bármiféle kiegészítő vagy töltelékszöveg nem sok található sorai között, minden kifejezés kijelentés, értelmi vagy érzelmi állásfoglalás. Van neki egy kedvelt versformája, aminek konkrét mintáját ugyan nem tudnám idézni a magyar vagy a világirodalomból, talán nem is létezik, de ez a versforma a szonettek egyfajta kibővítése, variációja”. Verseimben a szimbólummá emelt metaforák, a lezárt

sorokba rendezett kinyilatkoztatások, az ölelkező ragrímek és szabados asszonáncok, az egyes szám első és második személyű igealak, egyedi irodalmi szövegterében sorakoznak. Több mint ötven antológiában, és újságokban jelentek meg írásaim: pl. Előretolt Helyőrség, irodalmi folyóirat, Nyugatplusz, (újnyugat) Függet Szépirodalmi folyóirat, Kláris, Irodalmi kulturális folyóirat, Montázsmagazin, Kulturális folyóirat, Kárpát-medencei Újságírók Egyesülete, Országos Mécs László Társaság, Litera-Túra Irodalmi és Művészeti Magazin, Holnap Magazin Irodalmi folyóirat, Arcok és Énekek Antológia, Partium, Irodalmi Művészeti, és Közéleti Folyóirat, Kelet Felől Irodalmi, Művészeti és Társadalomtudományi Folyóirat, Délibáb antológia, Magyarok Vagyunk Európában, Kortárs versek iskolai, és egyéb ünnepi alkalmakra, Pegazus könyvek, Antológia, Allegória Irodalmi Portál, Tanítványi láncolat Irodalmi műhely, Gold Pen Antológia, Verselő Antológia és több tucat online oldal. Több média szereplésem visszahallgatható: pl. Kossuth rádió, Mária rádió, Pesti Szabad Szalon rádióműsor, Klub rádió, Gyergyószentmiklósi rádió, Zugló tv, stb. Hét verseskötetem jelent meg eddig: FÉRFIÉNEK, KIFOSZTOTT SZÉPSÉG, GOLGOTAVIRÁG, AZ ÉLET BOLONDJA, EGY MARÉK SZERENÁD, TÖRÉKENY TEKINET, és EGYEDÜL EURÓPÁBAN, ez a kötet a közönség szavazata alapján, Dugonics András Irodalmi Díjat kapott költészet kategóriában.

Túlélnek a tárgyak versek, s ha már nem leszek,
olvasd végig bátran, benne recept, részletek.

Főnix-színpadon

Általam születik a másik világ,
bölcs varázslatok földig rejtnek,
krisztusi gondolat csiholta a csatát,
mint kóbor tüzeket a gleccserek.
Zsákmány-pillanat szemedben hevül,
génjeim játsszák szilárd esküdet,
a valósággal vágyam szembesül,
de ember-módra élni, most sem lehet.
Parazsat ígér a bolygók csillaga,
és a kéjbe kapaszkodott lábunk,
fénye olyan mint zöld azúrkorona,
és emlékműve, – pompás oltárunk.

Botfülű zenészek régmúltszínpadon,
hangos leltárba veszik a jövőt, –
csak ne torlódna a titok torkomon,
és ne rontana meg százezer tüdőt.
Vendégül látom kétes könnyedet,
efféle zsákmányt nem lehet temetni,
vermekbe vackolt, a földön itt rekedt,
de jobb lett volna el sem kezdeni.

Vendégül fogad a koldus világ,
vagyok, ki a jót vissza nem fizeti,
romlott, hálátlan, pazar és galád,
ki a színpadot, vad táncrea rászedi.

Relikvia-tábor

Újra elindultam madár-beszéddel,
rombolni a sokszólamú ritmust –
lelked tele váddal, förtelemmel,
– de jóságból építem a virtust.
Célba vett a korszerű magasság,
kétarcú eszmék remetéi szólnak,
bordák között bevérzett valóság
keresztény lándzsái megóvnak.
Nem mutatom sebeim, ha fájnak,
sem alázatból, sem félelemből, –
gyalázóim ilyenkor szundikálnak,
s arcom kaparják a képernyőről.

Hatalmas dühe gyújtogat a láznak,
nem igaz, hogy nem lehetsz bátor,
– szép öleléssel világra támad –
a téboly gondolat, a relikvia-tábor.
Hamis beszéd csókolja a száját,
fehér bottal vezeti koponyám, –
a sokszólamú beszéd mégis fájhat,
és ledönti föl Kent coronám.

Ölelő ritmusban vergődve halálig,
a szólam gyászruhája rajtam, –
vérkörök kísérik a vallomásig,
mert bezárult a lidérces ajkam.

Parnasszus ligetben

Versek húsában romlott értelem,
és elvirágzott fohász térdepel –
piros ízt adnak, semmi mást nekem,
amíg apró fillérekben létezel.
Nap lábnyomai lassan kihűlnek,
a verseket védem furcsa módon, –
felmászni a gerincre sikerülhet,
ha egy pillanatra lehajol az ódon.
A lakatlan ragyogás fogva tart,
új lendület hajszol föl az égre,
– nótára cserélem a zűrzavart,
és formálódok füstös fillérmesékre.

Tágas hegygerincen folydogál a csend,
a fényes bíbor alázatot ébreszt, –
az idilli ünnep semmit nem jelent,
– ha a horizonton idetévedsz,
és jogtalan lábnyomát kiszemelve,
gyűrött arcodon a névtelen játék,
csak unalmas sorok jutnak eszembe,
mert kisiklott az élenjáró szándék.

Kékszemű tűz elpusztíthat engem,
feltámadt a misztikus versbűvölet,
de hadat neked sosem üzentem, –
Parnasszus volt minden hadművelet.

Bajziczné Panni és Bajzik Anna Alexa

Költeményeim megírására egy-egy alkalom, élmény, történet bontja ki az írás kényszerét, melyet empatikus ráhangolódással formálok meg.

Mindig rátalálok olyan élményekre, értékekre, amelyeket szeretnék megmutatni, megosztani.

Elmémbe rögződnek és találhatnak ritmust, rímeket a gondolatok és formálódnak versekké.

Rajz- és festés iránti készségemet kamatoztatni tudom versek illusztrálásában, amit elsősorban édesanyám költeményeihez alkotok.

Szívesen készítek portrékat ismerőseim és barátaim számára, de nem áll tőlem távol a természet képi ábrázolása sem.

A gránátalma

Olvadt aranyban fürdik
a gránátalma,
megannyi vörös mirtusz a virága.
Fénylő leveleit szellő simogatja,
gyengéd ujjakkal meg-megigazítja
dúskelyhű skarlátját.
Szerelem fájának tudja a fáma.
Édenkert pirosuló almája?
Talán az ősök vágya?
Vitatott ennek tárgya.
Ma már nem dráma
a valaha volt szárnyra
kelt vizálynak taglalása.
Egy biztos,
hogy most
felém piroslik bokkrétája.
Látványos szépsége a nyárnak!

Bajzik Anna Alexa rajza

A jövő ilyen lesz?

Élek, mint bárki más:
a sors hol jó,
hol mostoha velem.
Nem ítélek,
nem bírálok mást,
megértő ésszel
figyelem ki mit lát.
Fanyar bánattal veszem észre
hogyan változik, torzul a világ:
tetszik, nem tetszik,
álarc mögé rejti
mindenki igaz valóját.
Nincs mimika, nincs mosoly,
mi ismerős.
Nincs tánc, nincs bál,
nincs vígság,
elzárva él család, barát.
Marad
egy szempár,
ijedt vagy rettegő,
aggódó, szorongó szívek,
félelemtől gyötört idegek,
elidegenedett emberek.
A jövő ilyen lesz?

Bajzik Anna Alexa rajza

Amikor a csillagok

Amikor a csillagok fénye
elhalványul,
majd kihuny,
keleten az ég vöröse lángol
és a hajnal szégyenlős pírral
bukkan fel
hideg felhőágyából.
Rózsás derengéssel
álmosan pislog,
ásítva ébredszik,
nyújtja gémberekét.
Kitárja könnyű karjait
a Nap felé,
hódolattal köszönti
fenségét.

Bajzik Anna Alexa rajza

Benik András

1915 – 1971

Született 1915. január 18-án Tornalján (Szlovákia), szegény munkáscsaládban. Testvérei nem voltak. Édesapja az 1. világháborúban meghalt a fronton. Lévárton lakott, ahol 6 elemi iskolát végzett és Gömörben 2 polgárit, majd odahaza dolgozott mint földműves és napszámos. 1938. január 1-től állandóan az erdészetnél volt alkalmazva, Szentiványi József bejei erdőgazdaságában, Dr. Hišnyai Heinzelman Béla licei erdőgazdaságában, valamint Deresken és a jólsvai m. Kir. Erdőhivatal Miskolci erdőigazgatóságán.

Katonai szolgálatot teljesített Rozsnyón (1942-1943) és Balassagyarmaton a magyar határőrségen, Ráróspusztán mint irodai beosztott. 1945. április 4-én Pozsony mellett, Záhorská Bystricánál orosz fogságba esett és Charkovban és Poltaván volt fogságban egészen 1948. november 12-ig. Megtört egészségi állapottal tért haza Lévártra. Rozsnyón vadászati vizsgát tett és Kassán erdőőri szakvizsgát. Utoljára Tornalján volt erdész. Boldog házasságban élt kedves feleségével Margitkával, e házasságból 4 gyermekük született: 3 lány és egy fiú, de két kislánya nem élte meg még az egy évet sem.

Sajog a szívem

Százados fák árnyékában
heverészek egyedül
Közelemben egy kis tücsök,
jaj de szépen hegedül
A bokorban kis madárka,
zengi vígan kis dalát
Csak a szívem szegény szívem
nem felejtí bánatát

Az emberek úgy örülnek
a tavasznak a nyárnak
A kis madár is úgy örül
ennek a szép világnak
Csak én vagyok oly bánatos,
nem törődöm semmivel
Legkevésbé kínozott gyötört,
mit sem érő létemmel

Az életem már énnékem,
igazán semmit sem ér
Pedig az én hajfűrtjeim még,
nem lepte be a dér
Hisz még alig, hogy elértem
életem, szép tavaszát
Én már mégis beteg vagyok,
szebb hazába vágyom át

Szebb hazába túlvilágba,
hol nincs e szó megcsaltál
Hol nem sajog vérző szívem,
ha azt mondom elhagytál
Ottan túl e szebb hazában,
ott van igaz boldogság
Oda, oda, oda vágyom
éjjel nappal mindig át

Mert a szívem egy megcsalt szív,
mit megcsalt
egy kis leány
Nem törődve azzal mit sem,
mi lesz velem azután
Oly ridegen elhagyott,
sőt eltaszított magától
Elszállottam messze tőle,
mint a levél a fától

Sőt még messzebb, sokkal messzebb,
e világból örökre
Kitaszítva, kiüldözve,
fájó szívvel keblemben
És e szív fáj borzasztón fáj,
csak éppen, hogy kibírom
Hogy én ezt a szóke angyalt
már két naptól nem látom

Két nap? Ez oly nevetséges,
milyen rövid idő ez
Mégis nekem olyan mint ha,
két év telt volna már el
Sőt talán több nem is tudom,
az eszem is merre jár
Veled együtt az is elment
örökre Te szőke lány

Gyere vissza, gyere hozzám,
én bűnöd megbocsájtom
Hogyha néked gyönyörű szép,
két orcádat láthatom
Ha két szemed mint napsugár,
rám veti a sugarát
Azt hiszem, én, hogy e földről,
Mennyországba szálltam át

Lévárt, 1936. 12. 18.

A kereszt

Midőn gyermek voltam, s keresztet láttam
Én azt mindig hosszan, sokszor megcsodáltam
Elgondolkoztam, ugyan mi bűne vala
Az Isten Fiának, ki rajta meghala

Gyermeki eszemmel, én fel nem foghattam
Hogy az Isten Fia mily igaz ártatlan
Volt amidőn hordá, értünk a keresztet
Mert Jézus bennünket, oly igen szeretett

Évek múlva aztán, mindőn ifjú lettem
Ha keresztet láttam, mindig el-elnéztem
Nézés közben sokszor ily szókat értettem
Hagyd el a világot, Jer és kövess engem

De én nem követtem, Jézus hívó szavát
Nem tudtam legyőzni világ csábítását
És én mentem tovább, merre világ hívott
De a szívem többé, már meg nem nyugodott

És múltak az évek, én meg férfi lettem
A világ örömét úgy már nem kerestem
Hisz nem volt rá időm, mert gondjaim voltak
De szívem és lelkem folyton háborogtak

Igen háborogtak. Mert nehéz az élet
Miért is hagytalak el? Jézusom Téged
De már mostan én is, viszem Keresztemet
Amit vállamra tett, a világi élet

Rohantak az évek, íme öreg vagyok
Csendes megpihenést, sehol sem találok
Bármerre tekintsek, csak Ő van előttem
Jézus a kereszttel. Miért is nem követtem,

Követem már mostan, bár rövid az idő
Tegnap ifjú valák, ma itt a temető
Tudom, hogy ottan már nyugton megpihenek
Mert sírom felett lesz Jézusom kereszted

Lévárt, 1937. 02. 10.

Írásjel az élet

A gyermek élete felkiáltó jel
Szép gyermek évei ép így telnek el
Sokszor felkiált mily szép, gyönyörű
Szép ifjú élete boldogság és derű

Aztán később jön a nagy, nagy kérdőjel
Sok szép leány körül melyiket vegyem el
Melyiket vegyem el, ez szebb, az gazdagabb
Melyikkel lenne az életem boldogabb

És azt válassza kit szíve hön szeret
De a választás egy új jelhez vezet
Mint Kettőspont, már ketten vannak
Mint férj és feleség élnek boldogan

De jó egy újabb jel: a pontos vessző
A fiatal pár szép új terveket sző
Pont alatt kis vessző egy új jövevény
Pici gyermek, Ő az egyetlen remény

De rohan az idő rohan sebesen
A szép fiatalság le tűn hirtelen
És miként a vessző, alatt húzódik
Férj és feleség pihenőre vágyik

És mennek végre örök pihenőre
Itt marad gyermekük kidőlt helyükre
Két sírra hű gyermek fájó könnyet ont
Írásjel az élet, sírnál van a pont

Lévárt, 1937. 08. 19.

Anyámhoz

Hej édes jó anyám, ha megházasodom
Ha majd kis házukba szép menyecskét hozok
De más lesz az élet ha lesz feleségem
Akkor pihen majd meg, édesanyám lelkem

Tudom fog örülni, fia boldogságán
Mikor velünk örülhet, jó sorsunk látván
Látja szerelmünket, látja boldogságunk
Földi paradicsom lesz a mi kis házunk

Földi paradicsom telve boldogsággal
És én nem cserélnék az egész világgal
Mert látom, hogy akkor milyen boldog lesz velünk
Az én édesanyám megpihen mellettünk

Olyan lesz itt köztünk mint Hold fenn az égen
Vagy mint a nyári nap, mikor ott van vélem
Világít melegít bölcs szava intése
A világgal felér, két szeme nézése

Két jószágos szeme amíg ránk mosolyog
Öröm lesz az élet, könnyű lesz a dolog
Le vesszük válláról a nehéz gondokat
Szeretjük, becsüljük édes jó anyánkat

A szava parancs lesz és mi teljesítjük
Addig leszünk boldogok amíg ezt megtehetjük
Mert ha már nem halljuk édes zengő szavát
Kinek mondjuk mi el szívünk bánatát

Mert most panaszkodni, ki tudjuk magunkat
Hogyha át öleljük, drága jó anyánkat
Keblére borulunk elhalmozzuk csókkal
Áldd meg őt Istenem, minden földi jókkal

Lévárt, 1938. 03. 09. – Bérc

Álomország

Ismerek egy szép országot
Nincsen annak párja
Földi ember, hogy elérje
De nehezen várja

Pedig nincsen messze tőlünk
Ez ország határa
Benne van a nagy boldogság
Mindnyájunk számára

Ez az ország álomország
Telve minden széppel
Ha elalszunk előnkbe jön
Sok-sok édes képpel

Szép tündérek elringatnak
Boldogságban járunk
És ilyenkor beteljesül
Mindenféle vágyunk

Előttünk van az a kislány
Kit titkon szeretünk
És egymásnak itt örökre
Hűséget esküszünk

Mert itt nincsen gazdag leány
Nincsen szegény legény
Szerető szív itt egymásé
Itt senki sem szegény

Előnkbe jön Édesanyánk
Jóságos alakja
Olyan mintha most is élne
Pedig sír takarja

Ránk mosolyog, velünk beszél
Átölel két karja
Számталanszor össze csókol
Imátságos ajka

Majd sebesen madárszárnyon
Tündérhonba szállunk
És itt fájó sebeinkre
Balzsamot találunk

Nem fáj semmi míg itt vagyunk
Itt nincs szomorúság
Nincsen itt könny, nincsen bánat
Csak nagy boldogság

De innen is tovább megyünk
Lelkünk messze elszáll
Bejárja a nagy világot
Csillagokig felszáll

És amint felébredünk
Könnytől ázik orcánk
Mert itten – e rideg földön
Nagy csalódás vár ránk

Oda a sok tündér álom
Oda a boldogság
Oh milyen már, mily szomorú
Ébren a valóság

Istenem oh miért is kell
Onnan visszatérni?
Miért nem lehet életünket
Álomban leélni?

Lévárt, 1938. 03. 22. – Bérc

Üdvözlét Budapestre

Diáktársak hű testvérek
Üdvözöllek szeretettel
Visszacsatolt felvidékről
Köszöntelek igaz szívvel

Gyermekszívvvel mondok néktek
Jóságtokért köszönetet
És hozzátok Budapestre
Küldöm e kis üzenetet

Gondoljatok ez után is
Reám olyan szeretettel!
Mint ahogyan én gondolok
Rátok mindig hálás szívvel!

Lévárt, 1938. 12. 25.

Dalol a kismadár!

Dalol a kismadár
Hívogatja párját
És boldogan éli
Párjával világát

Erdők sűrűjében
Megrakja kis fészket
Végtelen boldogság
Tölti be a szívét

Mert a páros élet
Legszebb a világon
Ezért dalol vígan
A madár az ágon

Csak én vagyok magam
Nékem nincsen párom
Elhagyottan árván
Élek a világon

Lévárt, 1939. 12. 30.

Cím nélkül

Fogságban írt verseiből

De boldogan éltem – Kis családom között
Még a sors közülük – Messze nem üldözött
Sírva így búcsúztunk – Hogy el kellett válni
Egymást nemsokára – Viszont fogjuk látni

Hosszú évek lettek – Rövid elválásból
Ide hírt nem hallok – Kedves családomról
Messze idegenből – Vágyódik hozzátok
Vérző, fájó szívvel – szeretett apátok

Letelik a fogság – Én haza mehetek
Jó anyám, hitvesem – Veletek lehetek
Szent ünnepnap lesz – Éltem ez a napja
Mikor viszontlátás – Csókját ajkam kapja

Karlovka, 1946

Cím nélkül

Fogságban írt verseiből

Nincsen több olyan asszon sehol ezen a világon
Mint az én szép feleségem, az én édes párom
Ha szemébe nézek és csókolom száját
Elérem életem, minden boldogságát

Édes kedves feleségem aranyos szép rózsám
Én Te ér érted reggel este, mindig imátkozom
Te vagy az életem, minden boldogsága
Neved a szívemnek forró imádsága

Tudom, hogy a jó Istenünk szeret is bennünket
Megáldja a síríg tartó forró szerelmünket
Hazamegyek hozzád, karjaimba zárlak
Mint virág a napfényt, oly epedve várlak

Karlovka, 1946

Édesanyám

Fogságban írt verseiből

Édesanyám, kedves Édesanyám
Ne búsuljon messze lévő fián
Hazamegyek hozzá nem sokára
Forró csókot adok két arcára
Hófehér hajára

Édesanyám, kedves Édesanyám
Lesz még boldog élte szép alkonyán
Karjaiban újra ha bezárhat
Fájó ima után maga mellett láthat
Velem együtt járhat

Édesanyám, kedves Édesanyám
De boldogok leszünk már igazán
Mikor együtt megyünk a templomba
Imádjuk az Istent leborulva
Nagy boldogságunkba

Karlovka, 1946. 07. 21.

Anyámhoz

Fogságban írt verseiből

Úgy szeretnék hazamenni
Szent pünkösd napjára
Szép rózsából csokrot kötni
Anyám sírhalmára
Ráborulnék keresztjére
Elhalmoznom csókkal
Nem vigasztal soha többé
Jó anyai szókkal
Édesanyám nem vártad meg
A hazatérésem
De tudom, hogy fent az égben
Könyörögtél értem
A jó Isten meghallgatta
Buzgó imádságod
Legyen Néked a sír mélyén
Csendes – boldog álmod

Karlovka, 1947. 01. 29.

Vasárnap délután

Vasárnap délután
Oly szomorú vagyok
Bárhogy is szeretném
Vigadni nem tudok

Úgy elfog ilyenkor
Egy fájó gondolat
Egész elfelejtem
A földi gondokat

Mert lelkem távol jár
Messze idegenben
Egy nagy csatatéren
Járok képzeletben

Igen, csatatéren
Hol volt nagy ütközet
Oda visz el engem
Sokszor a képzelet

Ott időzök én el
Gyakran órák-hosszat
Lelkem sorba nézi
A hősi sírokat

Bizony hősök azok
Akik ott nyugosznak
Akik hosszú síri
Álmodt ott alusznak

Nagy ütközet volt ott
Aratott a halál
Mert a hős katona
Meghal, de nem hátrál

És most ott pihennek
Távol a hazától
Végleg elszakítva
Szerető családtól

Nincsen szerető szív
Ott az idegenben
Nincs ki a sírjuknál
Imát küld az égbe

Nekem is csak ez fáj
E szomorú tudat
Én is ott vesztém el
Drága jó apámat

Ott esett Ő is
A nagy csatatéren
De előbb még átment
Sok, sok szenvedésen

Sok szenvedés után
Ott halt hősi halált
Ellenség golyója
Ott orvul talált

És most ott fekszik Ő
 Egy jeltelen sírba
 Nem kísérte senki
 Zokogva és sírva

Vagy ha már határ van
 Oh miért nincs szárnyam
 Hogy hozzád repülnek
 Ez egyetlen vágyam!

Harangok nem zúgtak
 Talán még pap sem volt
 Búcsú ének helyett
 Ágyú dörgése szólt

Oda repülnek én
 Ahol a sírod van
 A nagy csatatérre
 Mennék bánatosan

Tudom, így temettek
 El Téged jó Atyám
 Miért hagytál itt minket?
 Engem és jó anyám

És ott a sok sír közt
 Én addig járkálnék
 Amíg sírhalmadra
 Reá nem találnék!

És most ott sírodon
 Talán még virág sincs
 De hisz ki ápolna?
 Mikor ott senkid nincs?

És ha megtalálnám
 Leroskadnék rája
 Ázna könnyeimtől
 Kopott keresztfája

Csak én járok hozzád
 A léleknek szárnyán
 Lelkem ott időzik
 Drága sírhalmodnál

Könnyemmel áztatnám
 Sírja minden rögét
 Százszor megcsókolom
 Apám sírkeresztjét

Sokszor felsóhajtok
 Így merengésim közt
 Miért is van határ,
 Köztem és sírod közt!

Elpanaszolnám ott
 Szomorú éltünket
 Mert Ő nála nélkül
 Szomorú az élet

De ott vigaszt lennék
Még ottan időznék
És drága sírjától
Boldogan távoznék

De hisz ez csak álom
Merengésim közben
Nem látom én azt meg
Soha az életben

Hogyha szárnyam volna
Minden nap elmennék
Jó atyám sírjára
Sok virágot vinnék

Nem látom meg sírod
Azt nem gondolhatom
Pedig csak ez volna
Örömöm bánatom

Tele volna sírja
Nyíló virágokkal
Így találkoznánk mi
Minden nap egymással

Én azért megnyugszom
Az Úr végzésében
Viszont látjuk egymást
Odafönn az égben

Lévárt puszta 1937. 02. 28. vasárnap

Blažekné Benik Mária

Tornalján, Szlovákiában születtem. Rozsnyón lakom. 3 felnőtt gyermek édesanyja vagyok – 2 fiú és egy lány.

A vers szeretetét és a versírást szüleimtől és nagymamámtól örököltem. A versek által fejezem ki a gondolataimat, érzéseimet és a saját megélt tapasztalataimat. A hit, a szeretet és a versek segítettek átvészelni az életben sokszor elemgördített akadályokat is.

Mottóm: Mert nem az a fontos, amit lát az ember. Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van. – 1. Sámuel 16, 7

Nagy öröm számomra, hogy a verseim közösen jelenhetnek meg az édesapám (Benik András) verseivel ebben a színvonalas antológiában. Őszinte hála és köszönet érte.

Az apukám versei még több más verssel és dokumentummal együtt megtalálhatók egy családi albumban – egészen az 1800-as évekig visszamenőleg, Miskolcon a Herman Ottó múzeumban. Ezzel nyertem felnőtt kategóriában az Istvánffy Gyula Honismereti Gyűjtőpályázatán Oklevelet és könyvjutalmat. Ennek a munkámnak a bővített feldolgozását a Békéscsabai Hagyományőrző Kulturális Körnek és a Tájháznak adományoztam.

2012. április 14-én teljesült egy régi vágyam: a fiam a születésnapomra elvitt Lengyelországba, hogy felkeressük azokat a helyeket, ahol nagyapám harcolt az 1.vh.-ban és ha szerencsénk lesz akkor rá-találhatunk a sírjára is. A Hadtörténeti Levéltár és Irattár Budapestről kérésemre küldött egy levelet amelyben közölte, hogy nagyapám, Benik András, a besztercebányai m.kir. 16. honvéd gyalogezred honvédjeként vett részt, 1915 júliusában, az úgynevezett Breszt-Litowsk-i hadjáratban. Az ezred 1915. július 16-18-között a mai Lengyelországban levő Zamosc és Chelm között fekvő Kol. Lipinynél harcolt és itt 1915. július 17-én halt hősi halált, Skierbio-szow-tól 4,5 km-re.

Hosszas keresés, kutatás és kérdezősködés után végre sikerült megtalálni az állítólagos helyet, ahová az idősebb helybeli lakosok elvittek minket.

Azzal a szándékkal vettünk búcsút, hogy ide még visszatérünk és emléket állítunk a nagyapámnak. Sajnos a sors közbeszólt. Olyan súlyos artritisz gyuladást kaptam, hogy járni sem tudtam.

Majd 2019. július 8-án, miután csodával határos módon sikerült meggyógyulnom, újból sikerült ellátogatnom ezekre helyekre. Egy ismerősöm fából keresztet készített. Ezt az ismerősöm segítségével el is vittük és így már méltóan megemlékezhattünk a hősi halált halt nagyapámról. Emléket állíthattunk neki ott a messze idegenben, a búzamezők közt egy kertnek a végében, ahol a sírja található a nagy lombú hársfa alatt. Ott született meg ez a vers.

Nagyapám emlékére 1. vh

Lengyel honban messze földön
Ahol a golyó süvített és átszelte az eget
A mezőre leszállt a halál angyala
Odahaza reménykedik feleség és gyermek
De az apa már soha többé nem térhet haza
Sárga búzatáblák között
Egy névtelen sírhalom
Messze földön, idegenben
Hol fekete könnyeket sír az éjszaka
Ott szunnyad, ott alussza
Örök, mély álmát egy magyar baka
Körülötte a mezőn sárga kalásztenger
S a kalászban újra éled a föld pora
Fent a csillagok, lent a néma mély
Ott érik meg újból a béke s a remény
Itt alszik férj és apa, örökre eltemetve
De a nemzet szívében
Tán nincs még örökre elfeledve
A felkelő nap szárítja a könnyeket
S az örök béke fonalára
Könnyekből tűzi fel a gyöngyöket
A néma sír felett
Egy öreg hársfa árnyéka közt
A szél suhanva jár
Színes pillangó repked
S himnuszt zeng a szél-madár

Így állít örök emléket e síri hant felett
Így őrködik a múlt a szegény baka felett
    Béke és nyugalom, túlvilági álom
    Van már kereszt e néma síron
    Többé már nem névtelen
S rajta egy magyar zászlót lenget a szél
    Minden elesett magyar bakáért
    Idegen országban egy örökmécses ég
Itt esett el, itt folyt ki az utolsó csepp vér

Nehéz a bánat

Nehéz a bánat
Gyötör a vágy
Fáj nagyon, hogy elhagytál
Emléked szívemben él még
Emlékeddel oly nehezen élek én
Egy kis virág nyílik az út porán
Benne egy csepp harmatos könny szivárvány
De lassan virrad múlik az éjszaka
Hogy felkelt a nap már az is egy nagy csoda
S a kisvirágot, beragyogja a hajnali fény
S a kis virág kelyhében kizöldül a remény

Ébredés

A ködös hajnal után
Gyöngéden kél a nap
Csillogó arany fényében
A Hold elköszön magányosan
A táj lassan megrázza magát
S a harmatos könnyeken
Újra nyílik majd egy kisvirág
Madárfüttyre ébred a táj
Egy mókus vidáman ugrál a fán
Újjáéled a természet
S már elfeledte a sötét éjszakát

A Föld szíve

A szem tükrében elsuhant egy árny
Lehulló leveleit siratja egy ág
Őszülő lombjai a tájnak
Deres fejjel hódolnak be a vágynak
Ó te bűvös érzélem ki tavaszba
Burkoltad vérző szíved
S a szép nyárról álmodtál
De csak a tél jött
Csak azt hagytad nekem
Egy hóval belepett téli táj
Lett Nélküled az életem
De tudom, szívem
Majd egyszer megpihen
És szívem helyett majd a Föld szíve
Fog Érted dobogni szüntelen

Nélküled

Addig élek még szerethetlek én
Nélküled nem kell a mindenség
Nélküled nem vagyok, nem élek
Szívemet hagyom, sebezze az élet
Hadd fájjon, tűröm csendesen
Ameddig szeretlek csak addig létezem

Zivatar

Sírva zúgnak a fák
A szél közöttük süvítve jár
Méregfoggal teli orkán
Tépi, nyúzza a fák lombját
Forgószél csapkodja a leveleket
Marcangol, zúz mindent, mi útjába áll
S a zápornak dühös szája
Buborékot köp a sárba
Vihar előtt, vihar után
Süvít a szél egymagában
Gyilkos párát lehet,
Kénköves, mocskos szája
De lassan elmúlik a vihar
S a fák büszkén merednek az égre
Erős gyökerekkel kapaszkodnak a reménybe
S a szél hirtelen elrohan szégyenében
Egy újabb áldozatot keres dühében
Az égen már ragyog a szivárvány
Csodás álmod ringat egy fűszál
Így álmodja újból a szeretet csodás harmóniáját
Fehér, habos fellegek kézen-fogva sietnek
Mögöttük morcos, fekete fellegek
Gyászosan, véstesen pihennek
S a cseresznye virágillata
Szívbookmarkolóan bolyong az esti fényben

A fény és a sötétség

A gyűlölet lángjában
Halni készül a fény
A lét tűnő ragyogása
Hazugsággal szőtt sötétség
Szétágazó ármányos cselszövés
S a dühös gúny lobog az őszi szélben
A fák lehullott levelein
A dermedt szívek fagyos lelke
A bánat rácsán keresztül néz a fellegekbe
A bú mosolya zokogva száll
Kering a fájdalom, könnyezve kószál
Fagyos tél jött s a téli rózsák
Jégvirágos könnyeket sírnak az éjszakában
A nap is eltűnt már az égről
Csak a Hold vetíti árnyékát
Zokognak a fák, búcsúznak a levelek
S a kiszáradt néma patak
Lassan megtelik fájó könnyeimmel

A csillagok álmai

A csillagok álmai
Holdfényben úsznak
Fényes csillogással
Boldogan ragyognak
Bolyongok a csillagok közt
A megvillanó fényben
Hűs forrást keresve
Szívemben reménnyel
Álmodom a csillagokkal
Rólad álmodom
S minden éjjel álmaimban
Veled találkozom
S egy csodás égi fény
Ragyogja be csendes otthonom

Hullámok

A mindenség ura elnyel az időben
S lassan eltűnők a végtelenben
A visszaszámlálás tükrében
Távozni készülnek a fájó könnyek
A megtorpanó, kavargó pillanatok
A múlt tenyerébe merülve
Fájdalmasan a mélybe zuhannak
És eltűnnek a hullámok fodrozó örvényében

Elmúlt a nyár

Elmúlt a nyár, tovaszállt
Az ősz is búcsúzik már
Lassan szitálni kezd a hó
S fehérlik már a táj
Ezüstösen csillog a Hold
Lobban a láng, bolyong az űrben
Vad szélvész kergeti
Majd nyomtalanul vész a semmibe
Didereg a fagy, szárnyal
Elvirított már a rózsa
Félig homályba bújva
Lehullott leveleit kőbe zárta
S álmait a kő körbefonta
A kihűlt könnycseppekre
A Hold vetíti árnyékát
És minden éjjel egy fényes csillag
Lesz majd az igaz hű barát
S a halhatatlan idő kebelén
A sötét éjben kivirágzik
A megdermedt világ
S egy túlvilági fényen át
A lélek Istennél
Majd nyugalmat talál

Rólad álmodtam

Az volt a bűnöm
Hogy álmodni mertem én
Hogy szürke kis életemben
Te lettél a fény
Egy pillanat csak az élet
Ma még fénysugár
Holnap már búcsúzik a nyár
Szerelem, bánat, minden tovaszáll
Oly rövid az élet, miért is bánatanál
Már rég alszik a remény
Nem ébred fel soha
Már nem látlak, csak az álmaimban
A futó perc, mint néma sóhaj utolér
A lélek szárnyán még Hozzád repülök én
A szívem, a bűnös, az űz feléd
S a csillagoknak mondom el
Hogy még mindig nagyon szeretlek én
A szakadék felett a nap már nem ragyog
S valahol a messzi távolban
Egy hegedű elsírja a bánatom

Búcsúzik a nyár

A mogorva, kopott úton
Szomorúan elsuhant a nyár
Roskadtan búcsúzik, baktat tovább
A szívekből a reményt rég kiűzte már
Az idő gyorsan pereg, közeleg a tél
A lombok sűrűjéből egy lehulló falevél
Őrzi még a nyár tovatűnő fényét
A múlt emléke még fáj nagyon
De már szétszóródik a szélben
Lehet, hogy a csodás ősz
A felszálló néma ködben
Visszahozza a szunnyadó álmokat
S a táj felett majd újból
Szivárványról álmodik a szerelem

Múlik az idő

Számolom a fejem felett elsuhanó éveket
Melyben az idő lassan széthull észrevétlen
Lehet, hogy csak álom volt az életem
Lehet, hogy csak álmodtam, hogy létezem
A múltó nappal egyszer mint a villám hirtelen
Kihűl majd Érted lüktető bús szívem
S belemerülök majd a végtelen időbe
És tovaszállok majd a tűnő fényben

A szélben egyedül sírnak a fák

Hallgatom a csillagok szívdobbanását
S a felhők útján Hozzád indulok
Mit keres még itt egy őszi falevél
Mikor már csókot küldött felém a tél
Még őrzöm a pillanatot
Behunyt szemmel is újra látom
A magány ködös fátyolán át
A szélben egyedül sírnak a fák
Mit érez az elsárgult falevél
Mikor lehull és halkan földet ér
Mikor a tegnapok öröme
Már rég tovaszállt
A gyászos remények felsírnak az éjben
Már tudom, nem változol meg sohasem
S utad a sötétségbe vezet
A földalatti éjszakába
Életed hamu és por lesz csupán
S ott leszel majd azokkal kiket bántottál

Álomsziget

Annyira haragszom Rád
Hogy nem tudok szeretni mást
Annyira szeretlek
Hogy nem tudok haragudni Rád
Már nem akarlak látni sem
Mégis ott vagy a szememben szüntelen
Volt, hogy nagyon szerettelek
S tudom, hogy egy kicsit Te is szerettedél
S ezért megbocsájtok Neked mindent én
Egy könnyecsepp gördül le észrevétlen
Benne az idők fájdalma perreg
Sajog a szív a tűnő fényben
Az őszi hervadás lassan közeleg
A mélyben sorakoznak az emlékek
Hol az idő már nem létezik
Hol véget ér az emberi lét
Hol a sors letörli a fájó könnyeket
S a sötétségben megjelenik az álomsziget
S a hajónk majd kiköt a hullámok felett

Magamba zártam a múltat

Álmodó világomban
Mondd hol a helyed?
Piros rózsát hoztál?
Vagy fekete halál kelyhet?
Elfeledett régi emlékekre gondolok
Hol elfáradt már az idő is
Levelei hullnak a pillanatoknak
S néma búnak, néma vágynak lelke száll
Érzéketlen szívre, kösziklára rátalál
A felhők mögül előbújik a Nap
Fénye elvakít, de már csak bánatot terem
Magamba zárom a múltat, a világot
Kőből várat építek magam köré
Hogy többé már ne bántson senki sem
De olyan jó, hogy van még
Egy igaz hű barátom
Ki őszintén segítő kezét nyújtja felém
Nélküle a szívemre gyógyírt
Már soha, sehol nem lennék

Én még hittem a jóban

Mint a gyémántot
Csiszoltad bánatom
Drágakőként adtad
S ez lett a halálom
Hittem a jóban
Hittem az őszinteségben
S ez lett a végzetem
Tört döftél szívembe
Nem volt kegyelem
Sírtak fent a csillagok
Sírt a sötét éj
Potyogtak könnyei
Szomorúan nézték
Az óceán habjai
Még a kőből is könny fakadt
Patakokban csorgott
Futott a réten át
S benne egy álomvilág úszott
Színes gyöngyöket fűzött az élet fonálra
De a fonál elszakadt s a gyöngy
Beesett a halál markába

Keresem a békét

Keresem a békét
De csak a fájdalom feszíti
Húrjait a szélnek
S elmerengve a múlton
Sirató dalt énekelnek
Keresem a békét
De sehol sem lelem
A világban mindenütt
Csak a bánat s a gyűlölet terem
Ki máma még a barátod
Holnap már tört forgat szívedben
S ravasz cselszövéssel
Fekete fátylat terít rád észrevétlen
S hol tegnap még dült a szeretet
Máma már hegyként magaslik a gyűlölet
Nagy lesz a sötétség
S az árnyék sűrűjében
Nem látni már a fényt
Hűvösebb lett a szótlan éj
És sötétebbek a nappalok
Keresem a békét
De már csak a bú dalol

Sír az éjszaka

Sír az éjszaka
Hullnak könnyei
Szívét a bánat tépi ki
Szíved jégvirággá változott
A szemedben a láng már többé nem ragyog
A hűvös ölelés síri csendet terem
A sorstól gonoszul elüldözötnen

Már a Hold ragyog az égen

Már a Hold ragyog az égen
Mellette egy csillag kigyúlt merészen
Felhő kószál az ágak felett
A csendben az est könnye pereg
A fák árnyéka már aludni tért
S az álomra szenderült gallyakon
Pihen az édes madárálom
Álmosan a táj magát siratja
Temeti a napot a falu harangja
Az égen tündéri varázslatra
Kigyúlnak a csillagok
És a sötét éjben kővé válik
A megdermedt éjszaka

Elmúlás

Én ne tudnám, mi az elmúlás
Ki szeretteit már rég eltemette?
Mikor a fákról ezüstös könny pereg
Én ne tudnám, miért búcsúznak a levelek?
Ilyenkor, ha újra jön az ősz,
Szívembe ismét fájó bánatot űz
Nem, nem kérek több gyászt
Feledés, bánat, szomorúság
Útitársaim többé nem lesztek,
A szenvedés kosarát ma félreteszem!
Mikor egy ködös őszi reggel
Lihegve minden elsuhan,
A messzeségből nevetve int a nyár
Oly jó, hogy rám még egyvalaki vár,
Ó kedvesem, ugye mi nem lopjuk el
Lelkünkől az életet,
Még őszbe hajlik életünk
Mi ketten ugye boldogok leszünk?
S ha majd a mi fáinkról hullanak a levelek
Szemünkől forró könny ugye nem pereg?
Mert szívünkben csak egyszerre múlhat el a nyár
Mert ha Te nem leszel, én sem leszek
S ha én nem leszek, Te sem leszel már

Egy arc

Egy arc a végtelenben
A megpihenni vágyó
Nyugtalanság küszöbén
Bolyongó, senki vándora,
Lépteid mi vezérli,
Mi viszi, s hova?
Kóborolsz egymagad a nagyvilágban,
Mit keresel, mit kutatsz a félhomályban?
Helyed, bármerre mész,
Úgysem leheted,
Csak az évek suhannak el
Némán fejed felett

Soha ne add fel!

Egyszer majd a néma csend is felsikolt
S piros rózsák nyílnak majd a sötét felhők felett
S visszatér majd az az élet
Mit a gonosz vírus kegyetlenül eltiport
De ma még a félelem játszik velem
S keserű sóhaj tör a felszínre hirtelen
És minden olyan idegen és végtelen
Mintha sosem múlna el ez a félelem
De egyszer majd a világ egy új hajnalra ébred
S félre teszi a bánat kosarát
És örömmel nézi a távozó sötét felleget
Egy gyönyörű szivárványon – hídon át

Köszönöm a sorsnak

Későn jött már ez a szerelem
Mikor már lehullt az első hó
Mégis elérte még a szívem
S szeretni Téged olyan, de olyan jó
Köszönöm a sorsnak
Hogy Veled még találkozhattam én
Köszönöm, hogy a kezem
Kezedben pihenhetett még
Köszönöm a sorsnak
Hogy néha Rád gondolhatok én
Köszönöm, hogy létezel
Mást nem is kérek Tőled én
S mégis mikor leszáll az esti éj
És szobám ablakán beint az esti fény
Könnyes szemmel vágyakozva
Gondolok Reád
És halkán, csendben elmondok
Érted egy forró imát
S mikor fent az égen kigyúlnak a csillagok
Fájó szívvel Reád gondolok
S vörös lesz hirtelen az ég
Mert a Hold is sír a bánatom felett
És a könnye vérvörösre festi fent a felleget

Búcsúzás

Kínzóan szép és fájdalmas
Gyötörve simogatja lelked
S mint a szél a fákat
Tövestől tépi ki a szíved
Az emlékeket arcomról
Lemosni már nem tudom
S minden egyes rezgésben
Benne sír a fájdalom
Szívemet az élet vihara
Sebezte meg,
De lelkembe a bút, s a bánatot
Te hoztad el
A sors már nékem
Mindent megadott
Jót s rosszat, s elvett
Amit csak tudott
Volt sok bánat
És kevés öröm
Én mégis mindent
Szívből köszönök

Az összetört vágyak

Szívemben fellobban
A szomorúság lángja
S múlt lassan belecsúszik a mába
Feledni szeretném
A köddé vált emlékeim
De egyre erősebben
Jönnek azok felém
Magasra szállnak
S a felhőkhöz érve
Menedéket kérnek
Az őket hajszólo
Vak gyűlölet elől
Majd leperegve
Szóródnak szerteszét
A könnyekkel áztatott
Táj bús peremén
S összetörve megdermednek
Mind a pillanatok
Miket kőbe zárt az örök
Mély fájdalom

Hajótörött lettem egy szigeten

Én mindig csak a szépet kerestem
S mégis egy hajótörött lettem egy szigeten
Azt hittem nem szeretnek
Pedig csak Te nem szerettél
Azt hittem elfeledtek
Pedig csak Te feledtél
A tűnődő képzelet rácsos ablakán
A rácsok közt felsír a magány
Befogad, majd kitaszít ez a világ
Homokszemek közt perog az életem
Mint sivatagi vándor, forrást keresve
Lelkem szomjazva ha Reád lelne
Nem lennék már többé a földön idegen
S nem ölné meg a gyűlölet, s a téves eszme

Hogyan lehet túlélni a mát?

Hogyan lehet túlélni a mát?
Hogy még létezzünk a holnapban
És hogyan éltem túl a tegnapot
Hogy még létezem a mában
Hová tűnik az energia, ha meghalok
Hová tűnnek a pillanatok
Hová száguldott el a lét
Mikor az életünk volt a tét
Hogyan éltem túl, hogy megbántottál
S Te hogyan élted túl, hogy megbántottál

Remény

A fény árnyékban pihen
Tűnődve néz le a tájra
Mintha valakit várna
S csendben, némán figyel
De az úton senki sem jár
Nyomasztó emlékek és gondok közt
Lakik a szívekben egy bezárt világ
Dermedt mozdulatlanságban
Alszik a néma táj
Körös-körül a világban
A vírus méregfoga rág,
Öl és pusztít mindenfelé
De fent a magasban
Már egy fehér galamb száll
S szájában egy csodás zöldellő olajág

Megértés

Kínoktól övezett ösvényen
Jutottam el Hozzád
A szenvedések lángoló
Keresztjét hordtam vállaimon
Gyötrődtem a pokol
Ezer kínjaitól
S a halál tusát vívott
Vajúdó lelkeimmel
Míg Hozzád elérkeztem
Élő keresztemmel

Mikor lesz már vége?

A felkelő nap lassan csipegeti a gyöngyöket
Szárítgatja, törölgeti a lehulló könnyeket
A zord világban a vírus foga rág
Fájdalom árnyékában él az egész világ
Mindent átölel a létező nyomor
A szél is jajgatva süvít be ablakomon
Mikor szárítja fel a felkelő nap
Az emberek könnyeit
Mikor simítja ki az arcokon
A félelem ráncait
Mikor ragyog már szivárvány az égen
Ó Uram siess, küldj sietve békességet
Tiszta szívet, egészséget
Mert nyugalom kell már e népnek
Mutasd meg melyik az az út
Melyen haladni kell
Mert most még az ember csak
Kínlódva, vezekelve
A porba hullva múlik el

Az ÚT

Nincsenek utak, csak ÚT
Nincsenek urak, csak ÚR
Nincsenek könyvek, csak KÖNYV
S nincsenek könnyek, csak KÖNNY

Bennem és körülöttem

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van az Isten láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van a Krisztus láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van az Ige láthatatlan

Bennem és körülöttem
Benned és körülötted
Ott van a Krisztusi élet láthatóan

Hajnalodik

Lassan ébred a táj
A Hold búsan elköszön
Friss szellő játszik arcomon
S titkon figyel a napsugár
A hegyek közt némán száll fel a pára
A mókuska vidáman ugrik a fára
Hajnalodik, ablakomon beszökik a nyár
Messze kint a domboldalon
Már békésen legel egy nyáj
S a harmatos homály enyhe illata száll

Jönnek még szebb napok

Az Úr tünődve szemléli a bús arcokat
Mik tele vannak félelemmel
Csöndben nézi az imádkozókat
Kiknek szíve lassan megtelik reménnyel
Mindent körülvesz a hallgatás
A teret betölti a néma csend
S az ember epedve vár
Egy szót, egy biztatást
Mert így egyedül, magányosan
Minden oly rideg és minden úgy fáj
S az ég ablaka hirtelen kitarul
Egy hang szól biztatón felénk
Ember ne temesd még a világot
Elmúlik a vész
Jönnek még a mára szebb napok
Kinyílnak még a réten a virágok
Csak a szívekben legyen alázat és szeretet
S megmentheted még e bús világod

Az erdő télen

Szarvascsorda lábnyoma
Ott csillog a fehér hóban
A pihe-puha hó alatt
A zöld mohák alszanak
A természet is aludni tér
A szép nyárról álmodik
S álmaiban a tavaszt várva
Tarka színben pompázik

Üres a város

Rügyeznek a fák a tavaszt várva
De nincs ki e szépet megcsodálja
Üres a város, senki se lépdel
Csak a mámoros szél zúg esti fényvel
A táj kibomlott hajjal a nyárról álmodik
Hogy rohannak fent a fellegek
Érzik tán a vesztüket
Ha maradnának
Látni kéne meghalni az életet
A szemekben a könnycsepp
Epedve tör a felszínre
Mint nyári zápor megered
Elkószált napfényt keresve

Álmomban

Álmomban repkedtem
Mint egy riadt kismadár
De megfogtál
És markodba zártál
Éreztem kezed csodás melegét
S riadt szívem
Nálad megpihent
Mert tenyeredben
Nyugalmat talált

Már megyünk

Már megyünk
Visszavár a föld pora
Hisz szemcséit
Csak kölcsön adta
Az idő múlik
Örvénybe zuhan
Repül a fény
Lehull a levél
Minden pihenőre tér
Halkul a zene
Elhal az ének
Repül a lélek szárnyán
Az élet hosszú
Mély álmra tér
Lelkünk messze száll
Hazavárja a föld pora
Hisz szemcséit
Csak kölcsön adta
Hisz az élet csupán
Röpke pillanat
Mi hamar elillan
S megyünk haza

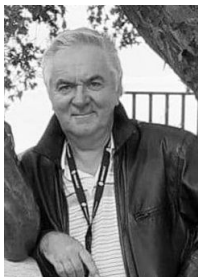
Fogd a kezem kérlek

Ne, még ne engedj el, kérlek
Még hamar a búcsúzás
A szívünkben még ott a nyár
Csak ősszel búcsúznak a falevelek
Ölelj át utoljára még
Forrón, mint a nap
Perzselje szívem ez a bús érintés
Fogj erősen, szoríts magadhoz
Vigasztald meg lelkem még egyszer
S jöhet az ősz, a bús szeptember
De ma még kérlek ne eressz el
Repülünk együtt a felhők mögé
Hisz fent még mindig kék az ég
Ha majd a Te hajad is belepi a dér
Emlékeidben visszatérek még
Mikor nem lesz már melletted senki sem
Hiába keresnél, én már sehol sem leszek
Elmegyek, egy hosszú vándorút vár reám
Ha elengeded a kezem
Már soha többé nem találsz reám

Fejes Ibolya: Pihenőhely

Bódi János

A 2009-es és a 2012-es Verse-
lőben már volt alkalmam bemu-
tatkozni, pár írással.

Érdeklődésem mit sem válto-
zott azóta...

Az írás, és a festészet számom-
ra az a kifejezési forma, amiket
szívesen művelek.

Az alkotás folyamata nekem
soha véget nem érő tanulást és kísérletezést jelent.

Azonban ha érezte már valaki az olajfesték érde-
kes illatát, ha látta a papír kihívó fehérségét, megért-
heti azt az érzést, amit a nyári lugas alatt, a májusi
zöldben, a cserebogár koppanásában, vagy éppen
szeretteink sírja előtt érzünk.

Nagy tisztelettel ajánlom figyelmükbe írásaimat.

Kérdés válasz nélkül **(Szuhaí Mária emlékére)**

Hogy felejtethed a pórázt mi a kiskutyát vezette?
Az örömteli fura kis szökdelést? Mi a léted terelte.

Vagy,

„Sokk” volt a csaholás, mi a nyüszítést lenyelte?

Vagy a kisház? A kuckó?

A befűtött szobák hűvös magánya?

Miért? Miért? Miért és Miért?

Valóban ez kellett?

Ez állt össze a kusza havas homályból?

Mi vezetett el a fehérre meszelt kisház

muskátlis falától,

A porrá tört ikonok színes üvegcserepein kiáltó

fuldokló magányig?

Az ecsetek lefordított pálcátörős színei,

Miért fakultak zománcos porrá?

Ikonok... Konok ikonok vagyunk ezen a földön.

Ezen a tenyérnyi helyen, ezen a tenyérnyi,

planétányi palettán.

Nem értünk semmit?

Vagy mindent

megértünk?...Pirosak.....Zöldek...Fehérek....Pirosak,
pirosak....Zöldek.....Fehérek.....Pirosak.

Madarasi anzix

Átmentem a „Mócó” hídon, hogy így kell-e pontosan írni, nem tudom. Így hallottam, így mondom én is. Jobbra a kőkereszt, távolabb fenn a kastélydomb. Latinovics Zoltán apjának, Oszkárnak kastélya. Varázsa még ma is lenyűgöző hatással van rám. Látom a kastélyt, amit sokan el sem tudnak képzelni, s becsukott szemhéjaim vásznán én is újraélem. Látom a nyitott ablakot, hallom a kiszűrődő halk zongorasztót, mely visszagondolva sziréni csengés lehetett a Madarasi puszta birkabégetéstől és marhabögéstől tarkított csendjében. Látom Oszkárt, a gazdát amint kinéz az ablakon a cselédlányokra, majd távolabb a ringó búzamezőkre. Látom ujjait megmozdulni egy-egy zongorafutam gondolatára.

Érzem a Madarasi nyár izzó délibábos leheletét a sóstó felett. Látom a gyerekeket, amint a későbbi „ködszurkáló” városi gyerekekkel próbálnak barátkozni. Látom a sánc kigyózó folyását, a békanyál simogatását a nádszálak között. Látom a vízipókot, ahogy előreszalad, hogy utána ugyanoda visszatérjen a vízben. Látom az országút eperfáit, a lepotyogott fehér és lila eperszemeket. A Rasztik (Nagy) tanyáról méltóságteljesen kísétáló pávamadarat, amit gyerekként először ott láttam.

Hallom édesapám hangját, mikor azt mondja: na, gyere, megnézzük a repülő szárnyát, amit a Lajdi tanyája hátuljának támasztva takartak a bodzabokrok. Hallom a történetet a német vadásziprepülőőről, ami Zomborból szállt fel és földig géppuskázta a Lengyel személyzetet.

Látom magam a háztáji kukoricánk végében, ahogy várjuk a TSZ zetorját, hogy hazavigye a termést, amit aznap szedtek le szüleim. Érzem a zetorzötykölődését hazafelé az országúton, érzem ahogy kissé álmoskásan feltűnik a templomtorony.

A Madarasi templom, ami mindig meghatározó volt az életemben. Ha megjöttem valahonnan először a torony tűnt fel. Most is érzem falépcsőinek a ropogását, mikor harangozás után felosontunk a toronyba, és érzem azt a misztikus szorongó félelmet, mikor a harangok mellett elmentünk. A templompadlás misztikus dombjai, a vadgalambok szétrepbennő csapkodása, a fehérhíd boltíve, a téglagyár rozsdás csilléinek látványa a felburjanzott gazban.

Ez mind, mind Madaras. Drága kedves szülőfalum. Nagyszüleim, drága apám, és felejthetetlen bátyám nyugvóhelye.

Ünnep.

Mi ez a szó?

Gondolatok eszenciává sűrűsödött borostyánkőve?
A mákos guba csillagszórós édessége?

Dűlőutakon Meginduló szomszédolások, fagycsikor-
gós holdfénye?

Elment szeretteink bólintós köszönése?

Gyertyalángban felvillanó szájszegleteik kacér örök-
kévalósága?

Sárgult fotókon megdermedt fiatalságba kapaszkodó
vágyunk élni akarása?

Még meg nem született gyermekeink arcvonásai fia-
tal arcunkon?

A Szaloncukrok fehér cérnaszála?

A páros cseresznye fülre akasztása?

Gyermeki hascsikarások pelenkába melegített kö-
ménymagos megoldása?

Kusza gondolatok munkába járó monoton léptei?

Csorduló könnyek, elhomályosuló sírokra potyogá-
sa?

Vad vágyak széttépni akarása?

Vagy talán az élet??

S az elmúlás elfogadása?

??

Szeretem a reggeleket!

Szeretem a reggeleket...

Csendjével, ősi eredendőségével, apró hangjaival... Ma is a madarak előtt ébredtem. Még csend volt: Homályos Rembrant-i fények fonták be a szobát. Rembrant-i fények, vagy inkább sötétségek, melyeket csak ő tudott megjeleníteni igazán.

Az ébredés, mint karámajtó a ménes előtt, engedte szabadjára gondolataimat... Az egyik a múltba szaladt, hol nádkunyhóban talált meg, a másik a jövő felé, a harmadik gyerekeimet kereste. Az emberi agy utánozhatatlan programja indította a napom...

Talán tíz éves lehettem. A nagy indiánkönyv hatása alatt teltek napjaim, nemcsak az enyémekek, hanem az utca gyerekeié is. Tenyér Laci, aki két házzal lejjebb lakott tőlünk és egy nagyon okos olvasott srác volt. A könyvtárból kikereste, hogy milyen is egy valódi indián kunyhó. Az adatokkal felvértezve, a Szíza Ilon néni tanyája melletti laposról begyűjtöttük a nádat, és megépítettük a szakszerű építményt. A többnapos munka végeztével elhatároztuk, hogy kint alszunk. A csapatba tartozott még az állatorvos fia, Varga Attila is. Mivel ő mégiscsak az orvos fia, neki komolyabb engedélyezési folyamat kellett a kint alváshoz. Emlékszem „cica néni”, így hívtuk az anyukáját, külön eljött édesanyámhoz, hogy egyeztesse a részleteket. A részleteket, amik végül is egyszerűek voltak.

Mikor minden lecsendesedett bambuszt füstöltünk a szúnyogok ellen, beszélgettünk, álmodoztunk, boldogok voltunk. Hajnalban beszöktem a konyhánkba, és előző napi édesanyám sütötte tál lángossal tértem vissza. Annak a lángosnak az ízét még ma is itt érzem nyelvemen.

Boldog napok voltak. Önfeledt, gondtalan, mezítlábás, vidám percek. Kannatetőből ittuk a friss vizet. A hűvös edény glóriát rajzolt homlokunkra, a fiatal-ság, a tisztaság, az önfeledtség gyermeki glóriáját. Azok a nyarak feledhetetlen emlékeket égettek agyamba.

A nyári záporok hatalmas esőcseppjeit, ahogy krátereket csaptak az utca porába, a pelyhező tollú ostoba kislibák rohanását az utcára, a kecskék mekegését az istállóban, kiknek mindig akác (ahogy nagyapám mondta: eriggyetek hozzatok nekik ágaca levelet) ágakat kellett hozni a temetőből. Ott voltak olyan akáchajtások, amiket metszőollóval levágtunk, marhafejjel összehúztunk, és vittük haza, drága megboldogult bátyámmal, a Mancinak meg a Zsuzsinak. (A marhafej egy fonott kötél, melynek az egyik végén hurok, a másikon fa bujtató van, és a tehén nyakába szokták tenni.) A kecsketejből nagyanyám túrórt csinált, zöld törött szélű cserépköcsögben aludttejet készített, amiben reklámok nélkül is benne volt minden élőflóra. Tavasszal mindig volt egy-két kis kecske, akiknek nagyon örültünk, ahogy ugrálva rohagáltak az udvaron. A falusi kis kecskéből azonban ritkán lesz nagy kecske, mivel ha eléri a megfelelő nagyságot, bizony levágják őket.

Most is előttem van, ahogy édesanyám az orgona-fára fellógatva, egy darabban megszabadította a bundájától. Nekünk, gyerekeknek annyi hasznunk volt az egészből, hogy a bőrét megkaptuk, és elvihettük a Tollas Jani bácsinak nevezett felvásárlóhoz, aki adott érte valamennyi pénzt. Az összeg a miénk lehetett. Visszagondolva az a tíz-tizenöt forint elég nagy érték volt, amikor egy gombóc fagyit a Berci vendéglő sarkán levő cukrászdában ötven fillérért mértek.

Boldog napok voltak, ahogy Zorán is énekl: boldog békeidők. Mindenki együtt volt. Éltünk, egyszerűen, boldogan. Túléltünk egy korszakot, egy békekölcsönös munkaegységes, embert próbáló korszakot. Szüleim mindig vigyáztak, hogy számunkra csak a szép, a konfliktusmentes boldogság maradjon meg.

Elérték céljukat, boldog voltam, önfeledt gyermeki tudatlanságomban.

A gének, a természet, a hangulatok, az ősök, a mindennapi ébredések, az idő felnőtte tett, s felnőtté tette bennem azt az érzést, mit szüleim éreztek mikor gyermek voltam.

Érzem jól tettem mindent!! Remélem én is jól teszek mindent!!

Erdődi Attila

A verseimben megpróbálom leírni gondolataimat, érzéseimet, élményeimet, életről, természetéről, valamint a megtapasztalt és látott világról.

2004-ben jelent meg első verses kötetem, mely az Info-Szponzor kiadásában készült el.

Net-kötetem **Versekre írt világom** címen a <http://legyenkonyved.hu/netkotet/erdodi/index.html> oldalon olvasható.

A kiadó különböző antológiáiban jelentek meg írásaim.

A Pieris oldalon Etele néven találkozhatnak alkotásaimmal.

Anyám és én

DNS irányít a gépezet,
Test vér-áramlása nem képzelet.
Megszült Édesanyám így lettem,
Életem neki köszönhetem.
Szíve, a szívem együtt dobbant,
Nyugodtan éltem a burokban.
Testemet járta élet, végzet,
Megszülettem mint várt ígéret.
Nem voltam én egy csoda gyerek,
Anyám tudom nagyon szeretett.
Nevelt, tanított, játszott velem,
Nagyon sokszor megölelt engem.
Gyerekkoromat úgy idézem,
Sok mindenre már nem emlékszem.
Érdekes, izgalmas, küzdelmes volt,
Hétköznapi, ünnepek halvány folt.
Kedvesen az Anyám ölébe vett,
Közben olvasott ő szép meséket.
Figyelemre, szeretetre nevelt,
Mondva: tisztességes ember legyek.
Kettőnk között ez volt a szép kapocs,
Amit az élet nekünk is adott.
Örömök, bánatok reménye szólt,
Emlékeit őrzöm szeretve most.

Ott a cél

Indulj el az úton, ott a cél,
Sportolj, küzdjél, míg reményed él.

Ha erős a szíved, lelked hisz,
Munka, kitartás, messzire visz.
Küzdelmes, verejtékes csaták,
Fájdalmak, álmatlan éjszakák.
Mikor megtörik testi erőd,
Szíved, a lelked legyen erős.

A befektetett energiák
Megtérülhetnek, vannak csodák.
Küzdj ember, meg ne állj, menj tovább,
Eredmény, dicsőség várhat rád.
Rajtad az múlik, hogy mit érsz el,
A győzelem magasba emel.
Megszerzett tudás érdemével,
Teljesíts méltón eredménnyel.
Gondolkozz mindig pozitívan,
Maradjon hited vágyaidban.
Becsülettel és tisztességgel,
Érj a célba szép győzelemmel.
A múltból vannak példaképek,
A legendák így tovább élnek.
Becsüld tiszteld eredményüket,
Szíved őrizze emléküket.

Repít az idő

A múlt idő sávjában repülök,
Felejtett, megélt emlékek között.
Gyerekként, felnőttként az álom örök,
Szívembe, a lelkembe költözött.
Voltam a kis Dunán egy tutajos,
A vízi utunk így lett kalandos.
Mozaik képeit össze raktam,
Emlékeim tarsolyából hoztam.
Remények, a vágyak sorakoztak,
Élet útján úgy megsokasodtak.
Mindenből jutott nekem belőle,
Most értem mi az élet értelme.
Tanulás, játék, az édes ifjúság,
Szerelem tüze, égi boldogság.
Katonaság után a házasság.
Ezekből össze állt a tanulság.
Fiunk, lányunk életünk gyümölcse,
Elmúlt évek rossz és szép öröme.
Repít az idő, rövid az élet,
Érzés-térkép, valódi láttelelet.
Több ezer kép, több ezer nap illan,
Emlékek idősávjában villan.
Ma a Nap fényes oldalát látom,
A sötét oldalát még nem várom.

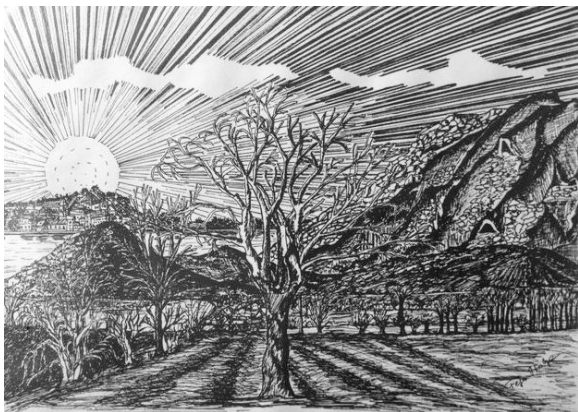
Tört szilánk

Eltakarja maszk ember arcát,
Nem látni az élet szép vágyát.
Szemekben fátyolos a nézés,
Szívekben, lelkekben bús érzés.
A hétköznapiak közönye húz,
Ember testéről vért és bőrt nyúz.
Fáradt, beletörődött arcok,
Csendesen halkulnak a hangok.
Nem látom a sok vidám arcot,
Egykoron láttuk, mikor boldog.
Szemekben ott öröm ragyogott,
Élettől kapott boldogságot...
Hogy megváltozott mára minden,
Szép álom, vágy ígéretében.
Emberi lélek fogy hitében.
Küzdelmes harcok életében.
Bezártság, magány, néma sziget,
Bejárja az egész Földünket.
Szív, a lélek kapuja zárva,
Szerelem, szeretet oly árva.
Ember, ki hős volt, ma ő gyáva,
Minden életnek nagy az ára.
Világon a félelem bére,
Fenyeget, hat emberiségre.

Természet tüdője haldoklik,
Embernek teste is változik.
Szertefoszlik ma minden álom,
Világ összeomlását látom.
Súlya, a pesszimista tények,
Lelkek árnya a sötétségek.
A megfáradt szívekben élet,
Alkot ma egy szomorú képet.
Talán lesz mi éltben tarthat,
Hit, remény, jövő és akarat.
Józan gondolkodás, a tudat,
Miben még az ember úgy bízhat.
Összekötnek minket láncszemek,
Legyünk akármilyen emberek.
Egy a Föld, mi együtt lélegzünk,
Tudd: barát, ellenség, testvérünk.
Az a sok okos és kemény agy,
Bizony sokszor minket cserben hagy.
A csúnya arca, büszkén ragyog,
Ismeretlen szavakat gagyog.
Tettek, a dolgok letaglózna,
Tudjuk: rossz irányba haladnak.
Kérlek ember, figyelj ma még ránk,
Mert szív, a lélek sír, tört szilánk.

Zongorázom a szavakat

Valamikor lexikon volt a fejem,
Emlékszem újságokban rejtvényt fejtettem.
Betűket, mint zongorabillentyűket,
Szavakba írtam, hisz láttam értelmüket.
Nekem a zongora dallama tetszett,
A gondolkodás világa repített.
Nyugalmat, szórakozást is jelentett,
Ami tudásra, szorgalomra serkentett.
Zongoráztam szavakkal ütemeket,
Nagyon sokszor megnyugtatta a lelkemet.
Néha írok még dallamos verseket,
Megpróbálom adni az üzeneteket.
A szavaknak mindig értelme legyen,
Kimondva, leírva is boldoggá tegyen.
Nem vagyok művész, se nem egy csodalény,
Kotta nélkül játszom az életet én.
Zongora, fekete-fehér billentyűk,
Aki jól játszik rajta, azt mi kedveljük.
Gondolatom szavait versbe írtam,
Szavak ritmusával játszva zongoráztam.

Fejes Ibolya: Rügybontás

Farkasné Edit

Őszintén szólva én nem értek a verseléshez, soha eddig nem foglalkoztam ilyesmivel.

Egy éve aztán úgy éreztem, leírom a gondolataimat. Most már sok összejött, kezdenem kell velük valamit.

40 évet dolgoztam, kirakatrendező, dekoratőr voltam, 2 gyermeket egyedül felneveltem. Nagyon szeretek dolgozni, szinte állandó mozgásban vagyok.

A hallásom eléggé meggyengült, TV-t, rádiót nem tudok hallgatni, gondolom ezért írok verseket.

Ennyit rólam...

...a többit mondják el a versek.

Bányász

Bányásznak nincs Szent Karácsony,
Csak csákány függ fenyőágon.
A fekete mélyben lenn
Nem látogat meg Isten.
Magadra utalva teszed
Dolgodat és lehet,
Minden napod az utolsó!
Reménykedsz, amíg a korsó
Ki nem ürül teljesen,
S ott végzed a mélyben lenn!
Ám nem számít az erő
Ha elfogy a levegő
Fekete szénporral nyeled,
Tessék, ez jutott neked!
Hősöknek hőse, a sötétségbe
Veszejted magad,
S minden úgy marad.
Nem adja kincsét
És itt már nincs tét!

Varázslat

Húha! De szép ez az éjjel!
Csillagködbe veszett kéjjel,
Telis-tele új élménnyel
Feszíti a testet széjjel!
Varázslatos álmovilág
Izzítja a tűz mámorát!
Térdig járni csillagporban,
Merítkezni fahordóban
Érlelt aranysárga borban!
Felejteni épp eleget,
Hogy a mámoros reggelek
Ködbe veszve remegjenek!
Felébredni bizony nem jó
Kinyílhatna az az ajtó
Ami mögött mindig éjben
Fényes, kéjes csillagfényben
Tölthetjük el az időnket
Amíg lakjuk ezt a földet!

Leugrok tejért

Minap reggel felöltöztem,
Leugrottam tejért.
Nagy tömegbe keveredtem,
Egy hadsereggel felért.
Elsodortak, én gondoltam
Csak eljutok tejért!
Zászlót a kezembe nyomtak,
Nyomultak és tolongtak
Egy cirkusszal felért!
Aztán jött a karhatalom,
Meggkérdték, mi a dolgom
Mit csinállok, miért?
Válaszoltam megfontoltan:
Csak leugrottam tejért!
Nem hiszem, hogy hittek nekem,
Zászlórúdon volt a kezem,
Kiáltoztam, ahogy mások,
Nem az egyenruhások!
Az igazságot éltettem,
Na most már megértettem:
Elég nekem víz és kenyér,
Nem mehetek többé tejért!

Alkony

Messze még az alkony,
Felettem egy balkon
Virágai nyílnak,
Beborít az illat.
Rajtam ruha nincsen
Illatból van ingem,
Fejemen koszorú,
Nem vagyok szomorú!
Szirmokon lépkedek,
Levelet letépek,
Szikráznak a fények!
Színek kápráztatnak.
Mégis milyen kár, hogy
Vége lesz a napnak!

Én loptam el!

Lopom a napot,
mert nekem az kell!
Ha nem találjátok
az égen reggel,
tudjátok, hogy azt

én loptam el!
Nem várok ezért bókot,
de küldök nektek
helyette egy csókot!

Itt vagy velem

Nem mentél el, mert kértelek, maradj!

Képed betölti a fehér falat!

Itt van az illatod,
sokféle szokásod!

Hozzád beszélek,
választ remélek!

Ott állsz az ajtóban
a léptem megtorpan.

Az asztalnál töltöd poharam,
könnyeim letörlöd gondosan.

Ha fekszem, betakarsz,
tudom, csak jót akarsz!

Tele vagy étellel,
nem, te nem mentél el!

Gyere

Gyere kedves,
gyere éjjel,
holdtöltekor
s ne nézz széjjel!
Kapj ölelő

karjaidba,
forduljon a
világ ritka
szenvedéllyel
még ma éjjel!

Kérdezem...

Nagyságos asszonyom!
Bűneim bevallom,
nem megyek paphoz,
hogy valljak, ahhoz
itt van ön nekem!
Nem veszi kedvem,
hogy majd a jövőben
önről érdeklődjem
Mint telnek napjai?
Füzetem lapjai
végesek, kérdezek:
felejtett engemet?
Esetleg még lehet
szerencsém önnél?
Az ilyen kérdésnél
illik választ adni,
szeretnék továbbra
szerelme maradni!
Adjon csak egy jelet,
szabad utat, melyet
szívében foglalok!
Kézcsókom, jó napot!

Keservers.

Keserves tudni,
hogy nem vagyok senki.
Az is keserves,
ha nincs mit enni.
Keserves kimászni
egy mély gödörből,
pókhálón lógni
míg a szél lesöpör.
Keserves látni
mily sok itt a
rossz ember,
kinek a segítő
jóságos kéz sem kell!
Keserves viselni
a sértést, mit kapok,
keserves tudni,
hogy sietnek a napok!
Keserves kínlódás
mindezt lenyelni,
Nem is oly egyszerű
"keserverset" írni!

A "Végevan"-on

Álmomban jártam a "Végevan-on"!

Nem jó hely, sötét van nagyon.

Fekete olajbűz fojtogatott,
kiűzve minden szép gondolatot!

Mi lehet ez a hely?

Amott egy tűz-kehely

kialudt parázssal
teleszött varázssal!

Kövezett utakon,
ráncolva homlokom,
felakadt szemekkel,
erőtlen kezekkel

tapogatva járok
némi fényre várok.

Ám csak a sötétség
létezik, közönség
nem jár errefelé
a vég vége felé!

Csak én a hamuban,
mert ez a végevan!

Éjjel

Ébred a hold éjszakára
jéghideg ezüst sugárba
ontja fényét föld kerekén.
Álmodik a gazdag, szegény
súlyos álmok gyötrik őket,
szegény kenyért, gazdag többet!
Holdnak fehér fénye izzik
fekete égbolton hízik,
egyre nagyobb, egyre szebb
ahogy éjfél közeleg.
Selyem-fehér uszályt hordoz,
elérkezik jóhoz, rosszhoz.
Hozzásimul a gyengéhez,
álmot szórva, hogy ne éhezze!
De már hipp-hopp, itt a hajnal
ellovagol üggyel, bajjal
a kerek föld oldalára
s eltűnik a napsugárba.

Kis ház

Ez nem utca,
nem is telek!
Ez, amit
itt felejtettek.
Kerítése nincs
kolbászból
fala sincs
mézeskalácsból!
Nem lakik itt
öreg banya,
ez csak egy kis
öreg tanya.
Nincs tehén
az istállóban,
hiányzik a
tyúk az ólban.
Nem laknék én
ilyen helyen,
nekem máshol

van a helyem.
Egy másik, szép,
kicsi házban
a mesék
birodalmában!
Ahol a ház
mézeskalács
a kerítés, az
lehet más.
A kertben
virágok
nyílnak,
hol biztonságos
a holnap.
Nem bánom,
ha van egy
tehén, szóval
inkább itt
laknék én!

Virág vagyok

Álmodozom, virág vagyok,
A zöld réten illatozok
Hajlok jobbra, hajlok balra
Csillagfényre, napsugárra
Fényes esti holdvilágra.
Gyenge száram el-elbillen
Izeg, mozog már itt minden.
Harmatcseppet szopogatva,
Szélzúgásra ingadozva
Szirmaimat nyitogatom
Messze száll el az illatom!
És ha majd az este eljő
Betakar a langyos szellő.
De ha reggel felkel a nap
És kivirrad majd a holnap
Nehéz léptek letaposnak.

Suttogó

Lila palástban
közelíti házam
egy suttogó árnyék.
Ablakomból lesem
amint motyog csendben.

Egyre jó közelebb
rugdosva köveket,
matat a málnásban,
csutora szájában.

Fogai közt szivárgó
bagólével teli szó
suttogja: most jössz velem!
Én nem megyek, felelem!

Nem nyugszik,
nyújtja kezét,
egyre mélyebb lett a sötét,
Befogom fülem, ne halljam,
egy suttogó nem fog ki rajtam!

Voltam

Voltam magzat,
majd gyerek.
Voltam sovány
és kerek.

Sokszor volt közel
a veszedelem
mit sikerült úgy, ahogy
kivédennem.

Volt, ki szeretett,
s volt ki nem,
volt aki ismerte
az életem.

Mondhatni színes volt
nekem az élet,
már jócskán eltelt,
semmitől nem félek.

Voltam szerető,
s szerethető
volt, hogy egyre ment
mind a kettő.

Sok minden voltam,
s most
itt fekszem holtan.

A habok tánca

Lüktető táj a vizek királya,
Kékesen csillog a tenger háta.
Sikoltva járja, fodros szoknyája
Felhőket érve bukik a mélybe.
Feljebb és feljebb, újra meg újra
hogy visszazuhanjon ismét a mélybe
Szüntelen fárad zúgó zenére.
A partra érve végzi be útját
Szoknyája szélét kövek szagatják
Habos fodrai szakadnak szét
Fárasztó út volt, mégis oly szép!

Fejes Ibolya

Egy bakonyi kis faluban születtem.
Közel fél századig Budapesten éltem.
Verselni, rajzolni mindig szerettem.
Ma gyökereimhez visszatérve,
ez tölti ki az életemet...

*Fejes Ibolya rajzaival a kötet 71., 87., 181., 213., 271.,
313., és 331. oldalain is találkozhatnak.*

Nemiség kizárás

Még padkoptató kislány voltam,
a fiúkat jó pajtásnak tartottam,
velük mindig versenyeztem
s ha tehettem, mindet legyőztem!
Ügyességben, gyorsaságban
mellettem haladtak,
logikában, fifikában messze lemaradtak.
Ahol tudtam, ott aláztam őket
az akkori „nadrágviselőket”!
Kemény gyermekkoromért rajtul vertem el a port,
kinevettem, megaláztam, ismerve gyenge pontjuk.
Nem bírtam, ha előttem magukat megjátsozták!
Én kirúgtam alóluk a pienesztált.
Az egyenlőség megszállottja voltam
s egy centit sem engedtem, ha éreztem
az igazam velük szemben!
Apám szerint hét fiú veszett el bennem.

Annyi erőt, kitartást takart büszke jellemem,
ez később nehézzé tette az életem!
Ez kísért utam során!
Sosem tudtam szeretni a férfit ha észrevettem,
hogy nem tisztességes. Azt nem!
Egyenlőnek és nem „gyengébbnek” érzem magam!
A tudásom egyfolytában fejlesztem,
még most is tanulok, bár ősz a hajam.
Valami mindig marad a fejemben.
Az orra alá ma már senkinek nem dörgölök!
Elmével vívok mindent, nemiséget mellőzők!

Új erő

Elvonulva, magányomat
nehéz kőként kezelve
ott hagyom valahol, messze!
Várom, hogy a remény
új vágyakat ébresszen,
új célokat keressen,
nyisson új utakat felém,
melyen a jövőm jön elém!

A magányom társul szívemmel
egy célért, buzdítja az erőm!
S a kitartást felkérve hárman
mennek, sokszorozott erőn.
Feledtetik a tegnapot!
Lábam elé hozzák a holnapot.
Mit a magány megvakítva
látásom, bezárva, eltorzítva

elhitette, egy lépést is kár
pazarolni, ez túl nagy vágy!
– de, a szív az ész a vágy
nem hagyta elnyomni magát!
Bízott, remélt, tett az ügyért!
S az időt siker koronázta.
Kitúrta mámoros hitét, hála!

A magány legyen azoké
kik nem kívánják az életet!
Elmúláson kívül semmit
ennyit várnak míg élnek, ennyit!
Én harcolok a holnapért, élvezem,
a szebb napok varázsát élhetem!

Esős ősz

Őszi napok, mint szürke selyem
rásimulnak a komor hétre.
Ködszoknyában billegnek a fák,
eső szitál tájra, házra, rétre!

Megfáradt csend vacog a kertben,
elhalt madárdal cseng a légben
s az égből hulló csillagcsodák
kopognak, színes haló levélen!

A vad szél néha mordul, zordan
megrázza a fákat, bokrokat,
s a levelek zizegve, szállva
nagy útra kelnek lebegve, lágyan...

Az ősz elbújt, színeit rejti,
nyirkos, rohadt avarba ejti.
A napsugár ha újra kisüt
kopasz, sivár táj várja mindenütt.

Egy emberöltő

Büszke, egyenes fácska állt a járda szélén.
Szólt az ifjú: „ezt hagyjuk épen, szép lesz előttünk!”
Ki épp kertje s háza helyét kezdte pucolni,
s építeni, mire utódja világra jött.

Múltak az évek, a gyermek lassan felnőtté,
majd szülői és nagyszülői korba elért.
Sokszor emlegette a régi szép időket
a házról, szeretetről, a kisleányról mesélt.

Elszállt több emberöltő idő, a fa csak várt.
A vályogkunyhó helyén téglapalota állt.
A járda, mi régen agyagos sártól csúszott,
ma tört keramitlapoktól feltűnően más.

A házban az ember hatodik nemzedéke
békés csendességben tengette a napjait.
Az öreg kerítés graffitiktól szép, színes
s Ő sokszor állt és hallgatta a fa madarait.

Törzsén szív alakú lyuk évenként nő, korhad.
Vajon mióta él, és mennyi van még hátra?
Nem bántják, csodálják, éveit találgatják,
s reméli mire végleg elalszik, egy fácska

helyette, viszi hírét tovább a világba!

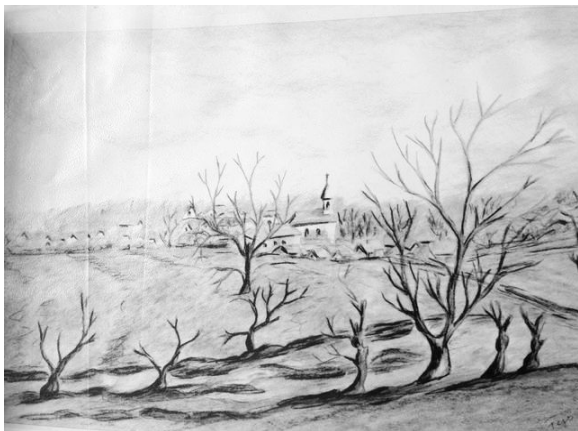
Kérdések

Ha egyszer az élet adott életet,
Mért nem adta úgy, hogy vidáman élhessek?
Ha egyszer a sorsom adott szerelmet,
Mért nem az szeret, kit Én is szeretek?
Ha egyszer megkaptam, hogy választani tudjak,
Mért kell meghatározni mi közül válasszak?
Ha kaptam lehetőséget mért vannak határok?
Eddig és nem tovább! – szabályok, szabályok!

Ha adott az ég észet, mért kell belátással élve
használni, és sosem a saját örömeinkre?
S ha kaptam szerencsét! Mért kéri oly sokan?
Irigyekből, tömeg-barátból itt-ott van!
Ha őszinte szívembe mások belelátanak,
ez csupa szív, hiszékeny, jó fogás, kihasználnak!

Furcsa ez az élet. Mindent kérdőjellel
kapunk, és fogadjuk illő tisztelettel!
Mikor leszünk végre Önmagunk embere?
Ki csak Önmagával számolva élhetne!
Senki más befolyást ne tehessen rája,
senkinek sem tartozva nincs élete járomba!

Úgy dönt ahogy akar. Bár a jó szándék lényeg.
Senki ne sérüljön döntése végett!
De, önálló legyen, befolyásmentes.
Csak így lehet élni! Szabad, rendes, tettünk nemes,
igaz, érdemes, példaértékéből tanulni lehet!
Légy ember! Szabad!
A saját életed legyen, mit Te magad élsz és jól érzed!
Akkor a világot csak jóra cserélted!

Fejes Ibolya: Kup látképe ősszel

Építkezés

Akár a felhő az égen
olyan változó az élet!
Ma szépet és jót ad neked
holnap sóvárogva kéred,
mert azt, amit már megszoktál
azt gondolod, az neked jár.
Egy mozdulattal elveszi
a sors, ismétlését törli!
És ott állsz majd fájó szívvel,
üres, sötét jövőképpel,
mert csak úgy kaptad amid volt!
Úgy örökölted a jogot,
rád szakadt mint számárra a fül.
Ami nem tiéd, kiürül
az marad, amiért dolgoztál,
mivel semmiért, így jártál!
Tudatosan építsd a jövőd.
Ne mástól várj kölcsön erőt!
Mert ha megszűnik a forrás,
üres kézzel, magad, ott állsz!
Töltsd hasznosan napjaidat
így építsd holnapodat!

Nézem a képet és látom...

Szinnyei jutott az eszembe
mint a képét nézem merengve.
Látom a sok színes virágot
s lány felidéz egy „világot”!

Még ifjúságom hajnalán
mint „bevaló klassz” leány
kirándultunk Dorozsmára,
Szeged melletti tó partjára,

hol úgy, ahogy e világra jöttünk,
pár napig a sátorban éltünk
mint nudisták, gátak nélkül!
Úszkáltunk, napoztunk ruha nélkül.

Bőrünk simíthatta a nap
s nézhetek a vízben a vidám halak.
Este közös tábortűz mellett
szólt a nóta s vidámság ölelt,

s aludni ki-ki maga mehetett.
Reggel Pacsirta nótája keltett.
Délelőtt a fürdés után
a virágos rét selymesen várt,

a napsugár szárazra csókolt.
Élveztük a szabadságot. De jó volt!
Elaludtam és arra ébredtem
kismadár trillázik felettem!

„Szinyei is tán járt erre egyszer
hisz itt szól A pacsirta legszebben!
Neki is ily vidáman dalolt
míg ecsetjével csodát varázsolt!”

Szinnyei Merse Pál: A pacsirta c. képe apropójára.

Nem minden arany

Azon a régi csodás éjszakán.
Biz' javában tombolt forrón a nyár.
Csípőd szorítottad szorosán rám,
Delejes zenére izzott a szám.
Elfelejtve mindent, együtt ringtunk.
Fejed a vállamon, belül sírtunk.
Gyerekes büszkeség, könnytitkolás,
Hisz utolsó esténk. Jön a válás!
Indulsz messze földre, ki tudja, tán
Jó helyet találsz, nagy a világ.
Külföldön maradni, ha lehet.
Lemondod a jóért szerelmedet.
Mindenütt van élet ha megleled.
Nem kell a múlt, ha jövőd fényesebb?
Olyan erős vágyad gazdagnak lenni,
Pénzért hagysz igaz érzést kihűlni?
Reggelig öleltünk és hajnalra
Sós könnyek, vérző szív, búcsú napja...
Teltek az évek. Jött egy telefon.
Úgy hiányzol, Téged más nem pótol!
Várlak a szigeten mint akkor rég.
Zsebében gyűrű hoz igaz mesét...

Kérjük és tesszük

Zajlik az élet és néha túl sok a változás,
mi velünk történik, lehet jó, nem vitás
s ha úgy érezzük, ezt mi nem is érdemeljük,
hálás szívvel rebegve mondjuk köszönetünk!
Ha kevésnek tartjuk amit épp elértünk,
kérjük álljon mellénk, hogy elérjük!
Hogyha bosszúság ér, kérjük torolja meg,
verje azt ki nekünk, nem tetsző dolgot tett!
Áldást kérünk ha új családtagunk érkezik,
s kérjük kísérje azt, ki e földről távozik!
Ha ellenség gyötör, áldást kérünk fegyverünkre,
s ha harcba indulunk számítunk az ottlétére!
Megköszönjük minden napon a jót, amit átértünk,
a rosszat is, hisz azt „bárhogy is” de túléltek!
Köszönjük azt, ha tele van az asztalunk!
Aki éhes az rimánkodik minden napon
reményért, hogy jobb legyen a holnapja
és hisz, szebb lesz az élete, ő meghallgatta.

Én realista vagyok, de mióta a családom
újabb és újabb bajokkal látom
küzdeni, jólesik ha az Urat kérhetem,
nagyon jó lenne ha segítene nekem!
De, emellett, nem bírom ráhagyni!
Így az agyam dolgozik: mit kellene tenni?
... és előbb-utóbb kiagyalom a megoldást...
Azt köszönjem, mint agyaltam napokon át?

Nem! „Segítését” csak ott kérem, hogy adja
 hol „józan eszem, reális logikáját” feladja.
 Mert ha magamon nem segítek, nem teszi meg más!
 Kár a „térdelés, áhítat, kézkulcsolás, mormolás”!
 Mindenkinek adok bizalmat,
 de ha csalódtam egyszer,
 több lehetőséget nem kaphat.
 Hát nem várok, teszem!
 „Attól hogy nem látom, még lehet, hogy van”,
 de a dolgok változtatásába
 jobb ha belevetem magam...

Kurta korcsma falu végén

Evokáció

- „Falu végén kurta korcsma” –
 falát szegény legény rúgja
 estelente, robot után.
- Húzzad – kiált – Te vén cigány!

Megfizetem a munkádat!
 Ingem bánja s napi bánat,
 vidítsd hát fel a lelkemet!”
 – „Eltáncolom a pénzemet!” –

Uraság ki vadásztában,
 nagy evésben, ivászatban
 elfáradtan ágyba dőle
 kora estén, pihenőre.

de nyugalma zavarva van,
mert a korcsma oly közel van.
Áthallatszik részeg nóta
és az ütem csattanója!

Küldé futván a szolgáját:
„tegyen rendet, kutyafáját
mert a csend neki kijár
hisz Ő az Úr, majdnem Király!”

Kopogással, harsány szóval
követel, takarodóval.
De a legények elhajtják
s kérik: – Cigány, frissebb nótát! –

Szegény kunyhó, gyertya fénye
haldoklik az idős Néne.
Lánya könnyekkel szemébe’
kér kis csendet ma estére.

Abba marad a zene is,
a hangfogót is felveszik
s üres pohárt hagyva mennek.
Holdfény visz egy földi lelket...

Petőfi: Falu végén kurta kocsmá c. vers 2 sora

Fejes Ibolya: Görög öböl

Fecskéim

Eljött a szeptember eleje
a fecskeraj a dróton ülve
tervezi az indulását.
A forróság tovatűnve!

A fáskamram gerendáját
három sárból rakott fészek
díszíti már évek óta, hol
mindig új családok kelnek.

Idén is lett kilenc ifjú
rozsdafarkú szürke fecske.
Hat belőlük két családban
elkészültek a menetre!

Három kicsi ül a fészek
szélén, árván, csak egyedül.
A szülők reggel útra keltek
itt hagyva három gyermekük.

Borul az ég, esik az eső
a madarak már eltűntek.
A láthatár villám-csípett
s reszkető fecskéim csak ülnek!

Becsukom a kamra ajtót.
Nagy a gondom! Mit tegyek?
Itt maradt a három kicsi,
későn keltek, gyengébbek!

A szülőket hívja a vér!
Nekik repülni muszáj!
Együtt a vándorló csoporttal...
Milyen kár. Elmúlt a nyár!

Másnap szomorúan megyek,
hogy lássam Őket. A nap kél!
Meglepődtem, mert a kamra
olyan lett mint egy reptér!

Mindhárom kicsi oda-vissza
repül ficseggve, vidáman,
Apa, Anya a fészek szélén
egyensúlyozva dirigálta.

Két hétig még itt maradtak!
Naponta tíz órát repültek.
S megerősödve a három kicsi
szülőkkel végül útra keltek!

Sütött a nap, fényes volt az ég
amikor a kis család búcsúzott.
Körberepültek, csicseregtek,
majd az öt fecske délre elhúzott!

Varázs

Nézem a kandalló tüzét.	ki tudtál mondani! És Te?
Hirtelen bejön egy emlék!	.
Erdőben nyár este ketten	Arcomon égtek a rózsák.
ültünk így tűz mellett szemben.	Érzések szavaim fogták!
Én csak a lángokat néztem.	Rád néztem és Te már tudtad
Arcomon majdnem el égtem!	szavaid, szívembe fűrtad!
Te merőn rám tetted szemed.	Átültél a tűznél hozzám.
Hallottam mondtad úgy szeretsz!	Válladra karoddal vontál.
Mióta megláttál kedvelsz.	Szádat az enyémre raktad
Én vagyok éjszakád álma,	s mit kaptál azt mindet adtad!
reméled nem veszik káriba	Elsőpró szerelmi mámor
ez a nagy szívgyónás. Melyet	nem volt se közel se távol
szívedből közölnöd kellett,	mi ehhez hasonló lenne!
de most már tudod, és végre	Az első szerelmi lecke!

Levél és toll

Tavasszal az erdő zöldbe öltözött!
Gesztenye, akácvirág illata szállt
szellő szárnyán, az erdei tó fölött,
mely fényes kristályként lakóira várt!

Vadlibák otthona volt évek óta,
egy békés sziget az erdő közepén!
Április idusán halkán, surrogva
megjött a csapat, holdfény kíséretén...

Pát hét és a kislibák sorba keltek.
Nádfészük melegét a vízért otthagyva
úsztak, tollasodtak, legeltek, nőttek,
a forró nyarat maguk mögött hagyva.

Repülő órát a nagyoktól vettek.
Tó melletti tisztás volt a „futó” tér!
Később csapatosan is felrepültek,
naponta többször is az erőnlétért!

Mire a vadalma hullani kezdett,
áfonya mutatta sötétkék színét,
búcsúztak a libák, majd szárnyra keltek!
Hullt levél s toll lepte a tó matt vizét...

Lány pálmaággal, szabadság

A szobor áll, a Dunára néz.
Több mint hetven éve múltat idéz.
Vészhidők múltára állították oda!
„Gál Erzsike” alakjáról mintázva.

Kisfaludy Strobl – a szobrász volt,
kinek műtermében öltött alakot...
Még vagy másik négy alakkal
lett végleges formája a csoporttal.

„Fény, világosság, szabadság” eszméje,
mi a futó ifjú szobor jelképe...
s ki a gonoszt épp sikeresen legyőző,
a másik ifjú képe egy küzdő...

Az ország újjáépítése is kőbe vésve.
Kart öltve, ki e tényt elősegítette.
Hátul a lány győztes alakja mögött
egy ifjú áll őrt, holt bajtársi fölött...

Megállt az idő a lány felett.
Karcos alakja pálmaágot lenget.
S pillantása őrzi a múlt jelet.
Békét hirdet a győzelem felett!

Ébredés A-tól Z-ig

Alvó, jeges télben
Álmodik az élet.
Békés, csendes létben,
Cifra, hóba rejtve
Csitul a természet.
Didergő világban
Elszunnyadt az élet.
Ébredni ráér még,
Fagy tesz rügyre féket.
Gazdag év eleje,
Gyémánt színben csillog.
Hulló fehér pihe
Itt is ott is villog.
Így jön a tavasz el,
Jég-olvasztó széllel.
Kelő nap csodálva
Lenéz a világra
Lyukas hólepelnek
Megtépett vásznára.

Napszín gólyahírre,
Nyíló hóvirágra,
Olvadó tó vizén
Őn-zöld ezüst nyálka,
Összefutó habok
Őrült csacsogása.
Parton nárcisz, jácint
Remeg a szél szárnyán.
Selymes illatfelhő
Száll a kerteken át.
Tavasz van a réten.
Tyúkhúr inda szalad.
Utat törve zölden
Új száz bimbót fakaszt!
Üdvözli a napot
Űzve felhőt a szél
Vad vizek csobogón,
Zengőn, zenélő lét
Zsoltára jövőt kér!

Sokrétű tudás

Génjeinkben tudás csírait hozzuk magunkkal.
Ösztönösen érezzük, nőni fog a napokkal,
s ez állapot lassan tudatos tudássá érik,
ismerős, állandóan friss jelenlétté válik!

Megtanuljuk értékelni az önzetlenséget,
elválasztani tőle az öncélú igéket.
Környezetünk, iskolánk, barátaink hatása,
tudásunk szaporítja jó vagy épp rossz irányba!

Megtanuljuk, semmit nem birtokolhatunk ingyen!
Belátón, szeretettel osztozni kell a kincsen.
Alázattal segíteni kell hol sok a baj, bár
csak míg szíves a látás! Tudni kell hol a határ...

Tudni kell hallgatni ahol a szó késként fájhat,
ha „én megmondtam”-al újra ismétlődés nem támad...
Támasznak szótlán de nyitott szívvel állni, tudás!
Lelket emelő önzetlenség, baráti varázs.

Kell szólni ha muszáj, de oka nyomós kell hogy legyen!
Az őszinte segítség a szívedből eredjen.
Tudni kell kinek, miért, mennyi nem számít soknak,
alázatosan adott tudásod kincské változhat!

Nem csak a könyvek adják az életünk tudását,
vele járó napi fricskák edzik megoldását.
Ha tettük szorgalommal, öntudatos életünk,
megérdemelt, békés, derűs öregkor a részünk.

Fejes Ibolya: A szépség tudással párosul

Hegedűs Máté

A Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Nyírbátorban élek, verset még iparis koromban kezdtem el írni, nem sokáig tartott.

Pár év kihagyás után 2018-tól már aktív.

A 2019/2020 kiírt, Alkoss az Esőerdőkért című vers-pályázaton részt vettem, és a Föld fohásza című versemmel II. helyezést értem el.

Ez a második alkalom, hogy a verses antológiában lehetek.

A wattpadon Matthew. M. D'Arc néven alkotok.

A youtubon is megtalálható vagyok különböző témájú videókkal.

A facebookon megtalálhatnak, mint a Matthew M.D'Arc hivatalos oldala.

Weboldalam:

www.negylovastortenetek.blogspot.hu

Változó Világ – 1990

Nem olyan régen történhetett valami,
a változás szelét lehetett hallani.
A vasfüggöny elzárt két Európát,
így született meg két különböző világ.
Egy világban élünk, de a Nap így lett más.
nem vettük komolyan a szabadság hatalmát.

Volt egy Berlin és annak, hosszú fala,
a vonalát őrizte sok, sok katona.
Szerelmek és családok veszett világa volt,
a két világ, így nézhetett egy közös folyót.
A másik parton ott állt, a sok-százéves Moszkva,
azon a részen, neki volt hatalma.

A változás szele végre elérkezhetett,
amelyben egy új világ születhetett.
Egy új világ jött, egy egységes Európa,
a változás szelét hallatták, egy értelmetlen világba.
Harminc éve, annak a változó napnak,
minden áldozatáért, imát mondjanak.

A Hangyák közössége

Kedves gyerekek! Figyeljétek a hangyákat,
megismerhetitek jelét, Isten hatalmának.
Ne bánts! Ők egy nagy közösséget alkotnak,
inkább ismerd meg a csodás hatalmukat.
Inkább légy az ő barátjuk, hiszen csodásak,
ismerd meg a földalatti birodalmukat.

Igen, a föld alatt is élnek csodás lények,
így megismerhetitek jelét Isten szeretetének.
Kedves gyerekek! A természetet szeressétek,
az erdőben, a mezőn, a hangyákat figyeljétek.
Hiszen őket is a teremtő Isten alkotta,
mert az erdő, a hangyák nagy otthona.

Kérlek titeket, becsüljétek a természet erőit,
és fogadjátok el a természet törvényeit.
Legyetek barátja a földalatti birodalmuknak,
ha nem bántjátok, nektek lesznek hálásak.

Egy devadasi vallomása.

Indiában egy lánynak veszélyes az élet,
mert a társadalomtól nem kap tiszteletet.
Három évesen megkapjuk, a rettegés nyakláncát,
bennünk látják meg, Istennek szolgáját.
Évszázadokkal ezelőtt még megbecsültek minket,
a házasság után, megkaptuk a szeretetet.

Az idők múlása megváltoztatott mindent,
devadasiként kell szolgálni valamelyik Istent.
Most már a szerelmet is gyűlönöm kell nagyon,
a házasságra se kell már gondolnom.
Most már gyűlönöm kell a devadasi életet,
fiatalságomat kihasználva, másra kényszerítenek.

Indiai lányok helyzete, nem valami fényes,
már régen elveszett, nem ígéretes.
India – India, ki történelemben oly gazdag,
nem becsülöd meg, saját lányaidat!
Lányokat, kellene szívből szeretni,
nem kellene nekik, születés után rettegni.

T. Tamás – 2020 – Álmodtam egy világot

Júliusban történt, nagyon sok évvel ezelőtt,
egy lélek egy megszületett fiúba költözött.
Boldogságot, örömet hozzon a várt szüleinek,
mindent megadhatnak a megszületett gyermeküknek.
Azután, évekkel később iskolássá vált,
hogy elnyerhesse a lovak barátságát.

Igen, mert szerette a lovakat nagyon,
a vadasparkba mehetett adott napokon.
Boldog volt és örült, mert lovakhoz mehetett,
így volt azon a bizonyos napon, hiszen odament.
Vasárnap volt és gyermeknapra ment éppen,
hiszen boldog volt a szülei szeretetében.

Egy napon sajnós megváltozott minden,
vajon mit láthatott a teremő Isten.
Tamás 11 éves volt, és oly boldog és vidám,
mehetett nyugodtan a csodás kerékpárján...
Vajon láthatta-e valaki mi történhetett vele?
Vajon ki tudna válaszolni a kérdésre.

Sok éve várják vissza Tamást a szülei,
mert szeretnék már magukhoz ölelni.
Azt üzenem: Aki bántja valahol Tamást,
megbüntet az Isten, meglásd.
Húsz éve annak a májusi napnak,
hidd el Tamás, a szüleid visszavárnak.

A Közutas dolgozók fohásza

A Közutas dolgozók, hozzátok szólunk,
kérlek, figyeljetek!
Hogy ti autósok, biztonságosan közlekedjetek.
Ne lépjétek túl a sebességi korlátozásokat,
így megvédve az életedet és másokat.
Tudd! A Közút veszélyes ezért figyelj nagyon,
minden autópályán és szakaszon.

Azért is szólunk, balesetmentesen közlekedj az úton,
azért is, hogy a családja mindenkit hazavárjon.
Mi kérni szeretnénk minden utat használótól,
egy fontosat!
Ha betartod a szabályokat,
úgy segíthetsz minden Közutast.
Érted is dolgozunk, ha látod közutas ruhánkat,
engedd, hogy elvégezzük rendhagyó munkánkat.

Sok munkatársunkat, munka közben veszítettünk el,
ha megláttok minket az úton, lassítani ezért kell.
Tudod, a család minden dolgozóját hazavárják,
kérünk titeket, tartsátok be a Közút fohászatát.
Helyettünk, ki fogja tovább vinni,
a közutasok munkáját!
Gondold át, kérlek, ha eléred valamelyik autópályát.

A Föld Fohásza III.

Homo sapiens most figyelj nagyon!
engedd meg, a Föld fohásza szóljon.
Ha a szavamat hallod, ott már nagy baj van,
erdőirtások vannak, Braziliában és Kongóban.
Hiszen, ha én lélegzek, akkor te még élsz,
ha engem pusztítasz, akkor tőlem mit remélsz?

A Brazíliai erdő a Földnek légző tüdeje,
az emberiségnek a pusztítás a vitatlan ereje.
Ugye szeretnél a bolygódon sokáig lélegezni?
Mit tudsz te már oly régen, csak a pénzt szeretni.
A Földnek fohását halld meg kérlek!
Mert ha nem, jönnek az Isteni ítéletek.

Ha az utolsó vadat is elpusztítod,
akkor mit fogsz tenni, az otthonodból.
Te Ember! Tényleg Homo sapiens vagy?
Akkor miért teszed tönkre a bolygódat.
Azt gondolod, az őseink csak úgy ideadták!
Nem, mert ők csak bérbe adták.

Az esőerdőket inkább védj, az emberiségnek érdeke,
nagyon jól tudod, mi a természet pusztító ereje.
Ha továbbra is, az erdő fáit bántod tovább,
egy napon megérzed a Föld pusztító hatalmát.
Ha az őserdőket pusztítod mégis ezek után,
gondolkodj Ember! Lesz-e még neked Holnapután.

Jeanne D'Arc Dicsőségére II.

Középkorban történt egy januári napon,
egy halandó lélek útnak indulhasson.
Életet kapott, hogy feladatot elvégezzen,
a százéves háborúban megszülethessen.
Tanulatlan voltál, de tudtad, hogy mi kell,
a Francia királyságnak régóta egy hős kell.

A jóslatban te voltál, akit megjövendöltek,
még VII. Károlyt koronázásra Reimsbe kísérted.
Előtte Orléansnál volt első győzelmed,
így megismerhették bátor nevedet.
Elérkezett a májusnak nagy napja,
életed bevégezd az Angol Rouenba.

Elérkezhetett egy boldog nap a számodra,
egyben a várva várt boldogságod avatása.
Hős voltál sok Francia szemében,
a fényed dicső, a szentté avatásod dicsőségében.
Elérkezhetett számodra egy nagyszerű nap,
nem gondoltad életedben, hogy szentté avatnak.

Száz éve volt annak a bizonyos napnak,
Jeanne D'Arcért imát mondjanak.

Kisháziné Vincze Julianna

Kacsaringós, néha abszurd, máskor gyönyörű és nyugis, és van, hogy borzasztó az élet. Persze mindezzel együtt végül is többnyire szép, jó és érdekes, ha az ember el tudja viselni a gyakorta nem ínyére való dolgokat, meg persze ha megtalálja a helyét akkor is, ha egy ideig keresgélnie kell azt, belenyugodva, hogy a világ nem mindig éppen úgy rendezi a dolgokat, ahogy az ember szeretné.

Így látom magam körül a világot, és elfogadom ilyennek, néha kissé morogva ugyan a renitenskedők miatt, de végül mégis rábólintok a számomra különösen kirívó, és helytelennek tartott dolgokra is – tesszen, akinek az tetszik, érezze magát jól az elégedetlenségében, vagy tegye csak tönkre a saját életét, ha annyira vágyik rá!

Nos, így fogadom el hát a macskát, aki előttem eszi meg az egeret, a pöfögő, évtizedes buszokat, a kátyús utakat, a rossz döntéseket, hogy néha össze kell húzzuk magunkat, no és talán épp ezekért találok rá – kérem szépen elhinni! – keresés nélkül is azokra a dolgokra, amelyek örömet képesek adni minden félre tehető kellemetlenség ellenére is. Többek között a versekben is ilyen szépséges segítőársakat találok.

Lea születésének napján

Aprócska csodalény!
Létednek elején
Tudd meg, hogy a világ
Várt már itt tereád!

Éltednek küszöbén
Átléptél az idén!
Üdvöz' légy, utazó!
Élni, lásd, csudajó!

Légy boldog, kicsi lány!
Jó, s szépség valahány
Lábadnál heverész.
Csak tudd, hogy hova lépsz!

Lelked szép, mint a hó!
Nem kérsz, mert nem való!
Felnőtt is így legyél,
Okos, s ki nem henyél!

Cila, az egér – meg én

Nyávog a cica az ajtónál.
Követelődzön, egyre nyávog.
Valami baj történhetett velem?
Felkapom hát a kabátot,
S a lábam máris gyökeret ver,
Amint magam elé nézek,
Mert nem hisz a szemem az egérnek,
Aki ott szaladgál előttem.

Az iszonyat tör ki belőlem,
Ugrálok előle, mint egy kecske,
És csakis az jár a fejembe',
Hogy be ne menjen már a házba,
És rám ne tévedjen a lába,
Mert akkor biztos összerogyok,
S az hétszentség, hogy gutát kapok!

A cica meg csak játszik velem,
Ügyesen jár a két kis keze,
Feldobja magasra és nyávog,
Én meg átkozom a világot,
Hogy macskát és egeret teremtett,
Rettegek és nem mozdulok meg,
Mert most túrni vagyok kénytelen,
Hogy mit tesz a cica énvelem.

Aztán, hogy magamba roskadok,
Előjönnek a gondolatok,
Hogy szeretnem kell a macskát azért,
Mert elpusztítja a szegény egért,
S az nem tesz ezután kárt sehol,
Mert éltéért holtával lakol.
Mozdulni azonban nem merek,
Míg látom, az egér már nem remeg.
Párszor még feldobja a cica,
S máris kezdődhet a vacsora.

Betántorgok hát a lakásba,
– Ilyenkor botból az ember lába –,
Csak bámulom a fehér falakat,
S próbálom összeszedni magamat,
Meg győzködni erősen az eszem,
Hogy az igazi élet már ilyen.
Tán azért teremtetett a macska,
Hogy az egeret elfogyassza,
Ezzel védve ijedős gazdiját.

Nos hát – ilyen kócos a világ!

Karácsonyi vers 2020.

Csillag száll az égen át!
Jézus küldte angyalát
Békét és jót adni át.

Nézd a fán a csillogást,
És gyertyafénylobbanást!
Éljed át a szép varázst!

Gondolj arra, kit szeretsz,
Mindent, mit értük tehetsz,
És hogy jobb miként lehetsz!

Kísérjen egy évig el,
S adjon minden jót, mi kell!
Fogd kézen, aki szeret,
Társad, szülőd, gyermeked!

A hazáról

Ahol érted a szót és érzed a ritmust,
S mozdul a lábad a csárdásra,
Ízlik az étel s a víz a pohárban,
És nyílik a kertben az árvácska,
Fészkel a gólya a villanypóznán,
Muskátlit tesznek az ablakba,
Kátyús az úttest, pöffen a vén busz,
Füstöt okádva az arcodba,
Ősszel a gesztenye pottyán a fejre,
Nyáron a jégeső ver búzát,
Mégis aratnak, és téma a termés,
S felviszik jól kenyerünk árát,
Szár az a föld, majd megjön az árvíz,
Sújt az iszap vörös, csúf árja,
Herdálják mind, miből élne az ország,
S van, ki a megmentőt utálja,
Izzik a gyűlölet örült szemében,
Ki hirdeti, ő csak a megváltó
– S van, aki elhiszi! Isten az Égben!
Hasson már rájuk az értő szó! –,
Itt, hol a munkáját vesztheti bárki,
S terheli kölcsön saját házát,
Milliók tudják, hogy ez a hazájuk,
S egyik sem hagyja el országát.

Komáromi János

amerre jártam

amerre jártam
arra csend volt...
lázasan tüzekben égtek
a csillagok...

amerre jártam
arra csend volt...
lépteimet kísérte
a néma Hold...

fekete könnyek hullottak
és vérré váltak a földön
ez már a szabadság?
nem! ez még a börtön!

árkok mélyén víz csillogott
száraz levelek csörögtek
elhullott álmaink fölött
valóság-keselyűk köröztek

halomba rakom

halomba rakom a köveket
utak szélén, óceánok partjain
folyómedrek iszamos mélyén
és szántók árokpartjain

úgy nőnek égis
a sokasodó kórakások
mint múltó életről szőtt
csalóka látomások

akikkel találkoztam
a hosszú évek alatt
ma már mind
egy-egy elrakott kódarab

belőlük nőttek a halmok
ezek az én emlékeim
belőlük nőttek a halmok
vágyak, tettek, hitek és reményeim

jönnek és

...és ott vagyunk megint
ahol nem is éltem
valahol
valamelyik ötvenes évben

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy soha semmiért
nem emel szót a nép
és tényleg igazuk van!
mert hallgat a mély...

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy a hazugságokat
mindenki elhiszi
és ha mégsem
az csak egy kis hiszti
és semmi más
egy-két nap
és nem lesz folytatás

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy elég ennyi figyelmeztetésnek

hogy ebből Te is megérted
          jobb ha befogod a szádat
      mert könnyen közellenséggé válhat
aki meggondolatlan és kimondja amit gondol
          az nem menekülhet
a tegnap alkotott paragrafusoktól

          ...és ott vagyunk megint
          ahol nem is éltem
          valahol
valamelyik ötvenes évben

          jönnek és visznek?
          és abban hisznek
      hogy mindig úgy lesz
          ahogy ma is van
      ahogy tegnap is volt
          és bíznak a jogban
      amit úgy fordítanak
      ahogy kedvük tartja
      mert akinek nincs elve
      annak hosszú a karja

          jönnek és visznek?
          és abban hisznek
      hogy mondhatnak
          bármikor bármit
      aki feltétel nélkül hisz
      az nem veszi észre ha csak ámit

aki a felnagyított veszélyeket
képzelt szörnyekkel rakja tele
hogy ne lásson tisztán a szem
és ne legyen józan az elme se

...és ott vagyunk megint
ahol nem is éltem
valahol
valamelyik ötvenes évben

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy az emberek nem akarják az igazságokat
és nem vesznek semmit észre
de ha valaki mégis az sem számít
mert tenni nem tud mégse
hiszen másnak nincsen pénze
nincsen hatalma
mert minden és mindenki az övék
miért is tennének bármit a közért

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy sok jószándékú megtévesztett
megtérített és félrevezetett
mindvégig kitart
és másoknak tulajdonítja a bajt
hiszen elég csak néhány
jól hangzó szlogen
és máris túl lesznek az egészen

...és ott vagyunk megint
ahol nem is éltem
valahol
valamelyik ötvenes évben

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy soha nem kell felelni semmiért
mert a többség semmit úgysem ért
mert túl nagyok a számok
annyi pénzt még úgyse látott
akinek a napi megélhetés a gondja
és enni sem tud naponta a porontya
az majd hálás lesz egy kis alamizsnáért
és elég ennyi a szavazatáért

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy hatnak az összeesküvés-elméletek
hogy csak álnok cselszövés ellenünk
ha valaki szót emel ellenük
mert senki nem emlékszik azokra
a tegnapi szavakra
amikor még mást mondtak
másként beszéltek
de most kifordították az egészet
mert mást diktál a személyes érdek

...és ott vagyunk megint
ahol nem is éltem
valahol
valamelyik ötvenes évben

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogyha sokat ismétlik
az egyre nagyobb hazugságaik
az a fejekben egyszer csak
igazsággá változik
és lehet az is
hogy igazuk van
és lehet az is
hogy már nem bízom magunkban

jönnek és visznek?
és abban hisznek
amiben én nem szeretnék
talán mégsem vagyunk utolsó fecskék
akiknek kalitkába lehet zárni a gondolatát
akiknek át lehet programozni a tudatát
persze lehet az is hogy csak hiába-remények
de engem mégis az éltet
hogy nem történhet meg minden újra
és még időben visszanezünk a múltra
és felismerjük
hogy a jövőnk ezen az úton
éppen arra halad

jönnek és visznek?
és abban hisznek
hogy nem emlékszünk már arra
miért akartuk
hogy más legyen
és nem vesszük észre
hogy éppen ismétli magát
a történelem

...és ott vagyunk megint
ahol nem is éltem
valahol
valamelyik ötvenes évben

2020. 05. 14.
(A megelőző napok történései kapcsán...)

imáinkat

imáinkat senki sem hallja
szétporladnak felettünk
beszélni még tudunk, de
hinni már rég elfeledtünk

kopott szavak

néhány száraz levél a járdán
néhány kopott szó
néhány törött ág a fákon
valahol máshol volna jó

lépj óvatosan, mert elveszel
nem talál meg senki
lépj óvatosan, mert csend lesz
nem mond el téged senki

felébred most az álmodó
elveszett álmait siratja
irigy kinek álma sosem volt
de még azt is letagadja

lépj óvatosan sétálj fel a hegyre
látod ott a völgyben a folyót?
lépj óvatosan meg ne csússz
úgysem találsz másik föld-golyót

megfoghatatlan

megfoghatatlan valóságunk
sötét kapualjakban bújik el
szégyenlős részegek kabátujjából kandikál
vagy lassan ürülő borosüvegeken csillan

savanyú köd üli meg a fuldokló csendet
a valóság mindig a hátunk mögött oson
hiába álmodunk örömteli rendet
ha megfordulunk eltűnik visszhangzó folyosókon

nyomába eredünk, de sehol nem találjuk
ezerszer is újramezdzük, de sehol nem találjuk

annyi hazugság nő ki a földből
hogy eltéved minden jó szándék
zavarodottan csak körbe jár
mint magányos napóra körül az árnyék

nyugtót csak a sötétben talál...

lehetek

sétálva kavicsok szegélyezte úton
néhány gondolat
mint kóbor kavics kerül eléem
és én mindet tovább rúgom

fütyülve sétálok
vagy csak füttyre áll a szám
mert nem lehet mindenre fütyülni
de nem ám...

itt van mindjárt ez a nap
és itt vagyok én
egy ma már nem is annyira
fiatal legény

csillog a víz
és zöldell a fű
szóval minden
olyan egyszerű

szól bennem egy hang
talán az enyém
lassan olyan leszek mint egy
majdnem elolvasott költemény

néhány sor azért
van még hátra belőlem
néhány sor
amire az étellel szerződtem

csak már elfelejtettem
mennyi időre is
a vers nem ismeri
a saját rímeit

szóval érdekes egy séta ez
amikor az ember csak úgy megy
célja nincs is egyáltalán semmi
mert néha kell csak úgy cél nélkül menni

nézd

nézd egy pohár van az asztalon
furcsán törik meg rajta a fény
üvegen át száguld a fénysugár
és a falra megtörve ér

kopott tapétán felvillan
ki tudja honnan érkezett
egyedül van, mint magányos betűn
a rosszul írt ékezet

lassan siklik a falon
ahogy az égbolton halad a Nap
elenyészik hamarosan
ahogy eljön az alkonyat

ott vártunk

ott vártunk
ahol várni kellett
én is voltam törvénytisztelő
azt mondtuk
amit mondani kellett
én is voltam igazság-feledő

de mindez kevés volt
a fényben ott maradt az üresség
gyakran éreztem, hogy elég volt
mert hívogatott a teljesség

tudtam, hogy mondani kell
és néha mondtam is
többnyire egy szó elég volt
de néha kellett egy mondat is

mindig nagyobb volt a rettegés
mint amennyit ért a szavam
gyakran erősebb volt a félelem
féltettem mást és magam

ott lapult a zsebemben az igazság
de csak ritkán vettem elő
láttam, hogy másnak hazudják
de gyakran kevés volt az erő

volt, hogy nem bírtam tovább
és elmondtam, amit mondanom kellett
volt, hogy ezután kékült a bokám
és indultam, mert indulnom kellett

ritkán ért valamit amit tettem
és boldogan láttam a változást
vagyok valaki: úgy éreztem
és már álmodtam is a szárnyalást

ha azt kérdezem: mi az,
amit tettem? mi az ami megmarad?
mennyi nyoma lesz annak, hogy éltem?
talán a végtelenben egy pillanat...

sétáljunk

sétáljunk el gondolatban
arra, ahol már jártunk
lassan széthullik lépteink nyomán
körénk hazudott világunk

fogd a kezem amíg oda érünk
és ne álljunk meg sehol
a végtelennek is tudnia kell
hogy örökre hozzám tartozol

molnárkák

vízen futkározó
molnárika-lábak
hol van a nyár
amikor újra megtalállak

besüpped a feszülő felszín
meghajlik a fény sugar
emlékeim vannak a múlttól
de mind rozsdás már

vékony póklábak
mindig a víz felett
ültünk valahol egy padon
élveztem simogató kezed

rovar hullik a víz felszínére
egy utolsó zuhanás
az a nyár még bennem lobog
belém zárva a ragyogás

fényben nyüzsgő törékeny lábak
estére csend és nyugalom
valahol elveszett valami
de még mindig azt kutatom

ringat

ringat az álom
– jobb és bal –
csukva két szemem

mosoly szemedben
– jobb és bal –
villan egy fénysugár

ringat a dallam
– jobb és bal –
ringat édesen

csípőd ringatod
– jobb és bal –
érezem csak rám vár

ringó válladon
– jobb és bal –
nyugszik két kezem

lépjünk egyszerre
– jobb és bal –
táncunk végtelen

ringó vállamon
– jobb és bal –
ül a szerelem

lépjünk egyszerre
– jobb és bal –
át az életen

és szeretned

...és szeretned kell
ha az álmok véget is értek
amikor a fény
utat enged a sötétnek

...és szeretned kell
hisz semmi más nem marad
őrizd az utolsó pillanatokra
számomra magadat

sántán

sántán, bicegve telik a nap
mintha késne az alkonyat
van ilyen délután
volt régen is
lassan mégis elnyel az est
Téged is
engem is
holnap majd folytatjuk
amit ma nem lehet
holnap más lesz majd
higgy nekem
két rossz nappal
nem jöhet egymás után
holnap más dal szól majd
a zongorán
ragyogó fények vesznek körül
ezt kapjuk a nappaltól örökül
látod mondtam én
hogy csak így lehet
csukd be a szemed
én fogom erősen a kezedet
holnap majd folytatjuk
amit ma nem lehet
holnap más lesz majd
higgy nekem
két rossz nappal
nem jöhet egymás után
holnap más dal szól majd
a zongorán

sikerült

sikerült egy kicsit
arrébb állni
nem jó lenne ismét
megpróbálni
múltkor is kis híján
pofára estem
pedig a bajt soha
nem kerestem

feketévé váltak
mind az estek
a nappalok soha
nem kerestek
szememből fekete
könnyek hullnak
emésztő lángjaim
megfakultak

vénülnek

vénülnek az évek
rohanni kezd a múlt felém
szaporodnak a léptek
és minden jelen-pillanat lassan felég
mint furcsára koptatott utcakövek
úgy lapul lábam alá a történelem
sokan elmaradnak az úton
és hálás vagyok, ha valaki jön velem
papírlapok hullanak sorban
zizeg a sok rájuk rótt betű
egy élet van a tintavonalakban
néhány véletlen volt és néhány sorsszerű
lehullott levelek és virágszirmok
keveredik születés és halál
elbújok veled az Idő elől
de hiába, folyton rám talál

elvesztem

én elvesztem
a fekete-homályban
eltűntem
a megfulladt vágyban

magamba temettem
a kimondhatatlan szavakat
az őszinteség már
csak ritkán látogat

némaságom
egyre fojtogatott
csendem
szívembe markolt

mondom a szépet
és mondom a jót
becsukom
a meg-megnyíló ajtót

gerincem törte ketté
sok hiába áldozat
önmagamra szórtam
a hiába átkokat

maradjon kint
ami jobb ha nincs bent
és maradjon bent
aminek kint helye nincsen

csodákat

csodákat őriz valahol
egy lezárt dobozban
a misztikus fekete tündér
nem adja nekünk
és a csodák nélkül lassan eltűnünk
meggyőzhetetlen
legyőzhetetlen
őrzi a kincseit
és rajtunk már semmi nem segít

Boldog Békés Ünnepet!

Bennünk még lobognak valahol a lángok
Olthatatlan tüzek a lelkekben
Legyen bár hétköznapi vagy karácsony
De ne legyen vége a szeretetnek
Olyan világban telnek napjaink ahol
Gyarlóság nemesül erénnyé

Boldogságban szűkölködnek sokan
És a szívek fagynak kőkeményre
Keresni sem akarjuk a szépet
És csak a talmit hajszojuk folyton
Süket fülekkel járunk a világban

Ülünk képzelt-fenséggel hamis-arany trónon
Nem hiszünk már önmagunkban
Nem nézünk egymás szemébe
Elsorvad ami emberi volt
Pénz nő lassan a lélek helyébe
Engedjük végre ragyogni az őszinte érzéseket
Tegyük tényleg boldoggá ezt a szent ünnepet
!

azt hiszem

azt hiszem lassan leteszem a tollat
vagy a billentyűt
vagy tudomiséen mit...

azt hiszem hiábavaló az egész
semmin és semmit
nem változtatnak a szavaim

a soraim mind levegőbe írt
szélbe suttogott szavak
utánuk semmi nem marad

nincs aki elgondolkodna rajtuk
nincs aki valóban érezné
nincs aki megértené...

és ha még arra sem képesek
hogy megmutassák a lényeget
akkor miért?

mit mondhatnék

mit mondhatnék az álmaidról?
én nem láttam őket
a sajátjaimra sem tudtam vigyázni
szétszórtam mindet

árnyékos

árnyékos napokon
zöldbe fordult fák alatt
hunyorogva néztem a Napba
mikor órákon át vártalak

azt ígérték az álmaim
hogy rám találsz amikor kell
és én napokig vártam a fák alatt
de Te soha nem jöttél el

évek teltek egymás után
a hétköznapok lenyelték az álmaim
valahol ott maradt az ifjúság
himbálódzott a nyári-lombok ágain

és amikor már semmit nem vártam
villámcsapásként ért a felismerés
rám találtál és alig mertem hinni
csak egy árny vagyok a régi fák alatt
és minden elszállt év egy-egy levél

csak néhány

csak néhány szó...
ennyi volt és már hervadt is el
nem is értette miért visel
koronaként bélyeget a homlokán
és miért bújik el napfelkelte után
mint aki rejtőzik a fénytől
mint aki minden jót megöl
magában
és mégis keresi a világban
a helyét ahová tartozik
és már nem is álmodik
csak hallgat és tévelyeg
mint az élveteg
tágult szemekkel bámulók
az egész teremtést elárulók
és hiába keresi az okokat
nem marad egyetlen igaz mondat
mégis hinnie kéne
de már nincs reménye
csak a hallgatás maradt
mint az egyetlen feladat

csak néhány szó...
ami már el sem mondható...

szétnyílt

szétnyílt előttem az Út
mélységes-mély kavargott elő
csend szűrődött át szívverésemen
kiszakadt belőlem az örökké bennem rejtőző

csukott szemmel néztem
a felkelő Napot
az egész Élet
egy villanásnál tovább nem tarthatott

a belém ivódott sötétség
lassan szétterült a Mindenségen
hagytam vergődő lelkemnek
hogy egyre nagyobb lánggal égjen

elborított a fény-meleg
álltam és áramlott alattam az Út
értelmetlenné tett az Örök-Béke
minden korábbi Háborút

a Létezés született meg
abban a múlandó-Örök pillanatban
már indultam volna tovább
de ezután mégis magammal maradtam

fekete

fekete csend
szítál a bánat
sötét felhők alatt
megyek utánad

fekete felhők alatt
szítál a bánat
csak az eső szakad
megyek utánad

vártalak egyre
sok-sok élten át
most feledném könnyedén
minden élet bánatát

felhők fölött egyre
gyűlik a hold-sugár
mi lehet még az
ami egy új életben vár

nincs semmi több
csak a felhőkbe bújt álmok
nincs semmi más
még sok-sok életet várok

rémek

rémek bújnak elő
csendben hangtalan
és a várakozó házak mögül
a lapos árnyékok alól
szivárogni kezd az éjszaka
Te őrizd még a szerelmet
bármilyen sötétté változik is a Világ
és én soha nem próbálok
nem-gondolni Rád

Körmendi Rita

Kapcsos könyv

Soha nem fogsz megismerni,
ha nem is akarod,
soha nem fogsz jól ismerni,
ha elmondani nem hagyod.
Mindig csak egy arc maradok,
kiről bármit mondhattok.
Leírom hát szép papírra,
kerek nagy betűkkel,
hogy írásom nyoma ne tűnjön el.
De hiába a szép papír,
s az írás is rajta,
ha ezt soha senki
olvasni sem fogja.
Bezárom egy kapcsos könyvbe,
de kulcsot hozzá nem adok,
kinyílik ha méltó vagy rá,
s akkor mindent bevallok!

Egy nehéz nap után

Jól esik a csend, de nem a magány
csak nézni el, de nem elveszni
tűnődni, vágyakozni talán.

Egy pillanat, s már sötét lepel borít el,
éji lepel ez, még nem a vég.

Milliárd csillag fényét fürkészni az égen
valahol, máshol lenni a térben.

Fáradt karjaimba hajtom fejem,
holnap, s majd holnap újra élem.

Nach einem harten Tag

Stille ist gut, aber keine Einsamkeit
schau es dir einfach an, aber nicht zu verlieren,
wunder, sehnsucht vielleicht.

Für einen Moment ist er mit,
einem dunkel schleier bedeckt
Nacht Tuch, nicht das Ende.

Milliarden von Sternen am Himmel
irgendwo, anderswo im Weltraum zu sein.

Ich stütze meinen Kopf in meine müde Arme,
Ich werde morgen, und morgen wieder leben.

Körmendi Rita festménye

Kicsiny Karácsony

Írtam levelet, százat,
mit kívánok másnak.

Kabátot, ki fázik
esernyőt, ki ázik.

Főtt ételt, ki éhes,
enyhülést, ki mérges.

Fájdalomra, gyógyírt,
szomorúnak, jó hírt.

Mikor jön már, úgy várjuk?
Kis Jézuskát áldjuk.

S lesz e fánk, díszes?
Narancsillat, édes?

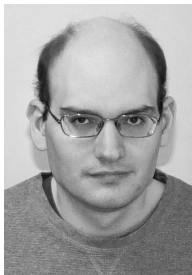
Ajándék, rejtélyes,
Sütemény, ami krémes?

De az sem baj, ha nincs,
Együtt lenni is kincs.

Körmendi Rita festménye

Lakatos Tibor

A legtöbb ember ki tudja jelölni a helyes utat.
Végigmenni azonban kevesebben tudnak rajta.

Elkedvetlenítő

Ahhoz, hogy az életre emlékezzek,
a mennyországba
kék színen kívül semmit nem viszek.

De, ha az életet ismételni akarod,
nem választhatsz
magadnak kedvenc epizódot.

Rövid ölekezés

Megváltottál, karodba omolok.
Majd erre a pillanatra gondolok,
ha haldoklok.

Mielőtt a mennyországba lépnék,
hűséged felől
nem marad számomra kétség.

Jó volt érezni illatod,
de most már öltözz fel.
Mindjárt záróra, s
ránk szól az úszómester.

A mélyben

Hátra néztem, de nem volt színe az égnek.
Közönyösen fordultak lapjai,
mint az óvodai autó három kerekének.

Sokszor lehozták nekem a csillagot az égről.
Most én voltam a puttonyban.
Televízión át nézem a holdfogyatkozást.
Máskülönben nyugtom van.

A könnyebbik út

Sorsom ellen nincs ellenszerem.
Inkább az életet végigszenvedem,
nő nélkül, kicsit borsos idegekkel,
tengetem, s nem tángálom
gyorsított végzettel.

Az asztal alatt

Kisgyerekeknek lenni jó. A kisgyerek
könnyűszerrel az asztal alá issza magát.
Bebújik a székek közt, kicsi a teste, s
nem gondol a szerelemre, mi megadja okát.

Apró hangulat

Sétálunk, sétálunk, egyszer lecsücsülünk.
Olvasunk, verset szavalunk, egyszer csak
beesülünk.
Olvasunk, olvasunk, amíg el nem ragad a halál.
Elmosolyodunk, ellazulunk Isten bölcs szavainál.
Örök gyerek vagyok; az öregség kórustagja.
S nézem, ahogy a buldózerhad a medencémet
elbontja.

Melyiket válasszam?

Pillantásod az életemet két félbe vágta.
Annak is az első fele hasonlít a boldogságra.
Hangulata volt annak, amikor
a labdával beletaláltam a kosárba.
Egymást üldözik a napok,
mint egy lovas vágta.

Babakocsi mellett

Jó kedvre deríti kis agy-terjedelmem.
Ha látok egy csecsemőt habpaplan-berekben.
S nem sír föl, meglátva korhadt érezetem.

Miért ugrálok?

Tudom, egy zöldfülű, lekerekített,
oltárpucoló cigánygyerek
vagyok, dülledt portrék, köztetek.
S míg köpnek egyet a Jupiterek,

aranyvonatra raktátok hírnevemet,
mint menyasszonyomat, de visszaszerzem:
A halálra bízom a sorompókulcsot,
mint igaz baráttra a kulacsot.

Méltóságos mélyrepülés

Szétberhelt szívem
nem talál jobb múzsát,
ki előhívjon bennem egy
hamvadó haláltusát.

A kiszolgáltatottság, s a
gyűlölet megmosott.
Mint a depresszió, mely
erősebb, mint az elektrosokk.

Most várok az „alkalom”-ra,
mint a málnapoloska,
hogy a mennyország a
szeretetemet visszahozza.

Nem haragszom én

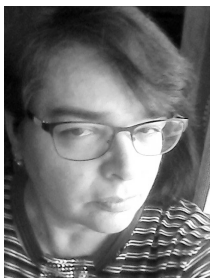
Eszembe jutott a gimnáziumi mámor,
mikor az eszementek mondták rám a köcsögöt.
Mikor arcod fénylett Isten munkájától,
s még nem a gyűlölettől fröcsögött.

Elkértem egyik volt osztálytársamtól
kilencedikes fényképeid.
Hogy belehalhassak a fájdalomtól,
amint tekinteted a Himnuszt idézik.

Kölcsön kérhettem volna tőled is,
de befűjtál volna az illető lánynál.
Leszedted volna kis durranásaid,
s feljelentés-keretben válaszolnál.

Pedig csupán emlékezni szerettem volna a jóra.
Nem matekszorgalmad vittem vón' a digitalizálóba.
Hogy arcpirulással szemlélhesse az Ég,
egykor legszebbik gyermekét.

M. Jósvai Éva

Műszaki egyetemet végeztem, néhány évig nagy lelkesedéssel dolgoztam a szakmámban. A rendszerváltás után ez a nemzetgazdasági ág elenyészett. Közgazdaságtant tanultam, jelenleg egy állami hivatalban dolgozom.

Kislánykorom óta találok ki történeteket, gondolataim azonban mindig gyorsabban jártak, mint az ujjaim, így írásba foglalás híján nagyrészt feledésbe merült.

Elsősorban novellákat és iskolásoknak szóló meséket írok. Megörökítettem életem emlékezetes epizódjait, dolgozom meseregényeken, misztikus és szerelmi történeten.

Tizenkét éve indultam először irodalmi pályázaton, számos elismerést, oklevelet, díjat kaptam. Az utóbbi évek legjelentősebb eredményeként tartom számon a 2018. évi Szárnypróbálgatók nemzetközi pályázat próza kategóriájának első helyezését.

Hatvannál is több írásom jelent már meg válogatásokban.

Szabadidőmben olvasok, kézimunkázom, kertészkedem, segítem fizikatanárnő lányomat, valamint szintén tanár kedvesemet, és természetesen írok.

Egy KRESZ-tábla igaz története

A tábla története közel húsz éve kezdődött, de ha pontosabbak akarunk lenni inkább több mint ötven éve, amikor ezeket a házakat építették. Nem épültek akkor még garázsok és parkolóhelyek számosan a lakótelepi házak mellé, hiszen a magánautó még ritkaság volt!

A történetünkben szereplő négyemeletes, háromlépcsőházas épület elé is csak egy keskeny, az épülettel párhuzamos szervizutacskát aszfaltoztak. A főútról a harmadik lépcsőház előtt lehetett ide behajtani, így míg baloldalt 4-5 autó is elfért egymás mögött, jobboldalt csak egynek volt – igaz fölöttébb kényelmes! – helye.

A nyolcvanas évekig az utacska milyensége nem jelentett problémát. A kilencvenes években is még úgy-ahogy elfértek, de az ezredforduló utáni autóbumm miatt sok házbéli autója szorult ki a főút szélére vagy a közeli mellékutcába.

A harmadik lépcsőházban „lakott” a Kerekes-házaspár. Az idézőjel oka, hogy a lakásajtón ugyan az ő nevük díszelgett, de benne – állandóan változó személyű – bérlő lakott. Ők a város közeli hétvégi házukban tartózkodtak.

Egyszer hirtelen kirakták az aktuális bérlőt, és hazaköltöztek. Pontosabban az asszony teljesen ha-

zajlott, de a férj kétlaki maradt. Kerekesné lábát operálni kellett, ekkortájt már a 70. éve körül járhatott. Többheti kórházi tartózkodás után otthon lábadozott, és jó néhány hétig csak mankóval tudott közlekedni. Ekkor jelent meg az első, mozgássérülteknek járó, rendszámmal felszerelt parkoló tábla a ház előtt, a rövidke útszakasz elején, a pázsitba betonozva. Senki nem értette a tábla létjogosultságát, ugyanis Kerekes, ha hazalátogatott – hetente, kéthetente 20-30 percre – igaz mindig odaállt, egyébként a hely üresen ásítózott.

Pár hónap múlva Kerekes lecserélte az autóját, még egy hét sem telt el, már az új rendszámra szólta a tábla.

Kezdetben sem az állandó lakók, sem a vendégek nem merték elfoglalni még rövid időre sem a helyet, de aztán látták, hogy szinte állandóan üres, így ha nem volt jobb lehetőség, odaparkoltak. Meg is bánták többen közülük alaposan! Kerekes ugyanis ha éppen elfoglalt parkolóhelye idején érkezett haza, bosszút állt az illegális területfoglalón. Telefonált a közterület-felügyeletnek, akik azonnal ki is jöttek, és büntetőcsomagot raktak az autóra. Ráadásul Kerekes biztosra akart menni! Autójával a vétkes jármű elé állt, nehogy abban a néhány percben az el tudja hagyni a parkolót, míg a felügyelet emberei oda nem érnek. Rossz nyelvek szerint azzal is szórakozott, hogy direkt máshol parkolt le, és az ablakból figyelte, mikor áll egy szerencsétlen áldozat a helyére. Ak-

kor gyorsan levágtatott, elé hajtott és a következő percben már ment is a telefonhívás!

Így járt az a fiatalember is, aki nagymamáját kíséerte fel egy kivizsgálás után a másodikra, vagy egy a másik lépcsőházban lakó férfi, aki munka közben ugrott haza. Az éjféli körül hazaért szomszéd szelvédjén már reggel nyolc előtt ott díszelgett a büntetőcsomag. Ők és még ki tudja hányan, kénytelenek voltak fizetni.

Nem mindenki törődött azonban bele a büntetésbe. Már nyugdíjban levő férjem első útja a közterület-felügyelet városi irodájába vezetett, miután leemelte a büntetőcsomagot az ablaktörlő alól. Már harmadszor baktatott le aznap reggel a harmadikról, hogy az előző nap, késő este elfoglalt helyet felszabadítsa. Első két alkalommal már a lépcsőházból látta, hogy Kerekes autója úgy áll a miénk előtt, hogy nem tud tőle mozdulni. Az irodában azonnal kettő darab, bizonyító értékű fényképet mutattak neki. Az elsőt látható volt az autónk a parkoló tábla mögött, előtte szorosan Kerekes autója, így a rendszámunk nem volt olvasható. A második, két perccel későbbi képen már csak a mi kocsink volt, így rendszám már tökéletesen látszott. Végül nem kellett kifizetnie férjemnek a büntetést, hiszen Kerekes meg őt akadályozta a szabad mozgásában.

Férjem nem hagyta azonban annyiban a dolgot, utánajárt az önkormányzatnál, tiltakozó leveleket írt, hogy a tábla illegálisan van ott, hiszen nem tartozik hozzá mozgássérült! Kerekesné ugyanis köz-

ben teljesen felgyógyult, nem mozgott nehezebben, mint bármely más, hetvenes éveit taposó asszony. A legfőbb érv az volt, hogy a férj egyáltalán nem is lakik ott!

Az önkormányzat végül engedett, a tábla elkerült, de ez a paradicsomi állapot csak néhány napig tartott. Kerekes ugyanis betalpalt az önkormányzathoz, vitte a személyijét, lakcímkártyáját, ezzel bizonyítva, hogy ő igenis ott lakik!

A tábla tehát újra elfoglalta a helyét. A lakók és látogatók is beletörődtek a helyzetbe. Szinte senki sem állt be a gyakorlatilag állandóan szabad helyre, noha az autók szaporodásával a parkolási gondok állandósultak.

Az egyik negyedik emeleti lakónak szociális szolgáltatótól ebédet hordott egy fiatalember. A kis furgonban még számos ételcsomag várakozott, így a fiú ugyancsak igyekezett leadni az adagot! Ha a másodikon szembejött velem, mire a földszintre értem utolért! De Kerekest nem tudta megelőzni! Egy alkalommal pont abban a két percben állt a helyén, mikor Kerekes hazaérkezett, aki azonnal leparkolt a szomszédos üres helyen, kiszállt, és az furgon mellett várt. A fiatalember kérte Kerekest, engedje kihajtani, az persze nem engedte, fenyegetőzött, hogy hívja a közterület-felügyeletet. Az ebédkihordónak sürgős volt, kérte durvábban, annak sem volt eredménye, így erőteljes mozdulattal belökte Kerekest az autójába, hogy csak úgy nyekkent, aztán elhajtott. A ház lakói félték, hogy Kerekes feljelenti a fiút. Meg-

fogadták, ha szükséges a bíróságon mellette fognak tanúskodni. Szerencsére idáig nem fajult a dolog!

Talán három év is eltelt így. Az utolsó időkben Kerekest már egyáltalán nem lehetett látni, csak a felesége adott életjeleket a lakásból. Rebesgették a házban, hogy elváltak, az autó már a lányuké. Pedig kevés ilyen összeillő párt látott még a világ!

Egyik reggelre nagyméretű, zöld és piros festékek mázolt feliratot ragasztott valaki Kerekesék ajtajára, ilyesféle szöveggel: Azonnal tüntesse el a tábláját a parkolóból és maga is takarodjon el vele! Az ajtóra még egy adag vörös festéket is lötytyintett a tettes. A kora reggel munkába igyekvők a cipőjükön szépen végigvitték a festékcseppeket a lépcsőházban.

Egyes lakók szerint a lábtörlő alatt egy nagy csomó is bűzölgött... Jelen sorok írója ezt se nem látta, se nem szagolta. Az viszont igaz, hogy akkor reggel lábtörlő az ajtó előtt nem volt, és a kő az ajtó közvetlen környékén sokkal világosabb volt, mint a folyosó többi részén, és világosabb maradt még hosszú hónapokig.

Kerekesné veje – vékonydongájú, cérnahangú emberke – hatalmas botrányt csapott napközben a lépcsőházban, hogy feljelentést tesz, rendőrt hív, de végül az egészből nem lett semmi. Annyira nem, hogy a felirat még hetek múlva is az ajtón díszelgett.

Minden lakó fennhangon sajnálta „szegény aszszonyt”, magában pedig örült, hogy végre valaki

megtorolta a sok bosszúságot, amit a ház autós népének okozott a házaspár! Azonnal meg is indult a találgatás, hogy ki tehetta, de eredményre nem jutottunk. Az autót – és Kerekest – már hetek óta nem látta senki, így ha valaki betévedt az autójával az üres helyre, büntetlen maradt.

Pár héttel később a tábla eltűnt a parkoló széléről. Hivatalosan vitték el, de rossz nyelvek azt pletykálták, hogy csak azért tűnt el, mert az oszlop és a tábla is alumíniumból volt.

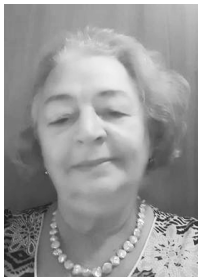
Közben újabb értesülés kezdett terjeszkedni: A feliratot és a csomót Kerekes helyezte el az asszony-nak, bosszúból a válásuk miatt...

Újabb hetek elteltével az ajtóról először a felirat és a rálöttyintett festék tűnt el – magával víve az ajtó festésének egy részét is –, majd rövid idő múlva véglegesen a névtábla, és a lakó is...

Fejes Ibolya: Világtól távol

Maricza Adrienn és Reményi Tamás

Reményiné Maricza Adrienn, nyugdíjas vagyok. Házasságban élek Dabason. 1949-ben születtem Szatmárnémetiben.

Bölcész végzettségű magyar–angol nyelvszakos tanár vagyok.

1 éve írok verseket és prózát.

Reményi Tamás, nyugdíjas vagyok. Dabson élek házasságban. Budapesten születtem 1946-ban.

Ifjúságpolitika tanszakon tanultam.

3,5 éve írok verseket, egy megjelent nyomtatott verseskötettel rendelkezem.

Maricza Adrien: Őszi gondolatok

... és eljött az Ősz, a kedves.
Már a naptár szerint is érvényes.
A természet teszi a dolgát,
De koronája véres.
Az ablakom előtt a diófa is
Ledobta már a nehéz terhet.
Beteg lehet a fa, pedig nem öreg.
Az alját beborító rengeteg dió
Héja megfeketedett, keserű, romlott
A belseje, az idén nem készül belőle
Sem bejgli, sem pite tölteléke.
Az őszirózsa is csak kornyadozik a kertben,
Bár a természet küzd, igyekszik
Megfelelni a szokásrendnek
Csakúgy, mint mi, emberek.
Fejünk felett a bíbor korona
Fenyegetően ismét ott lebeg.
Ajkunk hiába mantrázza egyre:
Nem, nem nem lehet!
Napközben hallgatjuk a híreket,
Tudjuk: ma úgy élni, mint szoktunk,
Több, mint veszélyes.
Mégis, mind hisszük a hihetlent:
Ha az Ég és a Föld egymásra hull félelmében,
A Káoszt akkor is, csak azért is túléli az ember.
S hogy velem, veled mi lesz? Valahol, valamikor
Ott leszünk a győzelmi menetben.
(Ha az Isten is megsegít)

Maricza Adrien: Szeptember vége

Reggel napsugár ébresztett.
Friss illatok áradtak a légtérben.
Az ég kékjébe fehér foltok keveredtek.
A szellő megrezzentette a faleveleket,
S a még sárgán vöröslő falevél, mint balerina,
Perdült, forgott, magát illegetve
Egy kecses piruettel leereszkedett a földre.
A fű még zöld szőnyegén fogadta
A sorban érkező, díszruhát öltött vendégeket.
Arany szoknyás balerinánkat megcsodálták
A kissé később érkező, érettebb színeket viselők.
Mint hölgyek a bálban, csoportokba tömörültek,
Majd a langyos szélben keringtek, meg-megálltak,
Meggíhettek, s minden új érkezőt újfent üdvözöltek.
Madárdal szolgáltatotta a zenét a látványhoz.
Aztán hirtelen csend lett.
Szél nem rezzent, madár sem dalolt,
S az épp' érkező barna szépségek is
megálltak röptükben.
Skandallum!
Néhány zöld falevél még mindig zavartalanul,
Csendben pihent egy még friss,
későn növekvő ágon.

Egy pillanatnyi csend után a társaság ítélkezett:
Fiatalok még, nem közénk valók.
– hangzott az ítélet.
A bál folytatódott, s én áhítattal
néztem, hallgattam tovább
A szeptember végi csodás előadást.

Maricza Adrien: Vallomás

Ne kérdezd ki vagyok, mi a nevem.
Megláttalak, s életem megváltozott.
Most azt kérem, hogy örülj Te is nekem.
Ha nem tudsz szeretni én elkárhozok.

A szerelem árad belőlem feléd.
Ne félj, kedvesem, lelkem nem hazug.
Ki nyújtaná helyetted másnak a kezét,
Ha egyszer hallotta hangod hogyan bűg?

Hidd el, én legyőzök minden akadályt.
Senki sem fog téged jobban szeretni,
Nem hagylak el soha, hű leszek hozzád,
S engem fogsz majdan oltárhoz vezetni.

Harcolnod kell értem, s nem lesz könnyű harc.
Ha szíved az enyém, győzelmet aratsz!

Maricza Adrien: Az írástudókhöz

Valami szépet kellene most írni.
Olyat, ami mindenki szívét megéri,
Amitől ráncaink is elsimulnak,
S az emberek ismét mosolyognak.

Írni valamit, amitől eltölt a derű,
S eszünkbe jut, hogy milyen nagyszerű
Gyermekként megélni, hogy szép az élet,
Ha a család biztonságában éled.

Jó lenne megírni: nem elég nézni, látni kell!
A napfelkeltét, a báránfelhőket,
A falevelet, a szélben rebbenőt,
A hópehelyet, ahogy lehull az égből.

Írástudók, jobbak mint én,
Valami igazat kellene írni,
Valamit, amiért mindenkinek
Érdemes ebben a világban élni.

Reményi Tamás: Szonett füzer

1. A költő papírra vetett fénysugara

Ábrándok keresztüzében az elme:
Fények ostorcsapása a pennára,
Zuhatag hangfoszlánya a hangzásra,
Céltudatos ballagás a jövőbe.

Az álom választ: ki legyen költője,
Rímek barázdát szántanak agyába,
Életre hívás vésődik tollába,
Költő épít, s líra lesz a jövője.

Új eszme szárnyal a papírlapokon,
Az írott vers túlél minden alkonyon,
Kultúránk erős hatalma a tudás.

Legyilkolt emberek, árva csemeték.
Gyöngyöző világtalan fények: emlék...
Fénysugártól újjászülető áldás.

2. A festő és alkotása

Új idők, megszűnik a szélmalomharc.
Az ábrázolás fennkölt tüneménye:
A szívnek meghasadó vérző ere...
Fantázia erejével képzett arc.

Viruló viola: fába vésett karc...
Érzelemmel ömleng a nézők szeme,
Agytekervény törzsre mászó idege:
Festő lelkületéből kizárt álarc.

Olajba mártózó szürkeállomány,
Sikert sikerre halmozó nagy vívmány.
Ma kifli bögre tejjel a fizetség!

A remek alkotás dicsfényben úszik,
Száguldó fénycsóva az agyban izzik...
Beágyazott elmében rejlő készség!

3. Köszönt a virradat

Leírt sorok mélyen vésett kőtáblán,
Szép szavakba öntött reményt adó hit.
Minden ami már írott és nem tévhit,
Az lelki eledel, könyvek oldalán.

Az író csak ír, harcban tartja tollát.
Múltat, jelent, jövőt, s leírja kedvit,
Sóhaját, örömet papírra vetít,
S bemutatja új, élhetőbb világát.

Álmokat szőni valóságra nehéz,
Író tollát mégis vezeti a kéz,
A cél adott, szárnyal a mély gondolat.

A toll fegyver. Küzd, s neki az írni fog.
Ne lásd olvasó, ha az író zokog!
Túl gyötrelmen köszönti a virradat.

4. Zene és tánc

Duruzsol éteri hangján a szellő,
Hangjegyet borzol, majd meg is simogat,
Időnként a dallamával csitítgat,
Majd baritonjából kitör az erő.

Hangjegyekkel festett virágos mező:
Csend szólama, melyre a zaj is hallgat.
A zene egy új világot kóstolgat,
S hullámszik, mint tengeren a jégmező.

Síró hegedű, vonóba zárt hangsor,
Csillagos égből földre rendelt kántor,
Mely szirének dalával éterbe száll!

Dalol az ember, tánkra perdül a lét.
Szárnyaló hangzatok, szebb világ a tét:
Egy új életben a szív is muzsikál.

Márton Éva

Szociális munkatársként dolgozom egy fogyatékkal élők otthonában.

A legelső történetemet 2013-as Aranymosásra készítettem. Így született meg E. M. Miller. 2015. december utolsó napján indítottam legelső blog-történetemet a Ködön túl-t, ami több blogdíjban is részesült. 2017 elején elnyertem a Láthatatlan angyal díjat. A Wattpadon 5 olvasói díjat is nyertem. Szövetség I. A vírus sci-fi történetemet a Wattpad remekművei közé sorolták. Itt az olvasói szavazatok és vélemények alapján II. helyezést értem el. 2019 szeptemberében írásaim megjelentek az Érzés Irodalmi antológiában, majd decemberben VAN 2019 antológiában. Több írásom is megjelenik tavaly óta a Könyvmolyok szerint a világ facebook oldalán, illetve két évvel ezelőtt egy mesepályázat keretében az egyik mesém: Bandi farkas kertészkedik címmel az Adventi mesekalendárium gyereknek oldalra felkerült. Én voltam December 1. Majd tavaly szintén erre az oldalra felkerült: Bandi farkas Karácsonya című mesém. Mára azon 10 szerző közé kerültem, akiket felkérték a további versek írására. Nagy öröömömre 2020. augusztus 27-én megjelent: A Szövetség I. A vírus című sci-fi trilógiám első része.

Pici kulcstartó

Sors úgy hozta, hogy az
Élet mellém sodorjon.
De szívedhez nem találok
A kulcsot, pedig jól tudom,
Jóisten és az élet rendezte így.
Így kérek tőle egy pici
Kulcstartót, rajta egy pici kulccsal,
Hogy utat nyisson a szívedhez, melyt
Oly régen szeretek.
Pici kulcstartó pici kulcsa, nyiss
Utat számomra, hogy az ő szívét
Meghódítsam.

Bánat 2.

Vannak az életben súlyos döntések,
Miket meg kell hoznod, mert az
Élet közbeszólt.
A lelked mélyén hiába
Tudod, hogy jobb és könnyebb,
De hiába, mert ahonnan elmentél,
Az a hely volt, és örökre
Az otthonod marad, mert
E helyen voltál boldog és
Ugyanoda vágysz vissza.

Ablakom alatt

Itt a tavasz, fut a tavasz,
Ablakom alatt bekopogtat.
Kinézek rajta, a szívem
Megtelik boldogsággal.
Mit látok az ablakomból?
Számptalan sok szép színt,
Melyek megdobogtatják a
Szívem.

Gyönyörű színben pompázó
Virágok, és még gyönyörűbb
Színekben játszó fákat.

Jaj, de mit látok a kicsiny
Ablakomból, mely előtt
Egy hatalmas fügefa áll.
A fügefára pici, apró kismadár
Száll, vígan dalolja legszebb
Dalát.

Gyönyörű vörösben pompázik, ő
A kis vörösbegy, de nem telik
Bele egy óra, újabb madár
Rebben el az ablakom alatt.
Nem győzők csodálkozni,
Madarak találkoztát tartanak
Az ablakom alatt.
Pinty, cinke és a rigó.
Így hoznak nekünk,
Madárfüttyös, víg tavaszt.

Téged kerestelek már rég

Téged kerestelek már rég,
Itt állsz előttem, de félek
Megszólítani téged.
Téged kerestelek már rég,
Mert te vagy az, ki kedvesen
Szól hozzám, megölel, vagy
Kérésre egyszerűen hoz
Számomra valamit.
Téged kerestelek már rég,
Hisz már egy ideje a napjaimhoz,
Perceimhez, óráimhoz tartózol.
Gyógyírt jelentesz a fájó lelkemnek
És az összetört szívemnek.
Magányomban nem vagy más,
Mint oltalmazó menedék, csend
Vagy, egy kiáltás és öröm,
Sorsom tükre vagy, és
Pont olyan, mint a történeteimben
Elképzelt s leírt főszereplő.
Jönni fogsz, mert jönnöd kell
Mindennap, holnap, holnapután
Vagy azután, de én majd ott
Várom rád.
Nem érkezel bárkihez, te
Hozzám érkezel, mert én
Vagyok az, kit régóta keresel.

Nekem te vagy a vers

Nekem te vagy a vers, mert
Téged látlak minden szóban, nekem
Te vagy a vers, mert téged hallak
Minden dalban.

Nekem te vagy a vers, mert
Téged olvaslak minden sorban,
Nekem te vagy a vers, mert
Téged látlak minden virágban.

Nekem te vagy a vers, mert
Téged látlak minden kőben,
Nekem te vagy a vers, mert téged érzek
Szívem dobbanásában.

Nekem te vagy a vers a nap minden
Pillanatában.

Tavaszi jön

Esztendő, esztendő,
Minden évben eljövő.
Gyorsan telnek a napok,
Pörgetjük a naptárlapot,
Repülnek a hónapok.
Hamarosan fűtülünk a télre,
Vidáman köszöntjük a kikeletet.
A fák zöldülnek s rügyezni kezdenek,
Illatos virággal csalogatják a
Méhüket.

Virágok nyílnak, madarak reggel
Vígan füttyszóra fakadnak.
Hamarosan mindenki a kertben
Szorgoskodik, boldog mosollyal
Az arcukon az emberek köszöntik
Az éledező természetet.

Bárcsak lenne...

Bárcsak lenne egy időnyerőm,
Melynek segítségével visszamennék
Az időben.

Mindent másként csinálnék, minden
Mindent újrakezdenék.

Nem mennék el, maradnék, a
Felmerülő problémákat megoldanám.

Bárcsak lenne időm, hogy tudjak
Gondolkodni, hogy a problémára
Megoldást találnék, nem fájna
Soha többé a lelkem, megnyugodva
Újra boldog lennék.

Bárcsak lenne erőm a sarkamra
Állni, hogy nemet mondjak a hibás
Döntésnek, hogy örökre ott maradjak,
Ahol mindig is boldog voltam.

Bárcsak lenne egy időnyerőm,
Melynek segítségével visszamennék
Az időben, és mindent újrakezdenék,
Mindent másként csinálnék.

Szilveszter hajnalán

Emlékszek egy szilveszterre tizen-évvel ezelőttről.

Nem volt nagy kaland, csupán egy csöppnyi

Hajnali ijedség.

Azon az éjjelen intenzíven havazott, míg

Mi az igazak álmát aludtuk.

Voltak egyesek, kik e hajnalon nem tudtak
Aludni, így igyekeztek jótettet véghezvinni.

Új szomszédunk is éppígy tett, szerszámot

Ragadott és lapátolni kezdett.

E korai hajnalon tesóm berontott,

Hogy valaki az ablaka alatt

Kotoncol.

Gyorsan pulóverbe bújva

Kiosontunk az utcára, ahol

Megdöbbenve tapasztaltuk, hogy esik a

Hó.

Új szomszédunk pedig a szakadó hóban

Előttünk lapátol.

Hát számunkra így kezdődött 2005 utolsó

Napja.

Télapó

Északi sark közepén gyönyörű, szép faházban él
Manóival és rénszarvasaival Télapó.
Minden év December elején, mikor végre nagy
Pelyhekben hullni kezd a hó,
Várni kezd egy napot.
Mikor eljön a várva várt nap éjjele,
Manóinak segítségével
Puttonyába csomagokat pakol.
Meglátogatja rénszarvasait, számba veszi őket.
Üstökös, Íjas, Csillag, Táncos,
Pompás, Villám, Táltos, Ágas,
És végül, Rudolf, a piros orrú rénszarvas.
Felpattan a szánjára,
Rénszarvasok, vidáman a magasba
Szállnak.
Egy éjszaka alatt körbejárják a világot, hogy
Másnapra boldog mosolyt csaljanak, minden
Gyermek arcára.
Mikor vége lesz a várt napnak, hazatér az
Északi sarkra, s várja a gyermekek leveleit,
Hogy jövőre, ismét
Boldog mosolyt csaljon az arcukra.

Mráz Erzsébet Irma

Hajdúnánáson élek, Nyírmihálydiban születtem. Nyugdíjas pedagógus vagyok. Két gyermekem és egy unokám van.

Sok éve kezdtem verseket írni, 2006-ban sikerült megjelentetni ezeket először.

Különböző kiadóknál antológiákban, mesekönyvekben, CD-ken, DVD-n, magazinokban és két önálló kötetben jelentek meg eddig írásaim: Vers-virágzás és A hegycsúcs messze van címmel.

Tagja vagyok a Krúdy Körnek és a Római Sas Lovagrendnek, több irodalmi csoportban tevékenykedem. Pályázatokon sok arany, ezüst, bronz minősítést, diplomát, oklevelet kaptam.

A csend

Lágyan átölel a nyugalom, a csend,
Békésen kúsznak az árnyak a falon,
A szél nem dörömböl, nesztét sem hallom,
Szű se perceg az ajtóféltben itt bent.

Az éj fátyla libben, sűrű a sötét,
Felhangzik kis zaj, gyorsan csenddé halkul,
Néhány bagoly ébred, vadászni indul,
Csillag-nyáj ragyog, a hajnal messze még.

Békességre vágyik meggyötört lelkem,
Akarom nagyon, hogy hamar megleljem,
Most nagyon keserű minden pillanat.

A csend megnyugtat és pihenni enged,
Segít elhozni lelkembe a rendet,
Addig nem esik jól egyetlen falat.

Csend hull a szobára

Csend hull a szobára, kályhában tűz pattan,
Étel az asztalon, hisznek a csodában.
Fenyő a sarokban, alatta ajándék,
Értéke nem fontos, csak a cél, a szándék.

Szakad papír, doboz, csillognak a szemek,
Örülnek mindennek, olyan szép ünnep ez.
A kis csomagokban lapul a szeretet,
Rajzok és szívecskék csálnak ki könnyeket.

Kell a zokni, játék, meg még annyi minden,
Megtették, mire telt, másra keret nincsen.
Spóroltak egy évig, tudja ezt mindenki,
Most együtt örülnek, nem szomorú senki.

Kellemes zene szól, karácsonyi ének,
Csillagszóró lobban, mégis szép az élet.
Az arcokon mosoly, a remény mosolya,
Jövőre jobb lehet, nem adják fel soha.

Ősz

Óvatosan lépked, beköszön az ősz,
Átfesti a tájat, kicsit elidőz.
Hideg reggel ébreszt, lehull a levél,
Alig vette észre, megcsípte a dér.

Lábam alatt roppan, utolsót jajdul,
Aztán a szél szárnyán messzire indul.
Színes levélszőnyeg nő a fa alatt,
Kopárák az ágak, semmi sem maradt.

Nem szól a madárdal, üres a fészek,
Elrepültek délre, ott szebb az élet.
Nem kell dideregni és éhezni sem,
Hazajönnek mind, ha a tavasz üzen.

Szél tépi a hajam, hideg őszi szél,
Levelekkel játszik, aztán útra kél.
Erőszakos, mérges, felhőket kerget,
Aztán betakarja hóval a földet.

Nádasi Katalin

Gyártásvezető vagyok. Bő két évtizednyi gyártásvezetői, majd stúdióvezetői munka után, két évtizedet otthoni betegápolással töltöttem. Életem fontos tapasztalata, hogy ez a létforma, milyen áldásos változást hozott, és hogy a feladataim mellett képes vagyok rátalálni a gondolataimra is.

Inkább krónikásnak, mint írónak tartom magam. Történeteim mind igazak. Kicsit úgy vagyok, ahogy a festők, vagy fényképészek, akik egy pillanatot, hangulatot akarnak megörökíteni.

Eddig három könyvem jelent meg. 1999-ben az inka civilizációról szóló, "Megtalált kincseim", 2003-ban a "Mint préselt virágok..." novella gyűjtemény, 2018-ban a novellákat, memoárokat és esszéket tartalmazó "Lelkek és Arcok" kötet. Ennek kapcsán, 2019-ben, a Karc Rádió Kódex c. műsorában Vass István Zoltán vendége lehettem.

2019-ben három antológiában jelentek meg írásaim, valamint a demográfiai válsággal foglalkozó, több száz kutató munkáját összegző „Jövönk a gyermek” című tanulmánykötetben (Még egyszer az anyaságról). Az Irodalmi Rádió 2019-es meseíró pályázatán harmadik helyezett lettem (Csillagláma).

Honlapom elérhetősége: www.nadasi-katalin.hu

XXI. századi angyalok

Eljárt felettem az idő, és ha néha fölidézem az évtizedekkel korábbi, gyerekkori emlékeimet, akkor a kibomló élmény-halom színes batyujából még mindig mágikus ragyogással emelkedik ki a hajdani karácsonyok varázsa. A negyvenes évek végén, ötvenes évek elején egy háború pusztította, politika nyomorította, éppen életre támadni próbáló ország szegényeinek sorába tartoztunk mi is. Akkoriban a jólétnek tán a fogalmát sem ismertük, parányi lakásban laktunk. Ismeretlenek voltak az életünket ma nem csak teljesen meghatározó, hanem egyenesen elnyomó informatikai és tömegkommunikációs eszközök, a médiumok mindent túlharsogó audiovizuális agressziója, az ezer elektronikus kütyü. A világ híreit egyetlen Orion rádió hozta be a családba, amelyen mindössze egy-két hazai adóállomás sugárzott. Lehet, hogy ez csak nekem, kisgyerekeknek volt tökéletesen elegendő, mert akkoriban még leginkább a mesék, a dallamok és más hasonló szépségek világa érdekelt. A meghitt délutánokat Moha bácsi, a törpe meséi, az estéket a színházi közvetítések tették elbűvölővé, mert a család ilyenkor tényleg körül ülte a rádiót és önfeledten „színházban volt”.

Mindezeket csak azért idézem fel, hogy az akkori magyar világ szegényes lehetőségeit érzékeltessem. Ez időbeli szegénységet is jelentett, hiszen akkoriban

nem hogy hosszú hétvége, de még szabad szombat sem volt, s ebben az örökös időszükében nehéz volt felkészülni az ünnepekre. Gimnazista koromból örök egy emléket arról, hogy édesanyám, aki a város túlsó végén dolgozott, és este hatkor érkezett haza, megkért, menjek el vele karácsonyfát venni, mivel már súlyos gerincbetegségben szenvedett, és nem tudott cipekedni. Abban az időben keveseknek volt anyagi lehetősége arra, hogy tartósabb fát, pl. ezüstenyőt vásároljon. A választék egyébként is jórészt különböző méretű lucfenyőkből állt, ismeretlen volt napjaink fantasztikus fajtabeli kínálata. Budapesten a XI. kerületben laktunk, és emlékezetes, ahogy este fél hét körül, már sötétben, a Borostyán étterem kerthelyiségében, ahol fenyő vásár volt óriási, fáradt embertömegben válogattunk a többnyire satnya, csenevész fák között – a szebb példányokat a korábban érkező szerencsésebbek már elvitték. A legtöbb fa sérült vagy aránytalan volt, az emberek egymás elől próbálták megszerezni a formásabb csemetéket, bokáig cuppogtunk a sárban, és így, az első részvételem a karácsony megszervezésében, megtépázta addig felhőtlen ünnepváró hangulatomat.

Fantasztikus azonban, hogy az ilyen szegény, az átlagember számára kizárólag szűkölködésben gazdag korban, a család, az emberi jóakarát, a szeretet és az örömszerzési szándék, mégis felejthetetlen ünnepet tudott teremteni. Ma már tudom, micsoda erőfeszítés volt a szüleimnek, hogy mégis, minden gyerekkori karácsonyunkat csodálatossá tegyék.

Igen kicsi lakásban laktunk, ezért a program nálunk mindig egyforma volt: amíg anyukám a csöpp lakásba illő pici karácsonyfát földízítette, és elhelyezte alatta az ajándékokat, addig apukám sétálni vitt. Gyorsan esteledett, a harapós hidegben jó volt apám meleg tenyerébe bújtatni a kezem, s lassan lépegettünk a méteres hókupacok között, mert régen gyakran volt fehér karácsonyunk.

Ahogy esti ruhába öltözött a délután, egyre fogyott közöttünk a szó, a várakozás csöndje mégis egyre szebb lett. A házak némelyikében föltűnt egy-egy ablak, amelyről látható volt, hogy oda a Jézuska már megérkezett! Odabent gyertyák fénye vont a melegségbe a szobát, szaloncukrok ezüst papírja és diók aranya csillant, s mintha még az utca is fenyőillattal telt volna meg. Minden újabb karácsonyos ablak olyan volt, mintha egy-egy kis csillag hullott volna a szívemre, egyre nagyobbra nőtt tőle a varázslat, egyre inkább hatalmába kerített a várakozással, jó titkokkal teli csönd.

Egészen elnémultunk már, mire hazaérve befordultunk a kapun. Szótlanul vettük a lépcsőfordulót a második emeletig. Még a csengetés, az ajtónyitás, a lakásban az aranyszínű rántott hús illata sem tudott kizökkenteni ebből az ünnepi hangulatból. Levettük a kabátot és a cipőt, s éppen mire elkészültünk csengettyű szólalt meg, és az ajtó katedrálüvegén át láttam Jézuska előrehajló alakját, amint sorra gyújtogatja a viaszgyertyák sárga fényű lángjait.

Anyám jött elénk a szobából, örömmel mutatva, hogy itt járt... Csillagszórók gyémántjai szálldostak szerteszt, örömben opál könnyeket hullattak a gyertyák, s a lecsordult cseppek, selymes gyöngyök-ké tömörültek az ágvégi túleveleken. Soha, sehol gyertyának oly szép meleg fénye, oly lágy viasza nem volt, s eleven fenyőlélegzet illatával telt meg a kis szoba. Álltam a szüleim ölelésében középen, szememben kigyúltak a szépséges karácsonyfa gyertyáinak testvérei, s a szívemben teljes volt a boldogságos Karácsonyi Csönd.

Igen, ilyen gyönyörűek voltak a gyerekkorom karácsonyai, nem érződött rajtuk sem szegénység, sem erőlködés, csak a szeretet adta az ünnep varázsát.

***

Évtizedekkel később, amikor már férjem és én készülődtünk megteremteni kislányunknak ezt a szeretet-élményt, sokkal könnyebb volt a helyzet. Gazdagságról még akkor sem volt szó, de már több-féle karácsonyfából választhattunk, rendszerint sikerült is szép formájú, nagy karácsonyfát találni, és ajándékokból is volt akkora választék, hogy csak az anyagi lehetőségeken múlt, milyen meglepetések várják a fa alatt az ünneplőket.

Abban a kicsit modernebb időben már fényfüzér váltotta a karácsonyfan a gyertyákat, de az ünnepi asztalon mindig égett egy-egy meleg fényű, fenyő-

ággal körülvelt gyertyaszál. Mi is igyekeztünk kislányunk számára sokáig megtartani a Jézuska várás varázslatát, ameddig csak lehetett, kihagytuk az előkészületek munkálataiból, hogy minden tekintetben meglepetés legyen a karácsony szépsége. Amikor az angyalok csengettyűjére beléphettünk a szobába, ott állt ünnepi fényeiben, titokzatosan csillogó díszekkel a karácsonyfa. Alatta a Betlehem és az ajándékok várakoztak, és a lemezjátszóról fölcsendültek a „Mennyből az angyal” szívmelengető hangjai, melyhez mindannyian csatlakoztunk. Családunk minden tagja számára bensőséges élmény volt valamennyi karácsonyunk.

Az ünnep elmúltával, még sok éven át azzal az apró kedvességgel próbáltuk marasztalni a szeretet légkörét, hogy amikor a karácsonyfa már eltűnt, a leszedett szaloncukrokból, az angyalok minden reggel egy szemet a kislányunk ágya fölötti polcra tettek, jelezve, hogy a Jézuska továbbra is gondol reá.

Évek sora telt el ezután, a kislányunkból felnőtt lett, de még velünk lakott, amikor szüleink hosszú, dolgozó élete ősze fordult. Elfáradtak, meggyengültek, betegségek tették törékennyé őket, s attól fogva mindig velünk töltötték a szentestét. A közelünkben laktak, s az ünnep délutánján a már ünneplőbe öltözött férjem ment értük, és segített nekik legyőzni a hozzánk vezető két lépcsőfordulót.

Lassan besötétedett, a nappaliban már csak a karácsonyfa színes fényei világítottak, és a háttérben

halkan szólt Gounod Ave Maria-ja. Mindig meghatódtam, mert a szüleink betegen, jóval túl a nyolcvanadik évükön is, ápoltan és szintén ünnepi ruhát öltve várták a férjemet. Abban a pár perces csendben, amíg átsétáltak hozzánk, az én vállamról is legördültek a készülődés fáradalmai, s amikor megérkeztek, mindenki szemében az öröm fényeit láttam kigyúlni. Gyönyörködve vettük körül a karácsonyfát, melynek ágai közt már a sütemények fahéj és szegfűszeg illata bujkált, ajándékok mosolyogtak a fa alól, a lelünköt átjárták a „Csendes éj” kristálytisztá dallamai és a szeretetnek ezek a megismételhetetlen percei, szívemben fölidézték a hajdani, szépséges Karácsonyi Csönd emlékét.

Amikor az ünnepi percek után asztalhoz ültünk, az abroszon leányunk két olyan ajándéka várt bennünket, ami teljessé tette az együttlét hangulatát. Az egyik a mélyebb tálba ültetett, szép papírral körülvett lucabúza volt, amelynek sűrű, daliás rendben ég felé törő mélyzöld szálai magát a megszületést, az élet erejét és megfejthetetlen szépségét szimbolizálták. A másik egy nagy, fényesre szeretgetett piros alma volt, amely csipkés fehér papírcsíkkal és finom kis aranyszállal díszítve várta, hogy annyi felé vágjuk, ahányan vagyunk, mert a legenda szerint, ha együtt fogyasztjuk el, bármerre vet is a sorsunk, mindig hazatalálunk a családukhöz.

***

Aztán eltelt ismét két évtized, és a leányunk kezdte két kicsi fiának mesebelivé varázsolni a karácsonyt. A XXI. századi magyar emberek élete már nem telik annyi anyagi nehézség között, mint az előző nemzedékeké, mégis – én úgy érzem – sok szempontból nehezebb a sorsuk, mint a hajdani szegényeké. A jólét meghozta számukra, hogy kinyílt a világ. A munkaerő szabad áramlása sokukat idegen országokba, más földrészekre, otthonuktól, családjuktól, szülőföldjüktől távolra sodorja, és ez a magánynak egy furcsa fajtáját jelenti számukra, s itt maradó családtagjaik számára is.

A mi gyermekünk is, férje kívánságára elfogadta, hogy külföldön dolgozzanak, ami azzal is jár, hogy évente többször (minden iskolai szünet idején) pár napra haza repülnek. Ilyenkor a kinti otthonukban fel kell számolniuk a háztartást, illetve amikor megérkeznek, itt kell feltölteniük élelmiszerekkel az éléskamrát. Majd, amikor a szabadság elteltével visszaindulnak, itt kell kiüríteniük a frizsidert és elzárniuk mindent – szóval, folyamatos készenléti állapotban vannak. A néhány nap, amit pl. egy-egy iskolai szünet miatt itthon tölthetnek alig elég arra, hogy találkozzanak legközelebbi rokonaikkal, és a sok éve nélkülözött gyerekkori jó barátokkal, volt munkatársakkal, vagy elintézzenek csak itt rendezhető hivatalos ügyeket - és mindez, egyetlen nagy rohanássá teszi az életüket. Talán az a legnehezebb, amikor a legnagyobb ünnep, a karácsony előkészületeire is időt kellene találni ebben a forgatagban. Ráadásul úgy,

hogy a két kicsi fiúnak minél tovább biztosítani tudják a Jézuska-várás szépséggel és örömmel teli, álomszerű világát. Sok éven át nagy nehezen kisakkozták, hogyan vegyék meg és vigyék haza a karácsonyfát a gyerekek tudta nélkül. Az ünnep előtti estén kivárták, hogy az egyre későbbi időben lefekvő, már iskolás fiúk végre elaludjanak, és éjszaka feldíszítették a fát. Ma már tíz és tizenkét évesek a gyerekek, akik biztosan hallották hírét a társaiktól az iskolában, hogy nem is a Jézuska hozza a karácsonyfát, de semmi jelét nem mutatják, hogy hajlandók volnának ebből az angyali világból kilépni. Akkora igényük van az ünnepvárás lelki élményére, hogy engem például évekkal ezelőtt megkértek, hadd segítsenek a karácsonyi bejgli készítésében. A tavalyi karácsonyra odáig fejlődtek, hogy nekem már csak ki kellett készíteni a hozzávalókat, és ők teljesen egyedül gyúrták, nyújtották, töltötték, ügyesen a tepsibe hengerítették és tojással szép fényesre kenték a rudakat. Éjszakára eltettük aludni a hideg kamrába és másnap már csak annyi dolgom volt, hogy megsüssem a végül gyönyörűre sikerült, finom, diós és mákos bejgliket. Amíg készült a sütemény, egy régi magnókazettát hallgattunk, amelyre az édesanyjuk (még leány korában) a barátnőivel énekelt karácsonyi dalokat. A fiúk velem énekeltek, én is dúdolgattam, így történt, hogy több nappal karácsony előtt, a mi kis konyhánkban az ünnep már elkezdődött. De otthon, ügyes kezű és kreatív édesanyjukká, aki pedagógusi végzettsége mellett népi

kismesterségeket is tanult, ugyanilyen lelkesen formázzák és díszítik a mézeskalácsokat, szép népművészeti motívumokkal látva el a sütitet. Olyan ünneplőbe öltözött lélekkel készülődnek minden karácsonyra, (amit náluk különlegesen mesebelivé tesz, hogy az édesapjuk szépen zongorázik, az édesanyjuk gitáron játszik, a családban mindenkinek gyönyörű hangja van, és a karácsonyfa szelíd fényei közt, zongoraszó vagy gitár kíséret mellett együtt éneklük a sok szép karácsonyi dalt), hogy senkinek nincs szíve kimondani a józanító valóságot.

Ám a karácsonyfa észrevétlen feldíszítését sem lehet már megoldani. Ezért a szülők csodálatos ötlettel adtak haladékat gyermekeiknek a „felnőtté válásra”. A fiúk levelet kaptak az angyalkától, aki elnézést és segítséget kért, mert rengeteg dolga miatt nincs ideje földíszíteni a karácsonyfájukat. Megígérte azonban, hogy továbbra is minden karácsony hajnalán ott várja majd őket a fa, az összes dísszel és a becsomagolt ajándékokkal, de kéri a fiúkat, hogy vállalják át tőle a díszítést, mert ő már nem győzi!

Sohasem fogjuk megtudni, mit gondoltak pontosan a levél olvastán ezek a makacsul álmodni vágyó, önkéntes angyal-süvölvények, de teljes odaadással álltak be díszíteni, és évről évre egyre szebb az édesanyjuk alkotókedvéből, az ő gyönyörű képzeletükből és a saját készítésű díszekből öltözködő karácsonyfa.

Ilyenek a XXI. századi angyalok, az én csodálatos unokáim.

Fejes Ibolya: Csendélet gombával, buzogánnyal

Peresztegi Nóra

Lelkem újra szárnyal,
És alkot sok kis verset,
A szerelem lángol,
És tűzével perzsel.

Ajándékul adom
Neked e kis könyvet,
Melyben lapozhatod
Mi lelkemben pereg...

Csillag lennék

Ha csillag lennék, csak neked ragyognék,
Ha patak lennék, csak érted csobognék.
Szélként fújnam zöldellő sudár ágaid,
És várnám, hogy a tavasz virágba borítsa ágaid.
Forró nyári napon felhőként védnélek,
Zimankós téli esten izzón körülölelnélek.
Ha eső lennék, elmosnám minden bánatodat,
Ha a kedvesed lennék, szanaszét csókolnám ajkaidat.

Szemednek kékje

Szeretlek téged, de hiába kérded,
Okát ki tudja? Nem értem én sem.
Belém ég mélyen szemednek kékje,
Bennem él mélyen bőröd szépsége.
Elég volt egyszer!?! Nem elég mégsem!
Akarlak mindig, szemed egy ékszer.
Ahogy csillan a fényben, elveszek rögtön,
Felizzó ölem egy forrongó börtön.
Belezárnálak most és örökre,
Ameddig éget szemednek kékje!

Vadállat

Vadállattá tettél,
de ketrecben szenvedek,
Bezárt a vad vágy,
és érzem, nem enged.
Szabadíts ki kérlek,
hadd vessem rád magam!
Enyhítsd ezt a kint,
hadd legyek már szabad!
Elvinnélek messze,
és vadul szeretnélek,
Lelked elringatom,
és tested megetetem.
Farkaszemet néznénk,
és násztáncot járnánk,
Naplemente fényén
vad szerelem átjár.
Sztyeppéken portyázva
egymást megvadítjuk,
Folyókat átszelve
boldogságban úszunk.
Veled lennék mindig,
hegyeken és völgyön,
Szemed tüze izzon,
csak vigyázz, meg ne öljön!

Szerelmes karácsonyom

Szemedben csillan karácsony fénye,
Lelkemben felvillan a boldogság képe.
Te vagy nekem minden, mit kapni szeretnék,
Veled lenni maga a boldog szent éj.
Ölelésed elringat, a Mennyországban járok,
Ha ajkunk csókra nyílhat, a felhők felett szállok.

Szülinapod

Szülinapod éjjelén érted elepedek,
Szeretgetném lelked és becézném a tested.
Veled lennék most is, bújnék karjaidba,
És beleszívnék lágyan selymes ajkaidba.
Ízed és illatod elbódít teljesen,
Neked dobban szívem és érted reszket testem.
Akarom, hogy érezd és ugyanúgy érezz,
Száguldjon a véred és értem izzon lényed.
Dagadjon a nacid és dobogjon a szíved,
Belém kell már bújnod, végre jó keményen.
Akarom a ritmust, mi neked oly kéjes,
Meg a forró nedűd engeddd belém mélyen.

B.Ú.É.K.

Szemedben csillanjon a szerelem fénye,
Szívedben dobbanjon a boldogság végre.
Durrانjon a pezsgő és remegjen a vágy,
A jövő évbe összefonódva suhanjunk át!

Let me be your Valentine

Valentin-nap eljött, s én most is csak rád vágyom,
Repülnék karodba, ott oly boldoggá válok.
Ölelnék hosszan, és csókjaidat innám,
Szívünk együtt dobban, a boldogság átjár.
Össze kéne bújni, hogy együtt izzon testünk,
S meg kéne ízlelni mily nedűt ad szerelmünk.
Repítsük el egymást a Mennyországba végre,
Kacsints szép szemeddel, ha készen állsz a kéjre!

Visions

Ahogy rám nézel, elolvadok,
Ahogy hozzám szólsz, belehalok.
Érintésedtől ájultan reszketek,
S a vér vadul száguld ereimben.
Éjjel-nappal veled lennék,
Minden porcikád kényeztetném.
Csókjaidtól részeg lennék,
Ölelésed vad földrengés.

Mohón kortyolnálak

Oly mohón kortyolnálak,
mint szomjazó a vizet,
Egyetlenegy vágyam,
hogy add nekem a szíved.
Selyembe burkolva
lágyan elringatnám,
Szunnyadó vágyad tüzét
vadul felkorbácsolnám.
Csak azt tenném veled,
amire épp vágysz,
De ne kínozz már tovább,
add ide a szád!

Tégy boldoggá

Ha szemedbe nézek, egy messzi bolygón járok,
Ha kezedhez érek, szétszagat a mámor.
Megőrjít a hangod, és gyönyörű szád éget,
Add a szexi tested és a csodás lényed.
Nem tudok már élni forró tested nélkül,
Nem bírok létezni vad szerelmed nélkül.

Tégy boldoggá drágám,
csak Veled vagyok teljes,
Vagy vedd el rongy életem,
hogy ne kelljen szenvednem!

Túlhevült kábelek

Suttogó lidércek, elsuhanó árnyak,
Idegeimet tépik, de én csak téged látlak.
Agyamba férköztél és szívemet vezérléd,
Ha nem jössz ide gyorsan, a rendszerem kiéghet.
Porosodó burkolat és túlhevült kábelek,
Rendbe jöhet egy perc alatt, ha szép szemed rámmered.
Belenézek azonnal és mély transzba esek,
A fogaskerék bekattan és helyrejön a szerkezet.

Minden percben akarom

Közelséged megvadít, és szemed tüze éget,
Hangodtól úgy reszketek és várom, hogy megmérgezz!
Boldogságom csak te vagy, ha ölelésed érzem,
Minden percben akarom, hogy ajkaiddal égess!
Forró tested szorítson, és döngess meg keményen,
Szemeidben elveszek és a Mennysorszámban élek.

Cápák

Vad vágyak hullámán evezek oly rég már,
De kormányom beragadt és elsodort a nagy ár.
Nem uralom többé e vízi szerkezetet,
A tenger vad hulláma maga alá temet.
Kék tenger mélyében is csak szemed látom,
És oxigén helyett csókodért sóvárgok.
Te vagy nekem az élet, ha nem kellek, meghalok,
És vágyakozó testem a cápáknak adom.

Hófehér boldogságod

Ölelő karodba bújnék,
És ott elszunnyadnék,
De előtte szerelmedből
Hosszan merítenék.
Vadul szeretnék,
És lágyan becézniék,
Kontrasztok hullámán
Lovagolnék veled.
Belenéznék mélyen
Gyönyörű szemedbe,
És beleszívniék hosszan
A meredő eresbe.
Addig kényeztetném,
Ameddig számat vágyod,
Míg mindent be nem borít
Hófehér boldogságod.

Mérgezz meg örökre

Szemeidbe nézve menten elszállok,
Kezeidhez érve szétszaggat a mámor.
Ha bőröd selymét érzem, lélegzetem elakad,
És csókos ajkaidtól szívverésem kihagy.
Belém kéne bújnod, jó hosszan és mélyen,
Az egész éjjel teljen őrzítő vad kéjjel.
Akarom Viperád, vágd belém keményen,
Mindig arra vágyom, hogy örökre megmérgezz!

Szerelmünk oltárán

Szerelmünk oltárán gyönyörrel áldozunk,
Szikrázó csillagunk szemünkben felragyog.
Boldogan repülünk egymás karjaiba,
Kíéhezve cuppanunk egymás ajkaira.
Bódultan reszketünk boldogságunk ágyán,
És egész éjjel ringunk a kéjek hullámán.
Az ég is leszakad, mikor egygé válunk,
És hangom is elakad, hisz csókod egy álom.
Karjaidban lenni, a megtestesült csoda,
Ha bennem vagy mélyen, a Mennyország maga.
Arra vágyom mindig, hogy testünk összeforrjon,
Téged látlak mindig, túl a jeges csúcson.

Hozzád bújva...

Nem érdekel semmi, mindig csak rád vágyom,
Veled lennék mindig, már csak erre vágyom.
Húzz magadhoz lágyan és karolj át, mint múltkor,
Legboldogabb percem, mikor hozzád bújok.

Reszkessen a szó

Ha szemedbe nézek, úgy borzongat a vágy,
És nem akarok mást, csak te is énrám vágyj!
Szeress és ölelj, ne fogyjon el a csók,
Értem izzon öled, és reszkessen a szó!

Nem titkolhatom

Hosszú hajam lobog a langyos nyári szélben,
Izzó szívem dobog, mikor téged nézlek.
Oly boldoggá tesz, ha téged újra látlak,
És öleléseidtől felfornak a vágyak.
Felizzik a testem, hogyha érezhetlek,
Nem titkolhatom tovább, hogy téged úgy szeretlek!

Megfagynak a csillagok...

A Nap hiába kel fel, ha nem vagy itt velem,
És az esti Hold is, csak búsan felderenghet.
Mefagynak a csillagok is, ha téged nem láthatlak,
És beleszakad a szívem, úgy sóvárgok utánad.

TLDR

Merre vagy?
Kereslek.
Mit akarsz?
Szeretlek.
Belém bújsz?
Akarom.
Mire vágysz?
Megadom.

Pisch Ferenc

1964-ben születtem Móron. Hat gyermek édesapja vagyok, akiket sajnos egyedül kellett felnevelnem, mert az édesanyjuk korán meghalt daganatos betegségben.

Életemről röviden: voltam kőműves, zenész, bányász és egyházi alkalmazott.

Verseimet feleségem halála után, 2007-ben kezdtem el írni.

Először a bánat volt az, ami megindította a versírás felé és érzetem a hatását, amitől megkönnyebült a lelkem.

Első versem a Katalin című, amit felvéstem a párom sírkövére is! Utána már folyamatosan jöttek ki belőlem a gondolatok, amiket papírra vettem és így megszerettem az írást. Azóta folyamatosan írom, amit érzek a szívemben.

Az életemnek a zenélés és az írás ad örömet és amíg a kezemben egy csepp erő is van, írni fogok.

Hétköznapi hősök

Mi mindannyian
Hétköznapi Hősök vagyunk
Emberek,
Ha a szívünk mélyén
Ott van az önzetlen szeretet.

Ha kiállunk egymásért
És az igazságért,
Nem kell félnünk semmitől,
Ha harcolunk egymásért
És a szabadságért.

Az őseink is féltek sokszor
De összefogtak,
S nem féltek a haláltól,
De harcoltak.

Belenevettek a gonosz szemébe
És győztek Istennek dicsőségére,
Mi hétköznapi hősök vagyunk
Mindannyian,
Merjünk Magyarok lenni bátran,
Országunk büszke népe.

Csak úgy védhetjük meg hazánknak
Dicsőségét,
Ha harcolunk a szabadságért
És igazságért.

Egy mindenkiért, mindenki egyért
Ez legyen a jelszó,
A végső győzelemért.

Ne egymás ellen harcoljunk,
Hanem a gonosz hatalommal,
Aki csak uralkodni akar
S nem törődik a népakarattal.

A lélek ajándéka a szerelem

A lélek ajándéka a szerelem
Érzem, hogy te kellesz nekem kedvesem.
Érzem, hogy a te szíved is szeret
Jó hogy itt vagy már énvelem.

Nélküled soha nem lennék boldog,
Mert mellém rendelték a csillagok.
Te világítod be az én szívemet,
Én drága virágom annyira szeretlek.

Mindennap megöntözlek szeretettel,
Azt szeretném, hogy boldog légy énvelem.
A szívem érted dobog drága virágom,
Te vagy nékem a legdrágább kincs a világon.

Fogadd el tőlem érzékeny szívemet,
Engedd, hogy szeresselek tégedet.
Az én szívem csakis téged szeret
Mert érzem, hogy boldog leszek veled.

A lélek dala

Úgy várom,
Hogy megint láthassam arcodat,
Hogy lássam szemed pillantását
És karomban tartsalak.

A lelkem örökké szeret,
Ami rád várt és átölelt,
De jó lenne, ha már ott lehetnék
Teveled.

Ott együtt leszünk majd újra boldogok,
Csodálatos lesz ott már az élet
És végre veled leszek,
És nekünk is énekelnek az angyalok.

A lelkem olyan boldog volt,
Mikor téged megismertelek
Majd belehaltam, mikor elvesztettelek.

Lelkem örülni fog, ha már én is ott leszek,
Lelkemet betölti majd a boldogság
És örökre melletted lehetek.

Ahol épp ott vagyok

Ahol épp ott vagyok
Mindig otthagytok
Magamból egy darabot,
Szívemet osztom szét, ami
Holnapra emlék marad.

A szívemben szeretet él,
Amit megosztok mással
Nem várok érte semmit
Cserébe, csak hogy mást
Boldognak lássak.

Az élet olykor gyönyörű szép
S arcunk attól ragyog,
Akkor mondhatom el igazán,
Hogy épp boldog vagyok...

A szeretet átölel és
Kivetíti lelkem boldogságát
Arcomra,
Nem kell ahhoz gazdagnak lennem,
Hogy örömet szerezzek
Másoknak.

Ahol épp ott vagyok
Szétosztom a szívemet,
Mert örömem lelem benne
S szeretem az embereket.

Amikor felveszem a hangszerem

Amikor felveszem a hangszerem
Elfeledem minden bánatom,
Benne van a szívem-lelkem
Örömet másnak is átadom.

Nem gondolok semmire
Csak arra, amit épp játszom,
Elmúlik minden gondom
Olyankor boldog vagyok.

Táncra perdül a szívem
Amikor érzem a dallamot,
Megnyugszik tőle a lelkem
A szél szárnyán repülnek
Az akkordok.

Hangszerem lett az én társam
Amiben örömem lelem,
Ami megnyugvást ad lelkemnek
És soha nem hagy el engem.

Amikor két szív egymásért dobog

Amikor a szívünk egymásért dobog
Én olyankor oly boldog vagyok.
Boldog vagyok, mert itt vagy énvelem
És csendben nézem a két szemed.

Arcod úgy ragyog, mint a nap
És az édes ajkad mosolyra fakad.
Reám ragyog gyönyörű két szemed
És a szépségében úgy érzem elveszek.

Megbabonázott és megigézett a szemed
Érzem, hogy te is szeretsz engem szívem.
Érzem a belőled áradó boldogságot,
A szívednek melegét és a jóságot.

Te vagy az, akit az ég küldött felém
Érzem, hogy veled boldog leszek én.
Kedvesem gyógyítsd meg összetört szívemet
És gyógyítsd be az én fájó lelkemet.

Te vagy nékem a napfény és az álom
Gyűjtsuk meg a szerelem tüzeit a nyári éjszakákon,
Hadd lobogjon a lángja édes szerelmünknek.
Én úgy szeretlek téged, majd meghalok érted!

Az én angyalom

Van nékem egy drága angyal,
Aki vigasztalja szívemet,
Tudom s érzem, hogy ő is szeret,
Aki begyógyítja a sebeket.

Olyan, mint a virágos kert,
Az ő szíve is úgy ragyog,
Érzem is, hogy szeret engem
S mellém rendelték a csillagok.

Boldog vagyok én is véle
S tiszta szívből szeretem,
Én őt feleségül kérem,
Ő lesz az én kedvesem.

Megöntözöm szerelmemmel,
Hogy érezze, hogy szeretem.
Elhalmozom édes csókkal,
Hogy boldog legyen énvelem.

Ő lett nékem a drága kincsem,
Akit tiszta szívből szeretek.
Vigyázok rá, mint egy kincsre,
Mert ő az, akit úgy kerestem.

Egy hajléktalan gyermek élete

Kisgyermek sírása hallatszik az utcán,
Szakadt ruhában menedéket keres
És szomorúság van az arcán.
Az élet kegyetlen sorsot szabott rá,
Mert apátlan, anyátlan lett az árva,
S elfeledte már, hogy mi a boldogság!
Nem volt már senkije se,
Egymaga kóborolt,
Azt sem tudja már mi a család,
És egyedül csatangolt.
Ételhez is úgy jutott, hogy valaki megszánta,
A világ is magára hagyta, mert
Szülei meghaltak és nincs már családja.
A törvény is összeesküdött ellene,
Egy kapualjban csendben megpihent,
Külleme koszos volt s nem volt mit ennie.
Egyszer éppen arra sétált
Egy elkeseredett özvegyasszony,
A szíve megesett e gyermeket látván,
Szeme könnybe lábadt, megsajnálta,
Hogy a kis árvának védelmet nyújtson.
A gyermek újra boldog volt,
Mert lett neki mamája.

Kulcs a szívemhez

Kulcs a szívemhez
Nálad van kedvesem,
Rád gondolok éjjel-nappal
Fogadd el a szívemet.

Érezd a szívem hangját,
Hogy csak érted dobog,
Úgy érzem én drága kincsem,
Hogy veled leszek boldog.

Olyan vagy nékem, mint
A nyíló rózsza, ami
Nékem ontja szirmait,
Te vagy, akit az ég rendelt el,
Hogy érezhessem csókjaid.

Adjad nékem édes rózsám
Csókra nyíló ajkadat,
Hadd csókoljam édes szádat,
Ami a szívemben megmarad.

A te szívednek drága kulcsa
Az énnálam van kedvesem,
Az, ami a szerelmünket nyitja
S boldog leszel szerelem.

Fogadd tőlem a szívemet
Néked adom angyalom,
Az én szívem téged szeret
Te vagy nékem a csillagom.

(Love story) Igaz történet alapján

1. A találkozás

A történetünk 1990 júliusában játszódik, egy szép nyári nap, amikor megismerkedtem egy szép, elragadó, csinos és gyönyörű, karcsú, fekete hajú lánnyal. Szimpatikusak voltunk egymásnak már az első perctől kezdve és egymásba szerettünk. Elneveztem őt Júliának, mert én voltam az ő Rómeója. Mosolya nagyon bájos és édes volt számomra, ami nagyon megbabonázott és megigézett. A csábos nézése és a szavai a lelkemig hatoltak. Nem tudtuk levenni egymásról a szemünket. Nyakamba vettem és levittem a régi kocsmába, ahol pajkosan játszottunk egymással és közben fogyasztottuk az italunkat. Egy kis idő múlva sétálgattunk hosszasan és becézgetve illettük egymást közben megcsókoltam Júliát! Abban a pillanatban tudtam, hogy ő az, akire vártam és, aki kell nekem. A csókjától teljesen tűzbe jött a testem és a lelkem is.

Sétáltunk, lassan beesteledett és hazamentünk. Megfürödtünk, elfogyasztottuk a vacsorát és pihenőre tértünk. Egymás mellett feküdtünk és nem bírtunk aludni, és az érzéseinknek nem tudtunk parancsolni és egymáshoz szerelmes szavakat becézünk. Júlia azt mondta csókolj meg, ha szeretsz! Én ajkamal megcsókoltam édes ajkát és a szerelem vágyainak nem tudtunk parancsolni és is tűzbe jöttünk.

Olyan édesen és forrón csókolt, hogy ekkor már éreztük mindketten, hogy nagyon akarjuk egymást, mert a vágyunk fékezhetetlen volt! Utána néztem Júliám arcát, ahogy ragyogott a boldogságtól és édes szavait hallgattam, ahogy azt mondta, nagyon szeretlek! Megcsókoltam ajkát és válaszoltam, hogy én is egyetlenem. Boldogok voltunk, mert a szerelem a lelkünkig hatolt és őszinték voltunk, és mély benyomást tettünk egymásra.

Karommal gyengéden átöleltem és csókot adtam ajkára és magamhoz szorítottam és elszenderedtünk mindketten. Aznap nagyon boldog voltam! Másnap reggel üdén és frissen keltünk fel és közölte velem, hogy ma ünneplem a születésnapomat. Én erre felkaptam a harmonikámat és játszottam neki egy dalt. Boldog volt és örömeiben táncra perdült. Ekkor még mit sem sejtettem, hogy elveszítem hamarosan... Megcsókoltam és azt mondtam mindjárt jövök, várj meg szerelmem! Hazatérésem után azonban nem találtam szerelmemet.

Nem találtam azt a lányt, aki megmutatta nekem a boldogság felé vezető utat, akiért az életemet adtam volna és, aki megmutatta nekem, hogy milyen a szerelem. Ekkor édesapám odajött és azt mondta ne is keresd, mert nincs itt! Akkor még nem értettem, hogy mi történt és elkezdtem keresni az egész városban, hátha rátalálok. De lelkem vigasztalhatatlan volt, mert nem találtam meg életem első szerelmét és kétségbeesetten jártam az utcákat, hogy ráleljek. Mikor hazaértem apám odajött hozzám és csendesen közölte velem, hogy ne keresd fiam, mert elvitték!

Én apámat kérdőre vontam, hogy kik és miért? De ő nem válaszolt rá és én magamba fordultam. Másnap elhatároztam, akárhová is tűnt el, én megkeresem, mert nem értettem, hogy hogyan tűnhet el egy lány, aki azt mondta, hogy szeret? Róttam az utcákat és kerestem szüntelenül, de nem találtam meg. Ekkor eszembe jutott, hogy egy kicsit bővíteni kellene a keresési kört, hogy rátaláljak. Másnap újra elindultam keresési utamra, hogy megtaláljam eltűnt szerelmemet, de nem jártam sikerrel.

Nap, mint nap rá gondoltam és nem érdekelt a világ, mert eltűnt szerelmem után kutattam szüntelenül. Arra gondoltam, hogy miért hagyott el az, aki szeret? Bánatomat a kocsmákban feledtem és muzsikálni jártam, amikor felkérést kaptam. Szerelmemet azonban nem feledtem, és nem találtam! A zene iránti szeretet sem oldotta meg a lelkem bánatát. Elkezdtem keresni újra és semmi eredmény nem volt, így vigasztalhatatlan volt a lelkem. Elhatároztam magányomban, hogy új életet kezdek, és már feladom a kutatást és nem keresem már tovább, mert nem láttam értelmét.

Eltelt egy év, két év és nem találtam sehol eltűnt szerelmemet és gondoltam így lesz jobb mindkettőnknek, ha új életet kezdünk, és elfelejtem, ha nem ad életjelet magáról tovább nem keresem. Nem értettem, hogy mi oka lehetett annak, hogy üzenet nélkül távozott olyan hirtelen, hiszen szerelmet vallottunk egymásnak.

Ekkor jött egy csavar az életembe...

2. Új fejezet nyílt az életemben

1992-ben eljártam zenélni egy csendes kis szórakozóhelyre minden este és szemem megakadt egy gyönyörű fekete hajú lányon, aki nagyon szimpatikus volt számomra és ő is visszakacsintott rám.

Megismerkedtem vele és rögtön tudtam, hogy ő a nagy ő. Minden este odajött hozzám, hogy játszom el neki a kedvenc dalát. A kérésének eleget téve egyre közelebb kerültünk egymáshoz. És egy szép napon közölte velem, hogy a férje elzavarta gyermekével együtt és nincs hova mennie. Szüleimmel megbeszéltem, hogy odajöhetnek-e?... Egy-két napra rá megkérdezte, hogy mellettem aludhatna-e? Nem tudtam ellenállni a csábításának és a kísértésnek, így mellettem aludt. A kisfiú meg egy kis kinyitható kanapén, ami kényelmes volt. Éjszaka leple alatt a huncut lány közelebb került hozzám és hozzám simult. Mondanom se kell, hogy végem volt. A hormonok beindultak és tomboltak szinte és ekkor megtörtént, ami meg volt írva és enyém lett a lány. Most már nem kellett rettegnie, hogy hol tölti majd a következő éjszakát. Egyre jobban egymásba szerettünk! Egyre több alkalommal közeledtünk egymáshoz...

Szerelem volt első látásra. a boldogság lassan visszatért az életembe és nem kerestem régi szerelmemet, mert a szerelem újra rám talált Katalin személyében. Nagyon szerettük egymást és boldogok voltunk, mert látta, hogy gyermekével, Imrével is jól kijövök és ő is elfogadott engem.

Egy szép nap kimentem vele a természet lágy ölére és sétálgattunk nagyokat... Megcsókolt és én visszacsókoltam! Kerestünk egy csendes szép helyet az erdő szélében és letelepedtünk az avarban. Hallgattuk az erdőnek csendjét, és ahogyan daloltak az énekes madarak, eközben egymáshoz simulva ültünk és egyre hevesebben vert a szívünk. Elragadott minket a szerelem tüzes heve és egymásba olvadt a testünk!

A természet lágy ölén voltunk és ott éreztük igazán, hogy az Isten is egymásnak teremtett. Boldogok voltunk, mert vágyaink beteljesültek és elindultunk hazafelé kézen fogva. Úsztunk a szerelem mámorában! Átkaroltam szerelmemet és édes szóval becézgettem.

Nem telt el nap, hogy ne mondtam volna el neki, hogy mennyire szeretem.

Közben teltek múltak a napok és hetek, neki dolgoznia kellett menni és én mindig megvártam, míg hazajött. Kiszolgáltam és eléje tettem az ebédet.

Már nagyon nyugtalanította egy dolog, amit először nem mert elmondani, mert félt, hogy rosszul fogadom a hírt.

Szerelmem egy nagy bejelentést tett:

– Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy állapotos vagyok?

Én örömben majd kiugrottam a bőrömből, mert nem tudtam magamban tartani az érzést, ami akkor ért és éreztem. Felemeltem örömben, megcsókoltam és megköszöntem neki.

Elmondtam neki, hogy:

– Én is nagyon szeretlek szívem!

Ő a szemembe nézett és azt mondta nekem, hogy ő is és boldoggá akar tenni egész életemben, mert nem csak egy gyermeket szeretne tőlem. Majd később feleségül vettem! Ekkor megértettem, hogy mennyire tud szeretni egy nő, aki szereti élete párját és boldoggá akarja tenni, hogy megajándékozza a férfit szerelmük gyümölcsével, a gyermekkel.

Egyre romantikusabb volt a kapcsolatunk és láttam az arcát, mert ragyogott a boldogságtól. Telt múlt az idő és egyre jobban mentünk szépen a kilencedik hónapba.

1993. Eljött a szülés időpontja. Hívattam mentőt kedvesemnek, mert akkor még nem volt úgy elterjedt a mobiltelefon és egy telefonfülkét kerestettem. Hamarosan meg is jöttek és mondták kedvesen a mentősök, most bevisszük kismama! Kérték, hogy még tartsa vissza, ne nyomjon. Épp hogy bevitték a kórházba, betolták rögtön a szülőszobába és megszületett a kislányom Sára! A boldogságtól repülni tudtam volna abban a pillanatban. Még aznap beementem kedvesemhez a kórházba megcsókoltam és átöleltem! Mondta, hogy szeret és nézzem meg a lányomat, Sárát. Gyönyörű volt az arca és mosolygott álmában gyermekem. Visszaadtam kedvesemnek és maga mellé tette szoptatni!

Gyermekem egyre jobban gyarapodott a súlyban. Egyik unokatestvérem ott dolgozott a szülészen és gratulált kedvesemnek és kötött neki egy kis sapkát is...

Egy hét múlva a kórházból hazaengedték a kedvesemet és a babát is.

Otthon eközben nagy volt az öröm az újszülött gyermekem láttán, mert végre otthon volt baba és mama egyaránt és boldog volt a család... a kislányom születése teljesen megváltoztatta az életemet és teljes erőbedobással belevetettem magam a munkába a családom miatt is, mert megtaláltam végre az élet értelmét. Kedvesem nagyon boldog volt, mert mellette ott volt a szerelmünk gyümölcse, gyermekünk is, ami újra értelmet adott az ő életének is a sok keserűség után, amit az előző férje okozott neki. Láttam az arcán a boldogságot, ami szívemet is melegséggel töltött el. Így éldegéltünk csendesen és boldogan!

Ekkor elhatároztuk, hogy keresnünk kell egy új és nagyobb otthont számunkra, mert ez kicsi és szüleimnek is nyugalom kell már. Elköltöztünk egy albérletbe, ahol külön voltunk szüleimtől és éltük a magunk kis világát. Három műszakba jártam dolgozni és kedvesem akkor nyugodott meg, mikor hazaértem már. Én a bányában dolgoztam a föld alatt és kedvesem is sokat hallott a bányász balesetekről. Szavai még most is fülemben csengenek amikor ezt mondta:

– Szivi, még gyereket akarok!

Én mondtam neki: kedvesem biztos jól meg gondoltad? Ő azt gondolta, hogy én nem akarom és abba maradt a dolog. 1994. augusztusi esős napon nem tudtunk mit csinálni és be voltunk kényszerítve egész nap a szobába, és a tv sem érdekelt minket.

Mikor gyermekeink elaludtak a másik szobában este, kedvesem gyengéden odabújt hozzám, átölelt és azt mondta, hogy bújjunk össze, mert gyereket szeretne! Én sem voltam ellene a dolognak, mert nagyon szerettem őt és eleget tettem a kérésének és férfiúi kötelességemnek is! Nem is kell mondanom hamar össze is jött a dolog, mert párom közölte velem rá két hétre, hogy állapotos. A hírtől hirtelen meglepődtem, mert én is nagyon szerettem volna még gyermeket, de nem ilyen hamar.

Aztán telt múlt az idő, közben szépen haladtunk előre a hónapokkal és elérkezett a szülés ideje! 1994. Megszületett a második lányom Johanna! Örültünk mindketten második közös gyermekünknek, mikor ránk mosolygott és édesen felsírt! Kedvesem megcsókolt és azt mondta, nagyon szeretlek apuci! Én a boldogságtól repülni tudtam volna, talán még galambot is lehetett volna fogatni velem. Éldegéltünk ekkor már öten, az ő kislánya Imre, Sára, Johanna és mi ketten, az öt főre gyarapodott a család! Én jártam szorgalmasan dolgozni három műszakba a családomért, hogy mindent meg tudjak neki adni és ne szenvedjenek semmiben hiányt. Szépen éldegéltünk, boldogok voltunk és nevelgettük gyermekeinket.

Ekkor kedvesem előállt újabb ötlettel, hogy kicsi nekünk ez a ház! Hallgattam szavára, mert én is el akartam menni onnan. Találtunk egy otthont, ami számunkra is tökéletesen megfelelt.

Elköltöztünk és elfoglaltuk az új otthonunkat! Berendezkedtünk.

Nagyon tetszett az új hely és nem számított az, hogy három éhes szájat kellett betömnünk, mert meg volt mindenünk és boldogok voltunk. Kedvesem azt mondta: most már nem kell félnem, mert nem kísértenek téged a nők. Rámosolyogtam és azt mondtam neki: eddig sem kellett kedvesem, mert téged szeretlek és nincs az a nő, aki meg tudna kísérteni, mert én nagyon szeretlek és a szívedet is, mert abba szerettem bele és ez kölcsönös. Én magam is megkönnyebbültem, amikor elköltöztünk onnan, mert nem akartam kényelmetlen helyzetbe kerülni. És ekkor kedvesem előállt az ötletével.

Ahol három éhes szájat kell betönni, ott jut egy tányérral a negyediknek is! Ekkor felcsigázta az érdeklődésemet a kijelentése. Rákérdeztem, hogy ez azt akarja jelenteni, hogy még gyereket akar vállalni? Rám mosolygott és ezt mondta nekem: Boldog vagyok veled és még gyereket akarok tőled! Persze én sem vonakodtam a kérés elől, mert nagyon szerettem és eleget tettem a kívánságának. Rajta dolgoztunk az ügynön és nem is sokat kellett várni az eredményre, mert rá három hétre közölte a jó hírt, hogy újra apa leszel szívem!

Boldog voltam és ő is boldog volt! Terveztük a jövőnket közben az idő is egyre jobban haladt. 1995-ben megszületett az első fiam! Bence nevet adtuk neki! Bence stramm kis húsgolyó volt, mert olyan nagy súllyal született. Szerette is a gyomrát, mert amikor megéhezett egyből ordított és kérte a cicit! A kis jövevénynek két óránként adni kellett, hogy ne ordítson!

Közben mama és baba is jó egészségnek örvendtek! Ekkor már baj volt a szívemmel és nem bírta tovább a születési rendellenességem miatt és Budapestre kellett mennem szívműtétre 1997-ben, hogy életben maradhassak és fel tudjam nevelni a gyerekeimet és el tudjam tartani őket. Elérkezett a szív műtét napja. Betoltak a műtőbe és elaltattak és én nem emlékeztem semmire sem. Kedvesem ott volt mellettem végig a műtét ideje alatt.

Az orvos azt mondta, páromnak, hogy készen is vagyunk! Felébresztettek és megkérdezték, hogy hogyan vagyok, és hogy érzem magam? Mondtam, hogy nem, jól mert szédülök! Visszatoltak, mert nem volt minden rendben, mert nem állt el a vérzés és majdnem elvéreztem. Kedvesemmel közölték, hogy ez az utolsó vérplazma, amit most kapok, és többet nem adhatnak már! Ő végigizgulta és zokogott a műtét alatt.

Beállt a klinikai halál állapota nálam. Lelkem elhagyta testemet és a lelkemmel láttam mindent magam körül és néztem magamat felülről és láttam a magam körül álló orvosokat is. Ekkor ismeretlen hang szólított meg, amit a mai napig sem értettem meg, hogy ki szólt hozzám, hogy még nem jött el a te időd, vissza kell menned. De szerencsére nem sok ideig tartott ez az állapot.

Ekkor tapasztaltam meg, és szembesültem velem, hogy van élet a halál után is. Visszatért a lelkem a testembe, de az élményt nem felejtettem el, amit átéltem akkor.

Közben gyógyulgattam lassan és minden visszatért a régi kerékvágásba. 1998. Az idő telt múlt és repültek a napok, hónapok, évek és kedvesem előállt egy új ötlettel! Közölte velem, hogy szívem nézzünk nagyobb házat, mert ezt már kinőttük. Ekkor én azt mondtam neki rendben van, édesem legyen akaratod szerint! Vásároltunk saját házat és szépen rendbe tettük és csinosítottuk. Kedvesem előállt egy új kívánságával megint, hogy ahol elfér négy gyerek, ott elfér öt is! Neki is jut egy tányér leves! Itt már egy kicsit elgondolkoztam a különös kívánságon, de teljesítettem az akaratát! Nagyon szerettem és ő is nagyon szeretett engem.

Nekiálltunk a dolognak és rajta voltunk, hogy összejöjjön! Nem is váratott sokáig magára az eredmény, mert kedvesem egy hónap múlva közölte, hogy állapotos. Boldog voltam, mert teljesült a kívánsága és én is büszke voltam magamra, mint nagycsaládos apa, aki felelősséggel tartozik a családjáért. Megtettem mindent, hogy meg tudjam nekik adni azt, amire szükségük van. Jártam becsületesen dolgozni a családomért és kedvesem is szorgalmasan és odaadóan nevelte a gyermekeinket. Közben a gyermek növekedett a pocakjában és egyre nehezebben viselte már, mert közeledett a szülés várható időpontja! 1999. Megszületett a harmadik lányom! Mivel karácsonyhoz közel volt így elneveztük őt Máriának!

Mária mosolygós, aranyos, édes kis húsgombóc volt! Mikor eltelt az anyatejjel az ajka mindig mosolyra fakadt és ránézett az édesanyjára!

Nagy boldogsággal töltött el minket a tudat, hogy szép nagycsalád vagyunk és boldogok is egyben. De korai volt ez az öröm, mert az életünket beárnyékolta a balsors.

3. Keserű és nehéz időszak

Imre már nem volt velünk, mert a kedvesem volt anyósa elvette tőlünk cselszövésével és ez beárnyékolta az életünket. Próbáltam nyugtatni őt, de nagyon fáj a szívünk a gyermekünk után. Én sajátomként neveltem és úgy tekintettem rá, mint a vérszerinti gyermekemre és úgy is neveltem és ő is szeretett engem! Kedvesem depressziós lett és vigasztalhatatlan! Próbáltam mindent megtenni annak érdekében, hogy egy kicsit elvonjam a figyelmét, hogy elviselhetőbb legyen az életünk, de Imre elvesztése nagyon beárnyékolta a napjainkat és már nem volt olyan, mint régen. Később aztán Mária szíve meglágyította kedvesem viselkedését és már kezdtünk beletörödni abba, hogy elvették tőlünk Imrét, de persze nagyon hiányzott nekünk és nem volt nap, hogy ne gondoltunk volna rá. Közben kaptunk egy váratlan hírt a hivatalból, hogy menjünk át, mert fontos lenne, ha átmennénk. Nem értettük a dolgot, hogy mi olyan fontos, hogy megzavarja a nyugalmunkat, de amikor megláttuk Imrét, nagyon megörültünk. A Jegyző Úr közölte velünk a jó hírt, hogy a bírósági ítélet alapján kéthetente eljöhét hozzánk és itt lehet velünk. A boldogságtól repülni tudtunk volna! Gyermekünk nyakunkba borult és azt mondta ne-

künk, hogy bocsájtatok meg nekem, mert én nem akartam fájdalmat okozni nektek. Az örömkönnyektől alig láttunk és a keserűség is eltűnt végre a szívünkéből. A kis Mária is egyre jobban cseperedett felfele és a boldogságunk is határtalan volt. Minden ment a maga útján és a dolgok is rendbe jöttek. Én a kerti munkával töltöttem a napjaimat és ház körüli javításokkal, mert a műtétem után nem engedtek dolgozni és leszázalékoltak. Nehéz volt, mert nem találtam a helyemet a munkám elvesztése után. Hogy a gondolataimat fékezzem, nekiálltam kertészkedni és elhatároztam, hogy felásom a hátsó kertet. Kedvesem hátra jött és amikor látta, hogy a kertet ásom egyből kifakadt és azt mondta, szívem normális vagy? Nem értettem a felháborodását de rájöttem, hogy igaza van! Engem féltett, mert friss volt még a szívműtétem és ilyen állapotban képes voltam nekiállni a műbillentyűmmel, amit belém ültettek. Az idő is szépen repült velünk, mert gyermekeink már cseperedtek egyre jobban.

Az unalmam elűzése érdekében vállaltam kőművesmunkát házak tatarozására. És a családi kasszát is gyarapítottam vele, mert a szakmám kőműves volt és nem tagadtam meg a segítséget, ha valaki megkért, hogy nézzem meg a házat. Minden napra volt már elegendő munka és nem unatkoztam soha többé. Persze kedvesem nem örült neki, mert megterheltem vele a friss műbillentyűmet. Fiatal éveimet kőműves tanoncként végeztem és ezért rengeteg munkát be tudtam vállalni. Kedvesem előállt ekkor egy újabb ötletével, hogy ő gyermeket szeretne!

Két év kihagyás után ismét neki láttunk a családgyarapításnak, 2001. és természetesen hamar meg is fogant, mert rá három hetére közölte, hogy állapotos és én nem tudtam, hogy most örüljek vagy sírjak!

De végül is lelkem belül örült a hírnek, mert teljesíteni akartam az ő kívánságát és én is akartam már, hogy még legyen gyermekünk még. A pocsi szépen nőtt és vigyáztam kedvesemre, hogy ne érje semmi baj és ne erőltesse meg magát véletlen se, mert ez nem volna jó se babának se mamának. Már közeledtünk a kilencedik hónap felé, amikor váratlanul elfolyt a magzatvíz. Kiderült, hogy az orvos elszámolta magát egy hónappal és nincs korán a szülésnek idejére. Hívtam mentőt kedvesemnek én meg otthon maradtam a gyerekekkel! Rá nem sokára kaptam egy telefonhívást, hogy megszületett Áronka!

Boldog voltam, mert megszületett a második fiam is! Belevetettem magam keményen a házimunkába és a gyereknevelésbe, míg párom a kórházban volt a kis Áronnal! Nem esett nehezemre, mert tudtam, hogy kemény munka a gyereknevelés is és nem állt távol tőlem a dolog, de helytálltam férfiasan! Amikor kiadták a gyermekünket a kórházból kedvesem megérkezett az újszülöttel és teljes volt a harmónia és a boldogság! Már ketten neveltük őket szeretetben és boldogságban, mert mindkettőnknek felémésztette az erejét, a gyereknevelés, de nem szenvedtünk semmiben hiányt. Ami kellett meg volt mindenünk.

Hittünk abban, hogy a gondviselőnk, a mi Menyeyei Atyánk segít a nehézségekben és erőt ad nekünk ahhoz, hogy egészségben és szeretetben felneveljük őket. Hamar és gyorsan teltek a napok és gyerekeink is szépen cseperedtek. Eközben már eltelt két év és a költözés gondolata is megfogalmazódott a fejünkben, mert kezdtük kinőni ezt a házat is. Közeledett a karácsony és azon gondolkodtunk, hogy milyen ajánékkal lepjük meg gyermekeinket. Végül is megszületett a döntés: minden gyerek korához kötött ajándékot kapjon. Boldogok voltunk mindnyájan, mert ott ültünk a karácsonyfa tövében leültünk a szoba közepére és néztük, hogy milyen jó is nekünk, mert nem szenvedünk semmiben hiányt és nem voltunk gazdagok sem. Áronka ekkor alámászott a karácsonyfa alá és elkezdte piszkálni a szaloncukrot és édesen mosolygott. Addig piszkálta karácsonyfán, a szaloncukrot, míg le nem esett. Huncut módon felállt és elszaladt vele.

Gyönyörű karácsonyeste volt még a hó is esett, és abban reménykedtünk, hogy nem lesz nagy reggelre. Reggel nagy meglepetésünkre hozzánk szegődött egy kölyökkutya.

Befogadtuk szegényt, mert éhes is volt. Onnantól kezdve ő volt a leghúságesebb házőrzőnk, Buksi. Ezt a nevet adtuk neki, mert olyan aranyos feje volt.

Gyerekeink nőttek szépen már és kedvesem elő állt az újabb ötletével.

– Gyereket akarok szülni, mert szeretnék egy kisbabát tőled!

Átbeszéltük a dolgot vele, végül is akkor legyen még egy gyermek.

2003-ban nekiláttunk a dolgunknak, hogy legyen még gyermekünk, mert nagyon szerettük egymást. Nem is kellett sokat várni az eredményre.

Feleségem áldott állapotba került és muszáj volt döntést hoznunk az új otthon keresésében, hogy el férjünk mindannyian.

Közben nem is sejtettük, hogy baj lehet a legkisebb terhességgel oly annyira, hogy korábban jött, mint kellett volna. Ugyanis semmilyen vizsgálat nem mutatta ki, hogy baj lesz.

Teltek-múltak a hónapok és elérkeztünk a 28. héthez, amikor váratlan dolog történt, feleségem közölte velem, hogy hívjak mentőt, de azonnal, mert nagy baj van. Megijedtem és kapkodtam, hogy időben kórházba kerüljön. Eközben már folyt a magzat vize és én ideges voltam, nehogy baj legyen. 2003. novemberében elvitték Szőnybe, de ott nem vállalták el, onnan Győrbe és ott sem vállalták, mert a vetélés kockázata fennállt, onnan tovább Budapestre a Semmelweis Ignác Egyetemi Kórházba vitték, ahol sikerült megmenteni életbevágó, profi és gyors beavatkozásnak köszönhetően gyermekünk életét.

Elneveztük őt Jolánkának, mert küzdött ő is, hogy életben maradjon. De sajnos nem ment minden probléma-mentesen, mert Jolánkát a kis súlya miatt nem engedték haza a kórházból és hetente jártunk hozzá.

Majd a szívünk szakadt meg, hogy ott kellett hagynunk kislányunkat.

Ha nehezen is, de eljöttünk és a következő héten ismét mentünk, hogy lássuk, és minden rendben van vele. Két hónap után aztán egyszer egy telefonhívás érkezett, hogy hozhatjuk haza a lányunkat, mert elérte az előírt súlyt. Az öröm mámorában úsztunk párommal, mert végre karunkban tarthattuk a gyermekünket és nem kellett utazni már annyit, ami megviselt mindkettőnket és persze gyermekünket is. Vigyáztunk rá és óvtuk mindentől, nehogy valami baj érje a kislányunkat, mert 1,4 kilogrammal született, de szerencsére már a 2 kilogrammot meghaladta mikor kihozhattuk a kórházból. Lassan Jolánka már szépen szedte magára a súlyt és fejlődésnek indult, akiből egy tündéri aranyos kislány fejlődött.

4. Új otthonkeresés

2005 nyarán visszaköltöztünk a falunkba, ahol gyermekkori éveimet is töltöttem és nevelkedtem Szüleim nagy örömeire. Eladtuk a régi házunkat és visszaköltöztünk abba a faluba, ahol megismerkedtem feleségemmel, gyermekeim édesanyjával, ahol ismertem mindenkit és engem is ismertek a zenész múltam miatt, ahonnan elszakadtam kilenc éve.

Nagy volt az öröm, mert láttam a régi cimborákat és barátokat, de legfőképpen szüleimet, akiket régen láttam. Kinéztünk egy takaros kisházat, ami megtetszett nekünk, odaadtuk a régi házunk árát foglalóba addig, amíg a bank nem utal.

Nem is volt ezzel semmi baj addig, amíg a bank kitalálta, hogy nem adja meg rá a támogatást, mert nincs meg a megfelelő négyzetméter.

Elbúcsúzhattunk a másik házunknak árától, mert odaadtuk foglalóba és nem kaptuk vissza az árát. Régi otthonunknak verejtékes munkával szerzett ára elúszott és nem tehattünk semmit érte, hogy vissza-szerezzük. Már lassan beköszöntött az ősz és még nem találtuk meg álmaink otthonát és ott voltunk a tél küszöbén. A költségek közben repkedtek a fellegekbe és nem tehattunk semmit, miközben az ügyvéd maga keresett nekünk megfelelő lakást, mert őt bíztuk meg a feladattal, mivel az előző szerződés nem jött létre. Már beköszöntött az október és nem volt még mindig semmi, mert a bank későn utalt és a papírokkal sem volt minden rendben.

Ekkor unokatestvérem felajánlotta az ő házát, hogy lakhatunk addig ott, amíg a bank nem utalja át az összeget. Szűkösen, de éppen csak elértünk ott. Egyszer csak megérkezett a jó hír telefonon! Átvehetjük a kulcsot és beköltözhetünk végre az új otthonunkba. Megkönnyebbültünk, mert végre ránk köszöntött a szerencse, és új otthonra leptünk, ahol tényleg elértünk és boldogok voltunk, mert a várakozás végre meghozta a gyümölcsét számunkra és öröm töltötte el a szívünket. Szorgoskodtunk, hogy minél otthonosabbá tegyük az otthonunkat és szépen lassan csinosítottuk. Boldogok voltunk! Már minden rendben volt és tervezgettük a jövőt, amikor feleségem előállt egy újabb ötletével, hogy ő még vállalna gyermeket!

A meglepetéstől nem bírtam szólni, hiszen Jolánka két éves még csak, de ő mélyen ragaszkodott hozzá és én nem akartam vitatkozni ezen, hogy megőrizzem a családi békét. Engedtem a kísértésnek és rajta voltunk, hogy gyarapítsuk a családot.

Eltelt három hét és párom közölte velem a jó hírt, hogy állapotos. Örültünk neki!

Rendszeresen járt ellenőrzésre, hogy egészséges kisbaba születhessen. A gyermek növekedett és minden rendben volt vele. Ekkor még csak harminckét hetes volt. Lassan elérte már a három kilogrammot is és örültünk neki, hogy szépen gyarapodik a pocakban. Fogalmunk sem volt és el sem tudtuk képzelni, hogy mekkora súllyal fog megszületni a kis vasgyúró.

De még nem volt itt az idő és váraoztunk türellemmel, hogy mikor bújnik ki már és mikor tarthatjuk a kezünkben.

Eltelt egy hét, két hét és még mindig semmi. Ekkor már belépett a harmincötödik hétbe és jelentkezek a szülési fájások! Mentőt hívtam és bevitettem a kórházba, hogy minden rendben legyen vele és a babával is.

Bementem páromhoz és vigasztaltam szavaimmal, hogy erőt és bátorságot nyújtsak neki. Türelmetlenül viselte már, mert nagyon fáj mindene, de legfőképp a dereka. Ekkor megnézte a fogadott orvosa és közölte velem, hogy nemsokára meglesz a baba. A fájásai elmúltak és magára hagyták a kórteremben.

Ott volt két órán keresztül és vajúdott, de senki sem figyelt rá. Nekem haza kellett mennem a gyermekeimhez, mert anyám figyelt rájuk. Mielőtt elindultam tőle haza a szobatársainak mondtam: hívjanak fel, ha megindul a szülés! Megígérték, hogy szólni fognak, ha megvan a baba. 2006. Egyszer egy, októberi napon csörög a telefonom, hogy bevitték már! Türelmetlenül vártam, hogy mikor hívnak, hogy mi lett fiú vagy lány?

5. A tragédia

Még mindig semmi! És a várakozás már engem is megőrzített már. Nemsokára kedvesem elcsukló hangon közölte velem, hogy meghalt a baba! Mindketten sírtunk a telefonba és egymást próbáltuk vigasztalni, hogy hogyan lehetséges, hogy egy majd öt kilós baba csak úgy meghal a kezük között. A fájdalomtól nem tudtunk megszólalni, mert elveszítettük azt, aki a legkedvesebb volt nekünk, szerelmünk gyümölcsét Miklóskát.

Mérhetetlen ürességet, fájdalmat és egyben tehetetlenséget éreztünk, mert ez megtörtént velünk és nem találtunk vigaszt rá! A lelkünk teljesen összetört! Még egy napot sem élt!

Kerestük az okot, hogy miért? Hiszen mielőtt bekerült még minden rendben volt. Akkor hogy lehet, hogy egy órával később meghal a baba?

Kérdőre vontuk az orvost, hogy hogyan történhetett meg ez a tragédia?

Feleletet nem kaptunk rá!

Nem hagyott minket nyugodni a dolog és feljelentést tettünk a rendőrségen gondatlanságból elkövetett emberölésért.

Nem sokra mentünk vele, mert egy független szakértői bizottság is megállapította, hogy nem történt hanyagság. Ez minket persze nem vigasztalt meg, mert gyermekünket nem hozhatjuk vissza vele a halálból.

Igazunkat hiába kerestük, nem találtunk rá és ezzel az ügyet lezárták.

Közben közeledett a temetés ideje és egyre jobban össze voltunk törve lelkiileg!

Elbúcsúztunk gyermekünktől a ravatalozón és láttuk azt a hófehér koporsót és abban gyermekünket, aki élhetett volna, ha időben segítenek rajta. Ez a felirat állt a koporsón: élt egy órát.

Álltunk és némán sírtunk mindannyian, akik ott voltunk a temetés napján a koporsójánál és néztük, ahogyan a gyermekük benne fekszik élettelenül. A fájdalom járta át szívünket és mozdulni sem tudtunk.

Kedvesemmel egymást átöleltük és egymás nyakába borultunk és vigasztalni próbáltuk egymást, de vigasztalhatatlanok voltunk.

Nem volt nap, hogy ne gondoltunk volna rá, mert nagyon megviselt minket gyermekünk elvesztése.

6. Második csapás

Gyermekünk elvesztése után kedvesemnél is daganatos betegséget diagnosztizáltak és egyre rosszabbul lett és nem tudtak rajta segíteni. Kórházból kórházba jártam vele és ott voltam mellette. Biztat-
tam, hogy meg fog gyógyulni és ne adja fel. Én is bíztam a gyógyulásban, kedvesem felépülésében. Hetente jártam be vele, hogy megkapja a megfelelő kezelést.

A leleteivel el kellett mennem a házi orvosomhoz, hogy megmutassam neki.

Nagy meglepetés ért, amit mondott az orvos és közölte velem csendesen:

– Feri üljön le!

Mondtam neki, hogy köszönöm nem vagyok fáradt doktor úr! Azt mondta újra üljön le, mert úgyis le fog ülni, amit mondani fogok! Leültem és figyeltem rá árgus szemekkel!

– A felesége már nem lesz maguk között karácsonykor!

Értetlenül álltam, a kijelentés miatt és megszólalni nem tudtam! Megkérdeztem az orvosunkat, de hát hogyan és miért? Azt válaszolta, hogy erre még az orvostudomány sem tud választ adni, mert nincsenek felkészülve rá és nincsenek megfelelő eszközök sem.

Elköszöntem tőle és hazaindultam, hogy minél előbb a családom és a feleségem mellett lehessenek. Kedvesem rám nézett és azt kérdezte tőlem:

– Mit mondott az orvos?

Én órá néztem és könnyek potyogtak a szememből, mert nem mertem elmondani, hogy hamarosan már ő nem lesz velünk. De megsejtette, és megérezte, hogy nagy baj van! Addig faggatott, míg elmondtam neki a rossz hírt.

Egy nyári hétvégén, szombati napon éjjel felkeltem és így szólt:

– Rosszul vagyok!

Megijedtem és hívtam az ügyeletet. Ki is jöttek hamar és bevitték a kórházba.

Vasárnap bementem hozzá és vigasztaltam. Ott maradtam vele egy órát, hogy érezze, hogy nagyon szeretem. Hosszasan beszélgettünk és így szólt hozzám:

– Tudom, hogy meg fogok halni és egyet kérek tőled!

Én vonakodtam, hogy:

– Dehogy fogsz meghalni! Nem halhatsz meg, mert nagyon szeretlek!

Ő azt mondta tudja és érzi is. Édes szavait hallgatva elszorult a szívem e mondat hallatán és ezt mondta nekem: – Apuci, nősülj meg!

Válaszoltam neki, dehogy nősülök, hiszen itt vagy te nekem ne búcsúzz el, mert nem lesz semmi baj. De ő ragaszkodott hozzá és megint mondta nősülj meg, mert én ezt akarom, ez a kívánságom! Ígéretet tettem neki, hogy teljesíteni fogom a kérését. Másnap megint bementem hozzá és nem találtam. Ekkor már rosszat sejtettem, hogy itt valami nagy baj van. Orvosok jöttek és tanácskoztak, hogy most mit csináljanak?

Jött érte a rohammentő és átvitték másik városba, egy nagyobb kórházba. Ott azt mondták, hogy megkap minden ellátást és nem lesz semmi baj, nyugodtan menjek haza a családomhoz. Hittem az orvosok szavának és elindultam hazafelé a sógorommal. Már majdnem hazaértünk, amikor hívást kaptunk, hogy azonnal menjünk vissza, mert lehet, hogy csak percei vannak már.

Siettünk, ahogy csak tudtunk, hogy még el tudjunk búcsúzni kedvesemtől.

Sajnos elkéstünk, mert mire odaértünk már elszenderült. Megláttam kedvesem élettelen testét ott az ágyon és azt kívántam, bár inkább én feküdnék most ott.

Jöttek az ápolók és azt mondták, hogy búcsúzzunk el tőle. Átöleltem és megcsókoltam a homlokát az élettelen testének!

Abban a pillanatban óriási ürességet éreztem, mert elveszítettem azt, akivel elterveztük, hogy egymás mellett fogunk megöregedni és gyermekeinket felneveljük szeretetben és boldogságban.

Azonban a gyász rám tette a bélyegét és a szívemben űrt éreztem, mert nem tudtam semmire sem gondolni, hogy mi lesz velünk?

És hogyan fogom felnevelni gyermekeimet?

És kedvesem is ott járt a fejemben mindig, mert sok szép eseményt éltünk át együtt és nagyon szerettük egymást.

7. Gyász és magány

2007. Kedvesem elvesztése nagyon mély sebet hagyott bennem, nem tudtam mit csináljak és hogy lesz tovább. Képes leszek egyedül felnevelni gyermekeimet? Rájuk néztem és elszorult a szívem, mert nem tudom visszaadni az édesanyjukat nekik, akire oly nagy szükség lett volna még. Jolánka még csak 3 éves volt és nem tudtam megmondani neki, hogy hol van az anyukája. Mindig, amikor azt kérdezte édes hangján: Anya hol van? Mikor jön haza?

Ránéztem és könnyek hulltak a szememből, hogy hogyan mondjam neki, hogy nem jöhet soha többé haza, mert meghalt az anyukája. Nagyobbik lányaimnak köszönhetően elviselhetőbb lett a teher és ők adtak nekem erőt, az élni akaráshoz. Mikor rájuk néztem, mindig eszembe jutott a feleségem, hogy mit ígértem neki.

Feleségem elvesztése rátette a bélyegét az életünkre és a hétköznapiakra is. Nem tudtam semminek örülni és belevetettem magam mélyen a munkába, hogy ne gondolkodjak, mert amint volt egy kis szabadidőm, mindig kedvesem járt az eszemben. Az élet nem állhat meg, mert egy örök körforgás és nem áll meg soha. Csak az emlékek azok, amik megragadják az embert és belemerül az élet emlékeibe, ami boldogsággal töltött el és az űr, ami itt maradt az igaztalhatatlan volt számomra. Elhunyt kedvesem képét párnám mellé tettem és néztem, amíg el nem aludtam.

Reggel, amikor felkeltem ugyanolyan volt minden. Gondoltam, hogy az alkoholba fojtom bánatom, hátha az segít valamit, de eszembe jutott, hogy azzal nem oldok meg semmit, csak még nagyobb bajt okoznék vele a családnak és tönkre tenném őket is. Így hát elálltam a tervemtől és a teremtőhöz fordultam segítségért, hogy megerősítsen, és erőt adjon nekem. Bármerre néztem, mindig őt kerestem és ő volt az eszemben. Mindent együtt csináltunk, együtt terveztünk el, hogy mit fogunk csinálni. De nélküle az élet nagyon nehéz volt! A munka is rengeteg volt, mert az ő munkáját nekem kellett csinálnom és még a magamét is. Vezettem a háztartást, főztem, mostam, takarítottam, gyereket neveltem, és még a magam dolgát is meg kellett csinálnom. A kerti munka is ott volt és rám várt.

Ekkor már időm sem volt gondolkodni, mert ki sem látszottam a munkából. A napok egyre nehezebbek lettek és próbáltam boldogulni.

Nem tudtam legyőzni a magányt és a fájdalmat, ami a szívemben volt. Úgy éreztem bennem is meghalt valami és egyre nehezebbek lettek a napok, mert úgy éreztem, hogy ebbe én is belehalok.

A gyerekeimből, az egyházból és a hitemből mérítettem erőmet, hogy fel tudjam nevelni hat szép gyermekemet, akikkel itt maradtam egymagam. A fájdalom nem szűnt meg soha a szívemből.

Azóta is rá gondolok, hogy milyen boldogok voltunk egykor és a halála után is még mindig őt szerettem. Ez volt a mi igaz szerelmünk története, aki nem hiszi, járjon utána.

Mikor én megláttalak

Mikor én megláttalak
A szívem érted úgy dobogott
Mindennap úgy vártalak,
A nap is nékem ragyogott.

Érzem, hogy te kellesz
És úgy várom a holnapot,
Nélküled már nem létezhetem,
Jó veled jó, hogy itt vagyok.

Te vagy a Nap és Hold,
Ami csak nékem ragyog
Mert látom arcodat
Azóta oly boldog vagyok.

Élünk majd csendesen
És boldog leszel velem
Összeköt minket majd
Az édes szerelem.

Szeretem a szíved
Én drága egyetlenem,
Jöjj, fogd meg az én kezem
S tiéd vagyok kedvesem.

Mindhalálíg zene

Mikor szól a zene
Hallgatom édes dallamát
Élvezem a zenét s
Annak minden akkordját.

Hallgatom a varázslatos
Dallamot, amit nyújt nekem
A zene boldoggá tesz
Mikor kezembe veszem
A hangszerem

Elfelejték minden bánatot
Amikor játszok,
Előveszem a hangszerem,
Amikor szomorú vagyok.

Az nyújt nekem lelki erőt
Hogyha a hangszeremen játszhatok
Olyankor nem érdekel semmi,
Mert akkor boldog vagyok.

A zene volt az életem
S az lesz majd a halálom,
Mert benne van a szívem is,
Amikor épp játszom.

A zenélés volt az életem
S az visz majd a sírba.
S játszani fogok mindhalálíg
Mert a szívembe van írva.

Múzsámnak

Úgy szeretném érezni már
Mézédes csókotat,
Megölelni tégedet
És simogatni arcodat.

Szerelmes vagyok beléd
Megigézett a szíved,
Édes szerelmedre vágyom
Mert nagyon szerettelek.

Lelkem örül, amikor
Hangodat hallhatom,
Vágyom már rád nagyon
Drága édes angyalom.

Alig várom mindennap,
Hogy veled legyek,
Mikor nem vagy velem
A szívem is belereszket.

Olyan vagy nékem, mint
Az illatos rózsakert,
Ez már nem más, mint
Maga az édes szerelem.

Gyönyörködöm benned,
Ami boldoggá teszi szívemet,
Én téged drága angyalom
Nagyon szeretlek.

Nincs nap, hogy ne gondolnék
Rád,
Most még elválaszt minket
És szerelmünket a két ország

Nem sokára ennek vége szakad...
Megtapasztalhatjuk szabadságunkat.
Nem lesz ami megakadályozza,
A mi boldogságunkat.

Pénzért nem lehet boldogságot venni

Lehet nagy autód sok pénzed
Attól még nem leszel te boldog,
Van, aki szegény mégis másképp él,
Mert ő szíve gazdagabb.

Tanuljuk meg becsülni a szépet
Legyen nyitott a szívünk
Egyszer mindent itt kell hagynunk
És nem lesz, amit jóvátegyünk.

A szívünk attól lesz majd boldog,
Ha tiszta szívből szeretünk
Akkor meglátjuk a jót, és szépet,
Amitől boldog lesz lelkünk.

Pénzért nem lehet boldogságot venni
A szegény, néha gazdagabb
Egyszer elmúlik az élet
És minden itt marad.

Lelkem újra virágba öltözött

Lelkem újra virágba öltözött,
Mert a szívembe szerelem költözött.
Megcsillant a boldogság reménye
Hogy boldog lehessen örökre.

Van egy gyönyörű virágszál,
Akire már a lelkem régen várt.
Lelke gyönyörű és szíve üde
Úgy érzem, nem tudnék élni nélküle.

Alig várom, hogy mindennap írjon,
Hogy a lelkem végre kiviruljon.
Mikor ír szívem hevesen dobog
Úgy érzem, végre boldog vagyok.

Arca úgy ragyog, mint a nap
A szeme csillog a szeretet alatt.
Ő az, akit az ég küldött nekem,
Hogy én ővele boldog legyek.

Ő nékem a napfény és a világ
Nékem olyan, mint egy nyíló virág.
Ő nékem a boldogságom
Ő az, akire régóta vágyom.

Ragadd meg a pillanatot

Ragadd meg a pillanatot
S éld az életed,
Nem tudhatod lesz-e holnap
S mikor jön el a végzeted.

Ki tudja lesz e még holnap
És mit hoz neked az élet,
Az álmod hirtelen semmivé válhat
Mert másnap semmivé lesz.

Minden perc egy pillanat,
Ami holnapra már emlék,
Az emlékünknél, ami itt marad
És attól lesz olyan szép.

Az életünk is oly rövid
És minden elmúlik egyszer,
A ma, holnap már csak emlék lesz
Így éljük az életet.

Vissza sosem jó egyetlen,
Egyetlen perc sem,
Amit ma elszalasztasz
Holnap már nem teheted meg.

Ragadd meg a pillanatot
És élj a mának,
Ne mulassz el egy percet sem,
Mert később már megbánod.

Requiem egy barátért

Volt egy jó barát,
Aki kergette a vágyait
Egy szebb életben reménykedett
És megvalósította álmait.

Minden szépnek alakult,
Ahogy elindult az úton,
A múltat maga mögött hagyva
Indult el egy másik úton.

Az élete szép volt és csodás,
Irigylésre méltó,
Mert megvalósította álmát,
Amire oly régen vágyott.

Egy jobb országba érkezett,
Hogy nyugalmat találjon,
Tervezgette a jövőjét
Hogy az álma valóra váljon.

Meg volt mindene, amit csak kívánt
De legyőzte őt a gyilkos-kór,
Ő az óta már távol jár,
Ahol nem győzhet semmilyen hatalom.

Magával vitte dédelgetett vágyát
És örökre itt hagyott minket
Mert érte jött már a halál
S fentről figyeli a mi életünket.

Szerelem mindhalálíg

Te vagy nékem az élet, a fény,
Mert a szívemben ott él a remény.
Megadtad nékem a boldogságot
Amire már oly rég óta várok.

Álmod hoztál az életembe
S boldogság költözött a szívembe.
Ez mindhalálíg szerelem
És elkísér a sírig kedvesem.

Addig sok mindent be kell pótolni
Élni kell az életünket
S szabadon kell szárnyalni.

Szállunk a szerelem vasútján
Nem szállunk le onnan soha,
S utazunk annak vonatán,
Mert onnan megyünk majd a sírba.

Addig megélünk még sok szép napot
Örömet, vidámságot és boldogságot.
Boldogok leszünk örökre,
Mert egymásé vagyunk mindörökre.

Szeretném látni gyönyörű két szemed

Szeretném látni gyönyörű két szemed,
Lágyan simogatni arcodat s csókolni a kezedet.
Gyengéden átölelnélek s néznélek csendesen
Elmerülnék szerelmünkben hallgatnám szívedet.

Szeretném látni már mosolygós arcodat
Érezni bőröd illatát és mézéd csókodat.
A várakozás megőrjít, úgy hiányzol nekem
Te is érezd kedvesem, mily édes a szerelem.

Olyan vagy nekem, mint a virágzó tavasz
Ami szépségétől árad s nekem te vagy az.
Szeretem szívedet, ami értem dobog,
Érzem kedvesem, hogy veled leszek boldog.

Te vagy nékem a virágos kert, ami szépségét ontja,
Te vagy szívemnek támasza s lelkemnek vigasza.
Te vagy nékem az illatozó rózsza,
ami tündököl én nékem és az illatát ontja.

Gyere, édes rózsám hadd csókoljam ajkad
Érezd az én szerelmemet, hogy lelkünk legyen rajta.
Te vagy nékem a napfény, ami nékem ragyog
Én veled drága kedvesem oly boldog vagyok.

Te vagy az!

Te vagy, az, akire én vártam
Te vagy, akire úgy vágytam,
Te lettél az életem szerelme
Úgy érzem, hogy boldog leszek Teveled.

Te lettél lelkemnek nyíló rózsája
Szívemnek legszebb virága
Nékem tündökölsz s ragyogsz
Mellém rendelték a csillagok.

Arcod ragyogása megigézett
Elolvadok, mikor a szemedbe nézek,
Felgyújtottad szívemben a tüzet
Fogadd el tőlem a szívemet.

Szívembe belevésted a neved
Ó kedvesem, hadd lehessen veled
Add nékem édes szerelmedet
Örökké hadd lehessen veled.

Ámor nyila eltalálta szívemet
Belevéste a te nevedet,
Én csak veled lehetek boldog
Mert nékem küldtek a csillagok.

Mikor szemedbe nézek, látom a lelked
Nekem a világon csak te kellesz,
Nem kell nékem más virág,
Érezni szeretném a bőröd illatát.

Virágos kert az én szívem

Virágos kert az én szívem
Mert van, ki megöntözze,
Te vagy nékem drága kincsem
Életem szerelme.

Elhoztad a boldogságot
Amire úgy vártam,
Az én szívem arra vágyott
Neved szívembe zárjam.

Megöntözlek szép szavakkal
Én drága szép virágom,
Két szemedben gyönyörködöm
Itt ezen a világon.

Fényt hoztál az életembe
Édes drága kincsem,
Úgy szeretlek én tégedet,
Ennél nagyobb boldogság nincsen.

Fejes Ibolya: Szigeti randevú

Rácz Kata

Rácz Kata vagyok, 12 éves, imádok verseket írni
és szeretem a rímeket.

A Tolnai Szent István Katolikus Gimnáziumba já-
rok, most vagyok hetedikes.

Úgy tervezem versíró leszek.
Olvasni is csak verseket szoktam.

Mottóm: "Merj élni, ne félj!"

A dallam

Dallam zeng erre-arra,
harang cseng jobbra-balra,
mindenki vár
a megfelelő hangra,
s mindenki elhalkul.
Meghallanak egy dallamot,
s felkiáltanak: angyalok!

Csillagok tánca

Gyönyörű csillag van az égen,
Holdként tündököl szépen.
Minden éjjel érzem,
fénye világosabb lesz nékem,
hív magához, szólongat,
folyamatosan bólogat,
eljárja a csillagtáncot
és ettől szebb lesz az álmod.
Ne félj, csak nézz fel az égre, a legszebb fényre,
nézd azt a csillagot mi néked ragyog,
hallgasd a dalod,
mit ezer csillag énekel,
és tudd, hogy miért létezel.

Fájó szerelem

Vannak érzések,
miket nem tudok kimondani,
De tudom milyen nélküled élni.
Szívem fáj, mert tudja kit szeret,
még akkor is, ha holnap elfeled.

A kirándulás

Kirándulni voltunk
a hegyen volt dolgunk.
Megálltunk nézelődni,
szalonnát sütögetni.

Az úton visszafelé menet
sok sötétben tapogatózó
gyerek.
Isten veletek hegyek!
Megyek!

Hazafelé a kocsiban,
elmeséltem a napom.
Jó pár kép készült énrólam,
ami fent lesz a Facebook-on.

Szívből jövő mondatok

Boldognak lenni értelmetlen,
tegnap a sorsomban kételkedtem,
mert elhagyott az életkedvem.
Mit jelent szomorúnak lenni?

Nem tudom,
de ezen a hosszú úton
már tapasztaltam,
így minden egyes sebtapaszban
egy érzés lapul csendben,
mi összenyomja lelkem.

A boldogság eltűnik,
a szomorúság feltűnik,
a félelem kitűnik.

Te milyen úton jársz?
Olyanon, ahol minden mondatot
a szívedbe zársz?

De miért vársz?
Csak nem bujkálsz?
A sors ellen lehetetlen,
így minden ember tehetetlen.

Állj fel a földről!
És ne félj a szörnytől!
Ne aggódj, ha a fájdalom dörömböl,
kijuthatsz még a börtönödből.

Soós Katalin

Gyerekkorom óta nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel szívom magamba a körülöttem történő eseményeket, figyelem az emberek reakcióit. Sokszor gondolkodom mi lehet a felszín mögött, milyen motivációk mozgatják a háttérben. Keresem az összefüggéseket és sokszor fedezek fel érdekes dolgokat és kell megállapítanom, sokak élete kész regény. És amióta tudom, hogy a nagyszülőknek feladata (lenne) a család, a közösség, a nemzet történeteinek átadása a következő generációnak, azóta mint egy puzzle darabkáiból rakom össze a történeteket és próbálom megörökíteni az eseményeket és a benne szereplők életét.

Ezévben egy világjárvány részesei lehettünk. Kíváncsian figyeltem a különböző országokban történeteket, a kényszerű intézkedések hatását az emberekre, a kapcsolatokra, a különböző közösségekre.

Életképek a karantén idején Angliában

Szrizsé kalandjai

(SZRIZSÉ = három barátnő, mindegyiknek a neve ZS-vel kezdődik: Zsóka-Zsuzsanna-Zsófi.)

A Gerbaud melletti elegáns irodaházban Zsu a fiával az ügyvédre várt – már csak a hivatalos papírok aláírása volt hátra. Mindketten izgatottak voltak, siettek volna a reptérre, hiszen pár perccel előbb kaptak egy hívást: a reptér le van zárva, mindenkit ellenőriznek, hogy koronavírussal fertőzöttek-e.

Zsu nyugodt volt.

– Visszarepülni Lutonba lehet, csak a hazajövőket vizsgálják.

Angliában élve, amint meghallotta, hogy Olaszországban, Ausztriában milyen szörnyű a járványhelyzet és mégsem intézkednek, azonnal riasztotta a fiát, aki az ügyvéd barátjától kapott egy rendkívüli időpontot. Így amint lehetett jött, hogy időben – amíg lehet – intézkedjen. Csak egy kis kézitáskával a hivatalos papírok aláírására érkezett és 24 óra múlva már ment is vissza.

Luton egy felbolydult méhkasra emlékeztetett. Mindenki utazni akart és az érkezőket a szigorúbb ellenőrzés céljából elkülönítették.

Másnap Zsu beállította a kis laptopját a magyar híradóra és attól kezdve folyamatosan figyelemmel kísérte a magyar intézkedéseket, mert Anglia még hetekig nem volt hajlandó tudomást venni a járványról. Egyedül az üzleteket rohanták meg: a világháborús tapasztalatok alapján: mindenki WC papírokkal, rizzsel, liszttel, cukorral felpakolva közlekedett – és a whiskys palackok is hamarosan erősen megritkítva, foghíjasan árválkodtak a polcokon.

Reggel Zsu a szokott időben hívta Zsókát, magyar barátnőjét, aki Londonban élt Dannyvel, az angol barátjával. Mindketten dolgoztak és folyamatosan figyelték az angol TV híreit. Ők is óriási sorokról, üres polcokról számoltak be. Semmi intézkedés, megszorítás.

A délutáni órákban hívta a harmadik magyar ZSÉ-t, aki a szomszéd faluban lakott egy kertes ikerházban a cicájával. Náluk minden csendes, a szokott rendben reggel az idősek klubjával elment a falubusszal az uszodába. Ígérte: majd összeszedi a gondolatait, kell-e beszereznie valamit soron kívül.

Mindhárman egyetértettek abban, hogy aki 56-ot kisgyerekként átélte, annak mindig van bizonyos tartalékja otthon. Úgyhogy ők a magyar intézkedések alapján nyugodtan várták, hogy mi lesz majd Angliában.

Teltek a napok, amikor itt is bevezették, hogy az időseket kímélni kell és elkülöníteni, ezért számukra kijelölték a reggel 9-12 közötti időt, amikor kimehetnek a szükséges élelmiszereket, gyógyszereiket beszerezni.

Az angolok nagyon tisztelik az időseket, és udvariasak velük. Ugyanígy törődnek a betegekkel is. Sokfelé lehet járókeretes, bottal közlekedőket látni – biztos a pocsék klíma miatt és a különböző tartósítókat tartalmazó élelmiszerek következtében lettek ilyenek, állapították meg maguk között. Ezért általában a gyülekezetek, barátok, rokonok rendszeresen összegyűjtötték a kívánságokat, hogy a sorban állástól megkíméljék a szépkorúakat.

Ahogy kezdett a betegek száma vészesen gyorsan emelkedni és hírességek, politikusok is elkapták a vírust, végre megszülettek az angol intézkedések is, amelyeket otthon már régen bevezettek. Hetek múlva végre bezárták az iskolákat, mindent, kivéve az élelmiszerboltokat és patikákat.

Zsóka, majd később Danny munkahelye is haza küldte a dolgozóit, így náluk a nap a délelőtti sorban állással, a bevásárlással és ha az idő engedte a délutáni sétával telt. Sajnos a ház többi lakója: török és francia egyedülálló férfiak abszolúte nem vettek tudomást a megszorításokról, éjjel jártak haza, lármáztak, összejöttek a barátaikkal és szörnyű rendetlenséget hagytak a közös helyiségekben. Ezzel teljesen megkeserítették Zsóka életét, aki rendkívül tiszta, pedáns nő létére ezt nehezen viselte.

Mivel a bevásárlásoknál egy személy csak korlátozott mennyiséget vásárolhatott, a kétnaponkénti sorban állás, mint programpont bekerült a napi rutinba.

Zsófi a kertjében igen jól elvult: a faluban működő idősek klubjának fiatal vezetője a kívánságokat, igényeket összegyűjtötte és a falubusszal beszerezte, és házhoz szállította a szükséges dolgokat.

Délután vagy este Zsófi is sokat sétált a friss levegőn, mert a háza csak egy sarokra volt a falu rétjétől, ahol különben rendszeresen tartottak különböző programokat. Sajnos idén ezek a közkedvelt programok elmaradtak, ahogy a faluszépítő, virágültetős, „gazolós” összejövetelek is. De a kutyák sétáltatása nem! Így aztán – ha tisztos távolságból is, – de továbbra is kutyatalálkozó címén rendszeresek voltak az aktuális infó-cserék.

Zsu pár hónappal a járvány előtt költözött egy újonnan épült társasházba. A félig telt házban még nem alakult ki semmilyen közösség, de minden lakót a szerettei, a rokonok, gyerekeik rendszeresen látogatták és így gondoskodtak a bevásárlásaikról. Szegény Zsu, alighogy visszaérkezett az otthoni villámlátogatásról a közben hidegre, esőre fordult időjárásban, hosszú hetekig fűtés és melegvíz szolgáltatás nélkül maradt. Körülötte még senki nem költözött a házba, és a szerencsétlenül kialakított technikai rendszer miatt ez rendszeresen, többször előfordult.

Hiába volt a ház központi részén egy külön vendégszoba – a házgondnok nem engedte meg, hogy legalább ott melegvízben mosakodhasson. Hat hét múlva többszöri nekifutásra végre a sokadik szerelő: „talpig maszkban”, egy egész napi munkával, szerelvények cseréjével megjavította a fűtést és a melegvíz szolgáltatást.

Zsu hamar felfedezte, hogy bár nincs kertje és a sarkon egy nagy rét, mint Zsófinál vagy parkok, mint Londonban Zsókáéknál, a környéken mégiscsak lehet sétálni. Hiszen Angliában csak a nagyvárosokban vannak lakótelepek és hamar rájött, hogy szeret a kertes házak között bóklászni, ahol a karantén miatt rajta kívül senki nem jár még nappal sem, pláne nem este. Azt is gyorsan felfedezte, hogy náluk a kisvárosban a tömegközlekedés, ha ritkán és valami titkos menetrend szerint – többnyire a sofőrök kedve szerint – de azért még működik. Így kihasználta az időseknek fenntartott idősávot, és ilyenkor felment a busszal a dombon lévő főtérre, ott bevásárolta az aktuális, szükséges cikkeket. Bár a gyülekezetből felajánlották, hogy bevásárolnak neki is, de a szükséges mozgás és a kis mennyiségű, de speciális igényei miatt inkább maga intézte a „shoppingolást”.

Az időközben újra hideg, szeles, esőssé vált időjárásban jól jött volna egy finom forró kávé – a máskor túl forró papírpohárral melegítve a kezet – de MINDEN, a két-három nagy szupermarket kivételével MINDEN zárva volt. És a szegény buszsofőr is

ott ücsörgött a hidegben, pedig neki is jól esett volna egy forró kávé. Ezért Zsu felajánlotta, hogy otthon amúgy is csinál magának egy kávé, és termoszban kivisz neki is, mert a buszmegálló éppen a házuk előtt van. A sofőr nagyon örült a Zsu által a három vagy négy napig vitt léleklemelegítő italnak.

Javában dúlt a karantén szigorúsága, amikor egy délelőtt a faluból Zsófi kétségbeesett hívása zavarta meg a megszokott rendet.

– Jácint eltűnt! Nincs meg a cica! Már mindennütt megnéztem: se szekrényben, se kanapé mögött, se konyhaszekrényben, sem a spájzban – nincs sehol! És a kertben sincs, mert még ma nem engedtem ki! Jaj Istenem, mi történt velem? Hol lehet?

Zsu rögtön riasztotta Zsókat, hiszen mindhárman macskabolondok voltak. „Előző életükben”, amíg kényszerűségből, hasonló okokból, de különböző időben, dolgozni nem jöttek Angliába, otthon mindegyiküknek a kertjében volt cicájuk.

A kérdezősködés során kiderült, hogy Zsófi éppen feng shui-s könyvet olvasott és fájós gerince és lábai miatt előző nap kísérletképpen átrendezte a hálószobáját.

És a cica az újszerűen átlósan elhelyezett ágy alatt tárolt nagy kézimunkás, fonalas dobozt megtalálta, benne elhelyezkedett és boldogan alszik. Anynyira, hogy füle bojtját sem rezzenti, nemhogy előjőjön a hívásra.

A SZRIZSÉ (Három „ZS”) óriási megkönnyebbüléssel fogadta a hírt és bár külön és különböző településen laktak a Zsutól kapott „egyen” harangvirágos bögrében azonos időben, egy finom kakaóval ünnepelték meg a huncut négy lábú előkerülését.

Bár mindegyikük egyedül élt – értsd a családjuktól távol – mindegyiküknek volt speciális elfoglaltsága: Zsóka örömmel főzött minden nap, és Danny, a párja élvezettel és jó étvágygal fogyasztotta a jóízű magyaros ételeket. Zsóka néha Danny megszokott angol ételleivel is kedveskedett, és örömmel hallgatta a férfi dicséreteit, amint mindig megjegyezte, hogy Zsóka főzje a legfinomabb, amit eddigi élete során evett.

Zsu gyümölcsökön és salátákon élt, néha kövön sült pizzát vagy egy-egy adag császárszalonnába öltöztetett speciális kolbászkával lepte meg magát. Ilyenkor egy pohár sör is dukált neki az egész napi sikeres munka után. Mert Zsu éppen egy kisregényt írt, teli volt a feje a sok ötlettel. Általában rövidebb-hosszabb novellákat írt különböző pályázatokra és azzal nyaggatta a barátnőit, hogy gyorsan olvassák el a küldött írást, és mondjanak véleményt, vagy kérte, hogy a helyesírási, elgépelési hibáit javítsák ki, mert határidő van!

Aztán a díjnyertes novellát tartalmazó kötetel meglepte őket karácsonyra vagy születésnapra.

Zsófi a karantén szigorú napjait egy óriási terítő hímzésével töltötte. A gyülekezetnek szánta az úrvacsorai asztalra a gyönyörű hófehér terítőt, amiben a magyaros virágminták fehéren futottak körbe. Ezt méltó ajándéknak tartotta a 385 éves gyülekezetnek, akik évekkel ezelőtt befogadták és így-úgy mégiscsak pótolták a családját.

Zsu közben rákapott a youtube-on látható különböző sorozatokra, így végig nézte a Derrick, a Rex, a Kojak, a Kisvárosi gyilkosságok, az Álomhajó részleteit. Ezek neki mind újak voltak, mivel soha nem volt TV-je. Emiatt az angol TV Licence társasággal állandó levelezésben volt, mert azok nem akarták elhinni, hogy valakinek ne legyen TV-je és állandóan hatalmas büntetésekkel fenyegették, rémisztgették. Az évekig tartó levelezésnek akkor lett végre vége, amikor nem akarta a kommandót a lakásába beengedni, hogy ellenőrizték van-e TV-je. Végül kapott egy igazolást, hogy nincs TV-je és ezért nem fizet TV-nézési díjat.

Zsófi is nagy filmbolond volt: nagy DVD gyűjteménye volt és mivel szerette a rajzfilmeket, ezeket fillérékért szerezte be videón és egy kis hordozható TV-lejátszón élvezte. Neki sem volt TV-je.

Eddig nem is volt semmi gondjuk a karanténnal, mindegyikük elfoglalta magát és a napi „létszám el

lenőrzéssel” tartották a kapcsolatot, amikor is a velük történt napi aktualitásokat rendszeresen megbeszélték. Akkor lett egy kis gond, amikor Zsunak ödémás lett a lába a sok üléstől és az emlékeiből az édesanyjától ismert vízajtóra lett szüksége. Igen ám, de az NHS – angol egészségügy – zárva volt / van még most is, és csak egy telefonszám él. Itt kell bejelenteni, ha valakinek valami baja van. Ezt a recepció felírja névvel és telefonszámmal együtt és pár óra múlva egy ismeretlen orvos felhívja, kikérdezi és javasol valamit. Zsunál az orvos látni akarta a dagadt lábat, nehogy a beteg öngyógyítson. Ezért a doktor küldött egy linket, amit Zsu a telefonjára letöltött, így a háziorvos a videón gyönyörködhetett a puffadt lábában. A látványt kielégítőnek és meggyőzőnek találva, gyorsan felírta neki a vízajtót. A patikus megkérdezte be tud-e menni a gyógyszerért a dombtetőn lévő központba vagy kiküldjék a lakására. Kivételesen ez utóbbit választva egy óra múlva kezében volt a gyógyszer.

Hogy elkerülje az ödémát, Zsu elkezdett többet sétálni. Egyik délelőtt, amikor két napig éppen nyár volt, akkor fogta magát és az óránként menő buszra felszállt és elment, meglátogatni Zsófit a faluban. Úgy intézte, hogy megbeszéljék milyen cicakajára van szüksége, mert a hónapok óta tartó karantén alatt a cica-alom és a speciális cica-kekszek a végét járták. Zsu ismerte Jácint cica kényes ízlését és a menetrendet is, ezért busszal átment a másik irány-

ban lévő szomszéd faluba. A kedvenc szupermarket-jük éppen a buszmegállóban volt, így könnyen beszerezte a szükséges cicaeledeleket, meg a szagtalan-cicaalmot, egyúttal saját magának is vett egy-két különleges sajtot és a nem mindenütt kapható palackos kefir ivólevet.

Történt, hogy a printer festékpatronja időközben kifogyott. Élelmiszerboltban ez pedig nem kapható. Egyáltalán, ha nem élelmiszerre van szüksége az embernek, akkor online kell rendelni – mindent lehet kapni az interneten.

De milyen számú patron a jó? Ezt megint csak az interneten lehet a gyártó honlapján megnézni. Ha van az embernek internetje. De Zsunak a csodálatos új házban hirtelen nem lett netje. Zsókat kellett felhívnia, mert csak ő tudta megnézni a neten, hogy mi a hiba és jelezni a telefontársaság honlapján a gondot.

Olyan zseniális róka-fogta-csuka helyzet állt elő, hogy csak online lehetett hibabejelenteni – de ha nincs net, akkor valakit kell találni, akinek van. És akkor is a menüpontok között nincs olyan, ami Zsu esetére illett volna. Még Danny, Zsóka barátja sem tudott ezen segíteni, így egy ismerős számítógépes szakembert kellett megkérni a gyülekezetből, hogy segítsen megrendelni a patronot. Szerencsére ez két nap alatt megjött.

Közben kiderült, hogy az új háznak nincs érvényes postakódja és emiatt lefedettségi problémája

van a telefontársaságnak. Ez volt az oka, hogy Zsunak olykor nem volt netje, pedig határidőre kellett küldeni a pályázatokat.

Izgalmas napok voltak.

Éljen a technika!

Szóval a karanténban mindent be lehet szerezni de csak online. Hasonló probléma miatt se Zsófi, se Zsu nem tudta tartani a kapcsolatot a pesti rokonival. Teljesen el voltak tőlük zárva. Talán ez volt a legnehezebb a karantén alatt.

SZRIZSÉ-nek szerencséje is volt, meg nem is. Egyrészt ők voltak egymásnak – hasonló korban, körülményekben, mindhárman diplomás, olvasott, kulturált emberek, akik sok apró leleménnyel, egymást támogatva meg tudták oldani a problémáikat. Másrészt mindhármójuknak meg kellett tanulniuk az angol bürokrácia anomáliáit (lehetetlen akadémikuskodásait) türelemmel elviselni.

Ez alatt a majd' hat hónap alatt a kapcsolatuk, a barátságuk a sok kisebb-nagyobb akadály – olykor közös – megoldásán keresztül erősebb lett és valahogy az élet dolgainak fontossági sorrendje is átrendeződött.

Tóth János Janus

Bemutakozás

Hogy ki vagyok?
Még magam sem tudom.
Sorsom könyvét lassan olvasom,
de félek, semmivé leszek,
ha a végére érek,
de talán te majd megtudod,
hogy ki voltam,
ha e könyvet olvasod.

<http://www.janusvers.gportal.hu/>

Feketében kék

A kék húsában csillagfény szegek,
keresztként feszül a horizont síkja,
villám dárdát döfnek a fellegek,
könnyekkel telik a remény sírja.

Futó fény hasít, elevent talál,
törzsnek tetején koronába csap,
égő hársvirágból isten inhalál,
s az ember reszkető ajkába harap.

Nincs ima, csak a sötét ég mennydörög,
földön a remény, kékje csupa sár,
özönvíz rohan, a sóhaj már hörög,
hangtalan felrepül a halálmadár.

Tiszavirág

fénysugarat karcsúsít egy felleg
mielőtt a folyó színpadára lép
s apró örvény peremén billeg
melynek habjaiból rönk széle tép

milliónyi lét libbenő szárnya
kergetőzve zsong légben és vízen
megtörlik a fény az élet szivárványa
hogy a heves nász csöndes gyásszá legyen

néhány óra volt csak néhány óra
míg önfeledt táncban az élet fogant
három évnyi álom vált ma valóra
s csillogó bölcsőt lett a néma hant

Tavaszi

Napsugár ragyog, kacér fény
kacsint, s leveszem az ingem,
sarjadó fűszálak, mint a remény
tartanak, ahogy hanyatt fekszem.
Nincs gondolat, csak a szél, s a nap,
lelkem üressé próbálom tenni,
darázs kering, arcomra ül, de nem harap,
lehunyttal szemmel hagyom pihenni.
Bokor készülődik, a zöldben már lilák
nyújtóznak, nesztelen aprót sóhajtanak,
illatuk magamba szívom és az orgonák
már benn, szívem ritmusán játszanak.
Könnyű vagyok, már-már súlytalan,
mélyet lélegző szelíd dobogás,
és eszembe jutsz, elárulom magam,
szívembe bújik egy régi vacogás.

Július

Házfalának dől a nagy meleg,
alkony vállán délután piheg,
nagy szita a felleg tarka ég,
megszűrt napsugár már csak maradék.

Szellő szendereg, rigófütty sehol,
nyárfa csúcson csendesség honol,
lába lengve lóg, széke zöld levél,
fönn a koronában bíbor üldögél.

Rózsaszín szítál, kéikkel elvegyül,
ég peremén a nap lüktet sebül,
magány ölte vágy, izzó fájdalom,
a síkon vérzik el, hajló ágakon.

Fekete az ég, gyásza, csendje süt,
könnyes csillagszem körbe mindenütt,
lassan bandukol a tejút köd porán,
egy díszes üstökös, mint egy mohikán.

sár

túl sok vagyok ahhoz
hogy valaki lehessek
bennem van annyi semmi
hogy könnyű csendet fessek
furcsa világom fészek
eresz alá ragadt sár
s leverni jön ki nem ért
ki sosem lesz madár
repülök szárnytalan
betűk emelnek szavak
nem trón nem dobogó
hová a versem lerak
fűre érkezem
lengő ágra
vagy langy
nyári pocsolyába
egyszerű emberek közé
itt nem jár Odüsszeusz
itt a csoda a tücsköké

Rózsák

Rózsaszírommal játszik a szél,
zöld fűnyeregben a bíbor vörös
vágat a rozsdás orgonák alatt,
mint csóvátlan, apró üstökös.

Rigófüty borzolta csenden
a virágillat törékeny bárka,
lassú örvényben keringve
merülök alá, úszom utána.

Kortyra korty, tudóm telik,
felfeslik a múlt édes íze,
rózsatövisnek támaszkodva
sajog az ember, megvénült szíve.

alkonyi csend

színeket lop a lomha szürkület
bágyadó napsugár hajló ágra ül
rózсахintából fogy a lendület
csend szőtte hálóba apró nesz repül

ásít az idő nyújtózik egy árnyék
vérző eperként maszatol a nap
édes bíborfény utolsó ajándék
nap szemére csúszik a fellegkalap

sötét szökik szárba kúszik körbefon
itt-ott már vibrál néhány csillagneon

június

fakuló zöld a gabonalába
aranyló méz a kalász szakálla
nyárfa csúcsáról trilláit szórja
felesel cserfel az alkony rigója

régi kenyér

feszít a méltóság
ömlő nagy szavak
hazafiság csordul
hömpölyög a téren
valóság görnyed
a hitvány súlya alatt
néma nemzetünkben
szárba szökő szégyen

erősnek hazudva
az ünnepi fényben
ragyog tündököl
a szent magyarság
milliárdos nagynak
előkelőn szépen
mosolyog tapsol
a hízelgő vakság

Tóthné Telkes Csilla

Kedves Olvasóm!

Tóthné Telkes Csilla vagyok, a Verselő Antológia elindulása óta pályázom versekkel e kötetbe.

Nagyon szeretek verset írni, mert akár vidám, akár szomorú, vagy komoly a „dalaim” témája, mindig megkönnyebbül a lelkem, ha egy kis költemény papírra kerül, s ilyenkor valamiként érzem, hogy élek. Végül is a verseim én magam vagyok. „A költészet nagyon szubjektív és intim önkifejezési mód. Szó szerint a saját szívdobogásod. A ritmusod. A lelked zenéje. Szuperkoncentrálva. Egy sűrű darab önmagadból.” – írta Val Kilmer, aki nemcsak egyik kedvenc férfi színészem, hanem remek amatőr költő is. Teljesen egyetértek vele.

Fogadjátok szeretettel a néhány versemet!

Életfa

Arany ágam kilenc ujján
Ült a világ összes lelke.
Szél támad, ha kavarognak,
Zavar rezdül a lelkekbe'.
Csudálatos koronámon
Ott jár a Nap és a Hold is.
Ezt a fát csak az leli meg,
Aki táltos kilenc Holdig.
Magam az Út mely gyökértől
Kúszik föl a magos Égig.
Ki rámászik vagy pokolba,
Vagy mennybe jut, fel az Énig.
Férfi és a női erő egyesül
E világrendben. Gyümölcseim
Végtelenszám lombom között
Megteremnek. Egy világról a
Másikra, ha fölmászol eme hágcson.
Megleled az örök Békét, ahol
Isten fénye lángol.

A vadság kora

Még mindig az a vad vagy, ki voltál egykor,
a kőé, s parittyáé. Koromnak embere.
A repülőgép fülkéjéből nézted, vészjóslo
szárnyakkal idézted a halál délvidékét,
láttalak téged, harckocsiban ülve, akasztófán,
és kerékbe törve. Láttalak Téged, mert hiszen
Te voltál, tökéletes tudásoddal meggyőzetvén
a gyilkolásra, könyörtelen, Krisztustalan, hiába.
És újra öltél, mindig, mindig öltél, amint apáid,
s mind az állatok, kik egykor ősen legelőször láttak.
És ez a vér még most is büzlik erre, mint testvér
testvér ellen lázad egyre, mondván: – Menjünk
a mezőre! Így visszhangzott a hideg, ártó sóhaj,
szívedig kúszott, s befolyta napjaid. Felejtsétek,
oh gyermekek, a földből fölszivárgó véres felleget,
Felejtsétek az apákat is el, hogy sírjaik hamuban
tűnnek el, s szíveiket fekete varjak és szelek takarják!
S most bűnhődünk, mert vakságunk, hívságunk,
fenekestül forgatta föl a világunk, s talán a változás
majd felráz minket, s újra tisztára mossa szíveinket!

(Egy olasz vers után szabadon)

Itália, szegény Itáliám

Arany vízén, ha jött felém a tarka léptű pillanat,
Soká, be' vártam, lestem én, s ím álmaimban itt maradt.
Terólad szőttem vágyaim buján nyújtózó déli táj.
Narancs, arany, tüzes dalok rezgése ringat, szinte fáj.

Hová szaladsz,
oly messze tűnsz, kreolcsípőjű barna láng,
Jajod fekete foglyaként most nem segít a Miatyánk!
Melegbe mártva szíveink feloldoznák a bűnöket,
S rohannánk hozzád boldogan,
hisz vár reánk a bűvölet.

Vad és erős, kegyetlen is, csodás és véres múltú nép.
Hiába bánt Nyugat, Kelet, örök bölcső, örökre szép.
Kabócák, kutak, ciprusok, kupolák, kényes égi fény.

Remélsz-e még Itáliám, most oly esendő és szegény.
Emlékeimben őrzelek, szemembe zártam titkodat.
Hazám lehetnél, otthonom,
rád zárom minden szírmomat.

A jászol számára (gyerekhangra)

Élt egyszer, egy számár valaha, régente,
Nagyfülű, szürke, szívós és makacs.
A gazdag kocsmáros egyre csak ütötte:
– Mivel nem húzod az igát, itt maradsz!

A csacsi pedig engedelmesen
A jászol mélyén csendben maradt.
Épp ekkor, e csendes estelen,
Valaki a kapuban kopogott.

Egy másik csacsi jött hátán teherrel,
Várandós asszony, mellette az ember.
Fáradtak voltak, s közel volt az óra
A szüléshez, itt tértek nyugovóra.

Benn nem adott a fogadós helyet,
Az asszony így szülte hát a kisedet,
S mikor felsírt az apró gyermek,
Csillagfény gyúlt, s angyalok énekeltek.

Bárányok bégettek, a ló nyerített,
Az ökör bögött, a Hold fényt hintett,
A mi szamarunk csendesen iázott,
A sok kis pásztor boldogan imádot.

Megérkezett tevén a Három király is,
Menyhért is, Gáspár is, no meg Boldizsár is.
Ekkora csodát e számár még nem látott.
Bámulta Máriát s az egész szent családot.

Az apró csecsemőt életre lehelte,
Mert hideg volt bizony akkor éjjelente,
Ringatta a bölcsőt, Urunk jászolában,
Nagy becsülete lett az akol-családban.

Mikor öregebb lett, és már alig húzta,
Mindenki nevette, rútol kicsúfolta.
Akkor csak bölhintott, és egyet iázott:
– Pedig megmentettem az egész világot!

Az Isten tavaszi hava (vers-átirat)

Hó, hulló pelyheid ma elsimulnak,
Fehér pilláid rebbenő tövében,
Virágzó szíromtenger búvkörében,
A végtelen és rettentő Tejútnak.

A lelkem ésszel mindezt föl sem fogja,
Oly hatalmas az Isten erejében,
A csillagokat forgatja kezében,
Az eget-földet jégpalástba vonja.

A fürgetegnek égi mása nincsen,
Mert künn az Űrben elcsitul a hó,
Angyalhaj fénylik, mint egy régi kincsen,

Aranyfüst, amely mindig változó.
Biztos csak az lesz, amit őriz Isten...
Örök marad: nem porlad el a Jó.

Vámossyné Franczen Erzsébet

1944 júliusában születtem Karván. Jelenleg Szigethalmon lakom. Egészségügyi végzettséggel rendelkezem. Házasságban élek, 3 felnőtt gyermekem van.

Irodalmi pályázatok alapján, sikerült városi elismerést kapnom, két alkalommal is.

2019-ben, magánkiadásban jelent meg az első szépirodalmi könyvem. Tartalma vers és próza.

Az ősz táj nagyszonyához

Hegyeid között ébredt fel
az ártatlanság paradicsoma,
míg egy korhadt kivénült fa, karját kitarja.
Így ölelé át áldó napsugár,
már vékony levélruhád derekát.
A magány cserzett múltja,
könny helyett aranyesőt hullat a völgy karjaidba,
bérceid csúcsát fényseprűjével a nap letisztítja.
Szemed, mint tavak türkizkék ékköve
vágyszerűen tekint álmaid felé.
A vízesésfátylad csobogó hangja az erdőn át,
veled dalol a sok még lombos ág.
Hulló levél lesz nászágyad,
a gyönyörbe éled majd vágyszerűen.

Csokis vers

Ó, boldog gyermekkor!
Csodálatos volt legszebb korom.
Tíz forintért csokit vettem.
Úgy éreztem gazdag lettem.
Gazdagságom nem tartott soká!
Nem tudom, de a csoki eltűnt valahová.
Ma, ha csokit vennék,
Orvosom megkérdezné,
Mondd minek a csoki néked?
Ott a gyógyszered, szedd azt szépen!

Max története

Először is szeretnék bemutatkozni, és bemutatni családom tagjait is.

Max vagyok, egy 4 éves rövidszőrű magyar vizsla, volt menhelyes. Gazdám Csudijó, anyukája Mama.

Az egyik nap Csudijó és a Mama elment boltba. Gondoltam, ha már elmentek, én is csinálok egy kis rendet az udvarban. Virágokkal, bokrokkal van tele, de én színesebbre szerettem volna feldíszíteni. Bent a polcon találtam kék maszkokat. Kivettem, majd szanaszét elhelyeztem a kertben.

Olyan szép lett, gyönyörködtem a munkámban.

– Csodálatos! – leültem, majd vártam a dicséretet, miután megérkeztek.

– Te jó ég, Max megint mit csináltál? – kiáltott fel Mama. Kérdőn néztem rá, jutalmat, simogatást vártam érte. Csóváltam farkam:

– Ugye milyen szép lett minden?

De sajnos nem ez történt. Hiába vártam Csudijótól is simogatást, ő is inkább leszidott. Majd felszólítottak: Max, azonnal szedd össze!

Fülem, farkam behúзва, felvettem egyet, és bevitettem. És mint aki jól végezte dolgát, lefeküdtem. Elfáradtam a nagy munkában, így pihennem kellett.

Nagy csalódás volt részemről, pedig én igazán szépet, és jót szerettem volna tenni. Sajnos ez a sors. Nem mindig sikerül úgy csinálnom mindent, hogy a családom is meg legyen elégedve a munkámmal elképzelésem szerint.

Talán majd máskor.

Sajnos csak friss vizet kaptam a gazdámtól. Ez épp jól is esett, mert izgatott voltam, és ráadásul meleg is volt.

Természetesen emiatt még szeretem a családom. Én úgy tudom, hogy a kutya az ember legjobb barátja. Ezért szerettem volna segíteni nekik. De nem baj, én így is szeretnék velük lenni életem végéig, még ha leszidnak is a segítségemért.

Kutyahűséggel: Max, vau vau!

Ó, én hazám!

Ó én hazám, érted élek,
szerető szívvel, Anyám vérével.

Bennőm él a szeretet,
mit jó szülém adott nékem.

Engedd, hogy harci kedvöm,
ily hevesen törjön felszínre.

Védve Alföldem szép rónáit,
Tiszával-Dunával, zúgó árjával.

Éltöm múltjával, sírom itt megásva,
keblére ölel majd a sárga föld.

Nyugvásom lesz itt végtelen.
Ó, én hazám!

*(1848-ban ha élek, és írhatok verset,
ezekkel a szavakkal jegyeztem volna le.)*

Varga Árpád

Viszonylag korai árvaságra jutásom ellenére kívülről alapvetően jó kedéllyel megáldottnak látom magam.

Tanári foglalkozásomból is adódóan fontosnak tartom a fiatalok számára a megfelelő példamutatást, ehhez pedig a frappáns, tömör irodalom ma talán járhatóbb út, hatékonyabb eszköz tud lenni.

Mondhatni nagyon átalakulóban van jelenleg a költészet, ami sok mindennek köszönhető, de én itt és most élek, szeretem ezt művelni, ezért igyekszem olyan szellemi muníciót adni az esetleges olvasóimnak, hogy érdemesnek találjanak úgymond idejük nekem szentelésére.

Eddig egy verseskötetem jelent meg magánkiadásban Kétszáz apeva címmel.

Jövőbeli tervem folytatni a publikálást, melyet 2016 őszén kezdtem el, elsősorban az interneten.

Honlapom: <https://vargaarpad.com/>

Kor-bács

(apeva-poéma)

Ki
 érti
 meg a friss
 lelket, fiat?
 Imája lángol.

Lom
 veszi
 körbe, de
 sóhaja szent,
 hajnalig mulat.

Nincs
 szava,
 kódolt kód:
 barázdát nyög,
 helyet harácsol.

Tán
 sehó
 szerelme,
 de isteni
 e rend-bűntudat.

Ne higgy bennük, fiam!

Soha ne higgy majd a márkákban, fiam!
 Fétisei lettek posztmodern embernek.
 Őrizd meg két szemed lángját élőlénynek,
 ne pazarold ember-kereskedésre!

Ne rajongj, ne áldozz értük – keserves
 kín csak, gyáva tárgy-kuruzslók hitegetnek!
 Mindre vetemednek s bármire vehetők,
 más vágycsínálják fel lelked előtt.

Könyvremek

(apeva-poéma)

Bár
rég volt,
emlékszem
azért, mikor
megszerettem a

sok
könyvet
szülői
házban szóke
fiúcskaként – rám

várt
a polc,
mint egy nagy
hajó kies
betűtengeren,

s én
ezt az
óceánt
lelkendezve
felfedezhettem.

Mi
vajon
hát a könyv?
Mitől remek?
Készítője ki?

A
külcsín
és belbecs
együttese,
mely felszenteli,

és
jó, ha
arányos,
tapintható,
kézzelfogható.

De
olykor
szobányi,
vagy polca egy
dióhéj-hajó.

A
kérdés
ma is úgy
hangzik, miként
Vörösmarty ír:

könyv
által
a világ
ment-e elébb?
Kutassunk múltat

vagy
jövőt
firtassunk
holt fák kinyert
rostjain – hiba,

ha
diák
a könyvét
a tankönyvvel
azonosítja.

Ma
ünnep
még a könyv,
tisztelendő
címe, illata,

s úgy,
mint az
embert, fej,
láb, hát, arc és
gerinc alkotja.

Él
tehát
közöttünk
némán, néha
belelélegzünk.

Nem
tűnhet
el velünk,
csupán ha már
mi is eltűntünk.

Varjú Zoltán

Komlón láttam meg a napvilágot 1974-ben, majd tizenhat éve Paks lett az otthonom, ahol jelenleg is élek. Irodalmi végzettséggel nem rendelkezem, de az irodalom szeretete, immár ötödik éve a költészet és az irodalom irányába terelte az életem. Számos antológiában, közel 40 kötetben és önállóan, a Publió Kiadó gondozásában, Christian Crown írói név alatt novellasorozat, illetve magánkiadásban verseskötet jelent meg az elmúlt időszak alatt. Tagja vagyok a Cserhát Művész Körnek, a Magyar Nemzeti Írószövetségnek és több művészeti folyóiratban publikáltam, nyomtatott és elektronikus formában egyaránt.

„Kereselem az Utat, az emberekbe vetett hit által Istenhez és a nemzeti összetartozásban a hazánkhoz, ahol szeretném hinni, hogy az emberi szívben rejlő szeretet, mindannyiunkat összeköt. Ahol nem az számít, miben különbözünk és mi az, ami megoszt, vagy ami elválaszt egymástól... csupán, egy valami fontos, az egymás megbecsülése és a kölcsönös tiszteletben rejlő szeretet.”

Bejegyzett díjak: Cserhát Art-díj, Cserhát Ezüstoklevél, József Attila emlékdíj, Időtlenység Irodalmi különdíj, Wass Albert emlékdíj, Aranykéz díj, Költői különdíj.

Nem szól

Nem szól itt himnusz, nem szól itt esti sirató.
Hajnali pírrel érkezik vakító tündöklésben
Nappalom sugara, szerteáradón, mint a szó.
Fenyvesek kacsintanak a mélybe hallgatag.
Mókusok bújnak fába vájt meleg odvaikba,
Míg egymáshoz bújik reszketően a fák alatt,
Testük melegére szomjazón az összes falkatag.

Nem szól itt himnusz, nem szól itt esti fohász.
Lemenő napsugárral festi meg fehérre,
Bérceim kövét feketébe öltözteti az éji gyász.
Hallgatnak a havasok, halkan tűnik el a báj.
Medvék keresnek maguknak téli menedéket,
Ordasok üvöltik a holdat, rettegi őket a nyáj.
Lassan hazatér a völgybe minden juhász...

Nem szól itt himnusz, nem szól itt esti szerenád.
Tiszta érzélemmel törnek fel egyenes szavak
– Szívemből-önmagam –, égi áldást szórva rád.
Szarvasok tekintenek a mezőkről, a hegyre fel,
Még zöldell fenn a magasban a havasi legelő.
Enni ad szeretve, jámbor életeknek a bérctető,
Közben angyalok nevetnek, tűnő fellegeknek,
Amíg a szeretetét ossza szét közöttünk...
a Teremtő.

Őrizem az őrtüzedet

Várod az esti fellegekkel érkező ragyogást,
fénye ezüst palást,
Átszökdécsel az égen, nyomot hagy a réten,
minden fűszál nyomán.
Árnyak takarták vöröslő sebeit,
míg a földre delej szikrát hányt,
tördelte árnykezeit, mint a remete,
aki eltemette az ájtatoskodást.
Ködfüggöny ereszkedik alá,
dideregve húzod magadra a tájat,
reszketeg kezekkel hasábot nyalábolsz
a tűzre dobva párat.
Körötted a némaság szül csendet,
érezed elhalkul benned a lárma,
káoszból teremtész rendet, magadnak vigaszul,
mosolyt csalsz a szádra.
Magadra rántod az éjt, mint ében leplet,
amit pimaszul az est teremtett, nem hiába...
Lassan halad az est, bele a sötét éjszakába,
még várat magára a pír,
hajnalhasadtáig marasztalva álmod,
míg lángbetűkkel az égre ír.
Serényen küzdesz az ébrenléttel
a tábortűz füstje a szemedbe csíp,
hárfák húrjain játszik az őszei szellő,
hozzá simul lágyan egy síp,
amely elméd mozdonyával érkezik feléd
és a messzi távolba repít.
Valahogy mégis megtalálnak az álmoképek

a lobogó lángok mögött,
ahogy a múltba és a távolba révedsz,
kutatva az emlékeid között.
Magad sem hiszed, hogy valósággá válnak
a sosem múltó vágyak
rengetegjeibe bújó, rejtekező tárgyak,
egy tán sosem volt fénykép,
amin önmagadat látod, vagy olyan utat,
amit nem jelöl a térkép.
Amíg beletemetkezik a múlt az emlékezésbe,
és kiutat keres az ÉN',
te magadba merítkezed a tábortűz lángjait,
hagyod áradni a fényt,
hadd igya beléd és a sötét éjszakába,
a lét peremén pirkadó reményt.
Gyantaillat lengi be odafentről a völgyet,
szorosán öleli kedvesét a fenyves,
szerelmesen karolva át a magas bércet,
keze tapintása kérges-érdes,
hisz hosszú évek nyomán nőtt az égig,
de cirógatása mégis édes.
Újabb hasábokat vetnél rá a tűzre,
újabb lángokat a magasba űzve,
hadd világolják messzire üzenve,
itt él számos, megannyi lélek,
akit magára hagyott a sors, de megőrzött a szív...
megőrzött az élet.
Távolba kiáltod most a fénnel,
eggyé olvadva a földdel és az éggel;
Hiába tagadjátok a létünk, őrizzük a lángot,
minden nappal, minden sötét éjjel!

Reánk várt

Olyan kegyes hozzám most az éj,
Álomba ringat, átkarol a szenvedély.
Átfonnak álmképeiken át karjaid,
Nem szólsz, szótlan ölelésbe zárna még,
Égi mécsesünk, hajnalig... csonkig ég.

Olyan kegyes hozzám a pillanat,
Feledésbe burkol minket a varázs.
Tegnapot markol meg a mai vágy,
De a holnapunk őrzi még a parázs,
Lelkünk forrasztja szánkra... e szikraláng.

Olyan kegyes hozzám most a szív,
Elűznének lábaim, ő mégis visszahív.
Veled, alfámban kezdődött a végzet,
Izzó tűz közt, egymásnak szült a sors,
Amíg reám várt... reád várt az élet...

Fejes Ibolya: Közel az Úrhoz

Vidákovics Csaba

Üdvözet Kedves Olvasó!

A nevémet olvasva, a paksi embereknek talán ismerősen csenghet. Igen, büszke vagyok arra, hogy egy nagyon szép és nagy család sarja vagyok. Itt születtem és itt is élek Pakson.

A leírt versek ellenére, nem vagyok poéta. Asztalosmester vagyok, és ezen nem is akarok változtatni. Ezek a sorok igazából csak azért gépelődtek bele a telefonomba, mert ki kellett írnom magamból a dolgokat. Rájöttem: így emészthetőbb az élet, nem könnyebb, de elviselhetőbb. Meg hát a reggeli wellness: kávé, cigi, versírás az erkélyen. Ha netalántán nem készültek volna el, azt nap közben fejeztem be. Ezeken a sorokon kicsit látszik is, hogy nem egy szuszra íródtak. De nem is baj! Ja, és még valami!!! Nagyon nem szeretném, ha ezek a sorok bármilyen formában tananyagká válnának! Én is utáltam a verselemzést!!!

Kellemes szórakozást kívánok az olvasásukhoz! És ne gondolják túl e sorokat! Ezek csak pillanatképek.

Merek már

Merek már szemedbe nézni
Mondani úgy, hogy én is hiszem

Merek már őszintén kérni
Mert megtenném én is, ha te kéred

Merek már újra nemet mondani
Tudom, így többet lehet veled

Merek már újra könnyeket ejteni
Előtted ez nem szégyen

Merek már beszélni, beszélni
Te tudod, hogy igaz s ha rossz, akkor is kell neked

Merek már emelt fővel élni
Büszkén, úgy ahogy te éled

Merek már szívből szeretni
Csak azért, mert érzem, te így szeretsz

Merek már újra álmokat szőni
Éltető vágyak, tervek, de mind veled

Merek már újra merni
Mert mellettem vagy s fogod a kezem

Mikor már azt hittem

Mikor már azt hittem
Tudom mi kell a reggelekhez
Bögrémben kávé, cukor, kanál
Egy szál cigi füstjében
A holnap is így talál

De most két bögre kell
De csak az egyik vár rám
A másikat tejjel, meg sok, sok szeretettel
És amit kapok csókodban őszinte hálád

Mikor még azt hittem
Nap mint nap azért dolgozok
Mert ez az élet rendje
Mert már jócskán felnőtt vagyok

De most úgy megyek el
Hogy fájón engedem mindkét karod
Újra szerelmes kamasz lettem
Nélküled hosszú minden munkában töltött napom

Mikor még azt hittem
Hogy csak beülök valahova és megeszem
Az ebéd is olyan, amit a szükség hozza
Mert enni kell, de egyedül nem szeretem

De veletek más, már vártok rám
Figyelitek minden kérésemet
Terített asztal vár
Jobbnál jobb ételek, még itt is úgy érzem
Családban élhetek

Mikor még azt hittem
A hosszúra nyúló délutánokat
munkába kell temetnem
Nem baj, ha rám esteledik
De mindennel kész kell lennem

De most, család vár rám
Öröm, gondoskodás, játék, szeretet
S mikor már úgy érzem este, fáj már a hiány
Órámat nézem, zárom a műhelyt, és boldogan sietek

Mikor még azt hittem
Elég az a nyolcvan centis, abban én elférek
Fárasztó nap után, tus, pár falat vacsora, fekvés
Örülök ha vízszintesben lehetek

Most sincs másképp
A fáradtság társ maradt mellettem
De már nagyobb ágy kellett
Még ha nem is a legjobb, legszebb
Karomra fekszel, hozzám simulsz és itt most nem
folytatnám a történetet

Álmok, vágyak

Én csak egy pohár vizet kerestem
Lelkem tikkasztó szomjára
De te vagy a legfinomabb bor
A szerelem kristálypoharában

Én csak egy követ kerestem
Hogy becsomagolhassam a múltam viharával
De te adtad az erőt, te biztattál
Hogy messze hajíthassam bátran

Én csak színeket kerestem
Illatokra vágytam
De te vagy a szivárvány
Minek tövében rózsakertet találtam

Én csak egy hangot kerestem
Csak egy melengető mondatot
De te vagy a legszebb szimfónia
A legszebb vers, e világban

Csak a holdat bámultam
De a nap sugaraira vágytam
Te megadtad nekem a csillagokat
Veled az univerzumban sétáltam

Nem ígérhetem

Nem ígérhetem, hogy lehozom azt a csillagot
Mert nem vagyok sem szent, végképp nem isten
Nekem a sors csak szorgos kezeket adott
De ezek a tied is, mert mindenemet neked adom

Nem ígérhetem, hogy úgy lesz,
hogy igaz lesz minden mondatom
Mert ember vagyok, gyarló, és kicsit kopott
Tudom mi fáj neked
Tudom, mikor nem szabad elmondanom

Nem ígérhetem, hogy mindig ott leszek ahol
Hogy azt a kezet mindig foghatom, szorongathatom
Mert ha nem lesz távolság, mi még jobban összetart
Tudom, hogy angyali léted fojtogatom

Azt sem ígérhetem, hogy örökkön örökké
Hogy eztán tiéd lesz minden holnapom
Mert elszállt az a sok év a nélkülédlemben
Az ember véges, és ki tudja meddig
De ígérem vigyázni fogok

De azt ígérem, szeretni, szeretni fogok
Hogy mindig érezni, tudni fogod
Hogy mondom ha kell, ha érzem, hogy akarod
Hogy ami erőtől telik azt megkapod
Hogy neked akarok adni minden holnapot

Másfél méter

Lehet, hogy ez másnak az élet
Biztonság, fegyelem, odafigyelés
Távolodunk
Onnan már nem érezni a közelséget
A hangok is másak,
csak az a két személytelen maszk beszélget

Lehet, hogy félünk kell a holnaptól
Lesz-e még az, ki számít, ki bennünk remél
Belénk oltották a kérdést, a görcsöt, a remegést
Nincsenek válaszok
Bizonytalanná vált a lét

Lesz-e még úgy
Hogy talán csak tiszteletből,
vagy éppen csak köszönően
Félelem nélkül szoríthatjuk meg egymás kezét
Lesz-e még
Boldog, vagy talán csak bocsánatkérő ölelés
Lesz-e még látható mosoly az arcokon
Kell e még rúzs, hogy szépítse a női száját
Vagy kell e még szégyellnünk a lyukas fogak helyét

Megváltozott minden
Láthatatlan lett az ellen
Nem tudni ki hozza, kit hogy támad
Lehet, hanyag barátból lesz az ellenség
Titkokkal szít szakadó szívet
A világban tetőző embertelenség

De te, aki mellettem vagy
Hiszel, bízol, szeretsz-e úgy még?
Mert az a mindennapi fohász
Kopott és talán már a reménytelen
Lehet már annyiszor kértem, hogy unod
De nem adom fel, újra és újra kérnem kell még

Miért hagytad, hogy így legyen vége?
Bűnhődnünk kell, mert sok volt az ellentét?
Bűnhődnünk, hogy lássuk már végre
Az, ami eddig volt, már rég nem elég

Ki mondja meg, mikor lesz vége
Ki mondja meg, miért az issza meg a levét
Ki csak az egyszerűek életét élte
S talán nem volt szent, de nem is érdemelte
Hogy magával vigye más szemetét

(ezt csak neked!)

Most csak annyit kérek
Ne hagyj űrt, ne taszíts
Ne hagyd, hogy kétségek közt éljek
Már így is sok az a mindennapi
kötelező másfél méter
Legalább Te ne!
Mert kell hogy hozzád érjek
Kell, hogy érezzem, velem vagy mindig
Hogy akkor is kellek
Mert álmokat űz és nyugtalanít

Mi írjuk

Túl hosszú út, de mi koptattuk a köveket
Az érkezés is magával hozta a véletleneket
Egy lábtörlőn állunk, koptattuk a múlt sarát
De mindig marad valami,
amit viszünk a nyitott ajtón át

Lapoznánk, mert kell egy új oldal
Egy új élet könyvét írjuk,
de most még nem teljesen tiszta lappal
Mert hiába a szűzi fehérség
Előtte oly mélyen vésődtek a betűk
Dombornyomott maradt az új,
így azt is érezzük még

De ott, a nem is oly távoli jövőben
Vár ránk az a lap, amit már csak mi írunk
Figyelve egymásra, csak úgy,
hogy ne véssünk, ne karcoljunk
Így tisztább lesz az a következő
És csak úgy, hogy vidám legyen az a könyvjelző

Köszönöm a reggelt

Én még félve hagytam ott az álmok országát
Mert ott is velem voltál
És nem tudtam, hogy itt is velem leszel
Pedig már szoknom kellene
Igen, itt vagy, ez már nem a lehetetlen
Csak lassan, csak halkan!
Itt fekszel mellettem
Csak nézlek s most semmit a kéznek!
Még mindig oly szép vagy
Arcodra csókot adnék, megsimítanálak
De most csak nekem kell ébrednem
Nem tudom a macskák, hogy csinálják
De próbálom én is nesztelen
Még járítani kell a csontjaimat,
Itt, ott egy halk roppanás
Ingatagon, botladozva, kénytelen és kelletlen
A kávé már készül
Az ablakon túl a sötét is szürkül
Sejtelmes fények játszanak testeden
Nem tudlak nem nézni
A tested, mint ördögi mágnes, vonzza szemem
De csitt, uralkodj magadon!
Mondja ezt átkozottul józan eszem
Hiába minden igyekezet
Már látom lassan rezdülni azt a csodás, izgató testet
Bár szemed még csukva
Kezed kérlelőn felém emeled
Az ágy szélére ülsz, átölelsz
Egybeolvadva osztozunk ezen a csodás reggelen

Miért is?

Mondhatnám azt is, hogy csak
Csak úgy, csak mert, vagy csak azért
De nem!

Mert ez nem én vagyok
Mert több kell, hogy tudd, mi vagy
Nekem te a nyitott ablakon a levegő
De a meleg otthon is te vagy
Nekem te a radír

De a legszebb penna is te vagy
Nekem te édesanyám terített asztala
De a meglepetés vacsora is te vagy
Nekem te az új fiatalság

De a vasalt ruha is te vagy
Nekem te a takargatott sebeim, a csonka kezem
De az elfogadás is te vagy
Nekem te az újra lobbant tűz
De az önbizalom is te vagy

Nekem te a kérdés
De a válasz is te vagy
Nekem te a gyermeteg kacagás
De az igazi felnőtté válás is te vagy
Nekem te a szülő

De a születés is te vagy
Nekem te az elfogadott múlt
De az álmaim is te vagy
Nekem te az öröm, a boldogság
De a sírás is te vagy
Nekem te az élet vagy!
Nekem te vagy!

Vilcsek Adrienne

Kedves Író és Olvasó társaim!

Örömömrre szolgál, hogy ismét megjelentethetem írásaimat a Verselő antológia sorozatban, idén már tizenkettedik alkalommal!

Különböző stílusú és hangulatú alkotásaimat igyekeztem egy csokorba gyűjteni, remélem, találtok közülük nektek tetszőt.

Jó olvasást és lelki feltöltődést kívánok!

Emlékfoszlányok

Az emlékfoszlányok körülöttem lebegnek
és bár egyet-egyet elkapok közülük,
a többség a múlt feneketlen mélységébe hullik.
Néha bukkan csak elő álomszárnyat öltve,
hogyan felvidítsen, vagy megríkasson,
aztán eltűnjön örökre.

Nélküle

Mikor a koporsó mellett állsz
magadat siratod
a múltat, a jelent, és a holnapod
nélküle
a fájdalom téged kínoz
könnyeid magad miatt hullatod
nem érte
mert ő már messze jár
e földi rabságból szabadulva
örök otthona felé száll

Megfordult a világ

Jaj nekem, megfordult a világ!
Vagy én látom fordítva a képeket?
Ami szép, miért rejtőzködik,
s ki küldi ránk a rémeket?
Semmi sem az, aminek látszik,
tombol, ordít a gyűlölet,
s ebben az ördögi forgatagban
már nem tudni, ki az ki gyűlöl,
s ki szeret.

Beburkolódnék a természet csendjébe,
hegyek ölelte erdők sűrűjébe.
Manóvá, tündérré változnék,
táncot járnék harangvirág zenére.
De ember vagyok, földi küldetéssel,
nem kelhetek versenyre sem manóval,
sem tündérral.

Az erdő csendjét is csak vendégként élvezhetem,
nekem ebben a lázas összevisszaságban
kell élnem az életem.

Minden

Minden, amit nézel
pillanatnyi látomás csupán.
Mind az, mit érzel,
múló vágy, csalfa ámitás.
A világ, mely volt, van és lesz,
Nélküled is száguld tovább.
Mégis fontos, hogy vagy nekem
te, egyetlen valóság!

Új haikuk

Volt-van-lesz-idő
kalodában vergődünk
csak lelkünk szabad

tomboló vágyak
lánglobbanással jöttek
jégcsapként tűnnek

sárguló mező
széttaposott virágok
lesz-e még tavasz

távoli ködben
könnyezik a természet
jövőjét félti

Úgy szállnak el a tegnapok

Úgy szállnak el a tegnapok
mint hópihék a szélviharban
egy ideig keringenek a légben
majd szétfoszlanak a messzeségben

De arcod még előttem lebeg
évek múltán is élesen látom
ahogy könnyek áztatták szemed
azon a régen hópihévé vált
utolsó találkozáson

Tenyerembe nézek

Tenyerembe nézek,
ott sejtem arcodat,
felvillanni mosolyodat.
Az érzés már a múlté,
A mámor is tova szállt,
de tenyerem még őrzi
minden pillanatát.

Te a természet gyermeke vagy (Bakához, szeretett lovamhoz)

Te a természet gyermeke vagy. Más, mint én.
Mások a jeleid, az érzéseid, más nyelvet beszélsz.
Mégis értjük egymást, mégis csoda vagy nekem!

Minden alkalommal megújuló csoda!

Köszönöm, hogy elfogadtál,

hogy bízol bennem,

és hogy érzékeny világod részese lehetek!

Fejes Ibolya: Állva hal meg

Vörös Jennifer

A Dunaújvárosi Egyetem Műszaki menedzser szakára járok. Ez látszólag távol áll a költészettől és a művészetektől, de éppen ezzel segít kiélni a kreativitásomat. Szélesítem a látóköröm és olyan perspektívából is képes vagyok szemlélni az engem körülvevő világot. Gyerekkorom óta írok verseket és tevékenykedek különböző művészeti ágakban. Hozzám legközelebb állónak a zongorázást és az írást érzem, de mostanában a festészet is egyre több szerepet kap az életemben. 21 évem alatt számtalan dolog megihletett már. A legapróbb történések és pillanatok is képesek többoldalas verseket felszínre hozni bennem. Viszont van olyan, amikor egy igazán fontos téma pár sorban is leírható az érzelmek teljes kavalkádjával. Mikor írok, nem csak a szavakat látom, hanem a vers képeit is. Azokat a képeket fordítom le a költészet nyelvére, ami később az olvasók számára egészen más látványként jelenik meg. Ebbe a kötetbe az egyik legszebb témáról, a szerelemről válogattam. Annyira különleges és egyedi fogalom a szerelem, hogy minden megfogalmazása és megnyilvánulása valós és igazi. A szeretet és a szerelem a világ mozgatórugója. Időről időre kibillentli a helyzetéből, hogy aztán általa a helyére kerüljön minden.

Igazágtalan vágy

Mi a vágy?
Csak kínzó boldogság.
Mi a kék?
A vágy, mely benned él.
Gyakran, ha valaki után vágyódsz,
Kudarc ér és csalódsz.
S miután átgázolt a lelken
Szíved szilánkként újjáépíted.
De visszatér, nem enged el
Vágyad rabja így leszel.
Mikor lenne annyi más út,
Boldog is lehetnél másutt.
Hordozna a tenyerén ezer és ezer!
Neked mégis a szívtipró kell.
Tudod, mert tudod, jót nem várhatsz tőle
De a vágy nem mozdít mellőle.
Miért van, hogy aki kedves és törődik veled
Annak nálad szemernyi esélye sincsen?
Ez ösztön talán vagy pusztá érzelem?
Beteg, mazochista szerelem.
Racionális lehetne a választás...
De mindig nyer a szív s a vágy.
Ezért van sok meggyötört lélek,
Kik a szerelem tüzeiben elégték.

A szerelem egy kötél

A szerelem egy kötél.
Megment mikor zuhannál a mélybe.
S amikor minden sötét,
Újra és újra kirángat a fényre.
Összeköt és összekapcsol.
Összecsomóz két lelket.
Bár később lehet más utat tapostok,
Egy ponton így lesztek mindig egyek.
Gyakran a szerelem egy cirkuszi kötél,
S ti ketten vagytok a táncosok.
Fontos nagyon minden lépés,
Mindig, mindig remeg a lábatok.
A szerelem néha egy hurok.
Lassan a nyakad köré tekeredik...
Úgy érzed: „Megfulladok!”
Mert a kötél már csak szorít.
Van, hogy a szerelem egy székhez kötöz.
Ahonnan azt hiszed nincs kiút...
Ilyenkor perzseld, égesd fel bőrtönöd!
Megtalálod a megmentő kiskaput.
Olykor a szerelem egy zsinór.
Egy nyáron vett olcsó karkötő.

Pár hónapig szívesen hordod,
De hamar utoléri az emésztő idő.
Van mikor csupán egy cérna.
Mely akár lehetne erős...
De egyszer elszakad, lehet még ma,
S egy éjszaka után felejtős.
Lehet még a szerelem vontatókötél.
S akkor te bármennyire is húzod,
Ha a másik azt mondja:
„Nem oké”
Magad hiába, hiába strapálsz.
Bálamadzag némelyik szerelem...
Mi összetartja a szalmaszálakat.
Ha elvágod egy rozsdás késsel,
Minden szétesik, összeomlik egy perc alatt.
Ha te vagy a vakmerő vitorlášhajó,
A szerelem ott tart a viharban a parton.
De enged, mikor kell a csúszócsomó,
Így nem veszted el áhított szabadságod.
Végső soron az igaz szerelem biztos,
hogy nem kötél.
Vagy, ha igen nem érzed, hogy ott van.
Csak egyszerűen ő a tiéd s te az övé.
Nincs nyomás, csak ő és te vagy.

Por és hamu

Hányszor lehet összetörni egyetlen szívet?
Mennyi terhet bír ugyanazon lélek?
Azt mondanám az én szívemből
nem maradtak csak darabok,
De hazudnék, mert mi egykor lüktetett
mára már csak por.
S a lelkem, minek azt hittem lángja nem fakul,
Most már pislákoló, lassan kihűlt, szürke hamu.
Hová tűntem? Mikor veszttem el?
Be kellene ismernem, hogy vesztettem.
Csak nehéz, nagyon nehéz a kudarc,
De pont olyan fárasztó a végtelen harc.
Elfáradtam. Por lettem és hamu.
Reményeim íze mostanra savanyú.
A mosolyom is nagyon megváltozott...
Bár szememből a fény még nem távozott.
Csak kopik, tűnik el napról napra,
Halványabb leszek minden múltó pillanatban.
Megmenteni nem akartok, talán nem is tudnátok.
De amit tesztek, azzal kínjaim szítjátok.
S nem is tudjátok, sohasem, hogy mennyire fáj.
Hiába látjátok a könnyem, de nem érzitek át.
Persze én érzem a ti gyötrelmeitek.
Nekem is veletek fáj, de ti ezt sem értitek.

Mert útszélen vergődő por vagyok nektek,
Akit megtapostok, majd lemostok este.
A tábortűz lángja is én vagyok számotokra,
Reggelre sajnós elmúlik a varázsa.
Porrá és hamuvá tettetek.
Ennek ellenére őrzöm nevetek.
De lassan elsodor, elrepít mellőletek a változás szele.
Nem tudom, porszívem,
hamulelkem valaha egész lesz-e.

Megmentő

Ne várd, hogy megmentsenek.
Ne légy önkéntes áldozat.
Csak engedd el és ne vess egyet.
Mentsd meg saját magadat!
Légy Te a fény az alagutadban,
Találd meg az igazat az elszálló szavakban.
Rózsa légy mi néha szúr, s néha simogat,
Minek az illata lassacskán álomba ringat.
Dobd el az elnyűtt szerepeket!
Kinőttes őket, nekem elhiheted.
Csak egyszerűen legyél, aki vagy!
S már meg is mentetted önmagad.

Nap nap után

Nap nap után meghaltam,
Míg te játszottál velem.
Bár tőled könnyek fakadtak,
Hittem, hogy az alagút fénye lehetsz.
Minden darab a szívemből
Valahogy eljutott hozzád,
De te nem kérsz az ilyenből!
Miért nem előbb szóltál?
Mert jól esett a rajongás,
Jól esett a szeretet.
Nem kenyered a viszonzás,
A barátság ezzel elveszett.
De ez is csak nekem fáj,
Te mindezt meg sem érzed,
Minden, minden hiába már,
Ott vagy önnön szíved börtönében.
Eddig azt hittem én vagyok bezárva.
Ez mind csak megfáradt illúzió.
Hozzád én bejutni próbáltam,
Bár a kulcs végig nálad volt.
Megyek hát tovább, szabadon,
Messzire a szeszélyes széllel.
A tapasztalat bagolyként a vállamon,
Döntök magamért szívvel, ésszel.

Éjszaka a Dunán

A város fényei szépen keringőznek,
Arany csíkok a vízen tekergőznek.
Csobban egy-két ismeretlen hal,
Faág úszik a sötét habokban.

Így lennék Veled ketten,
Lennék a Világgal vagy az ellen.
Ne, kérlek ne hagyj magamra,
Mert, akkor a bánat rámszakadna.

Mikor felkel a Nap szeress!
Mikor eljön a Hold szeress!
Mikor minden, igazán minden oda,
Szeressük egymást, menjen a bú tova.

A város fényei varázslatosak...
A lámpák csak csendesen izzanak.
Minden fénycsóva egy külön világ,
Lennék egybe boldog Veled igazán.

Virág

A Szél vitte, sodorta...
Majd lágyan lerakta a porba.
Épp, hogy mag volt, de már taposták,
Igazán nem is élt, de a halálát kívánták.
Mégis küzdelmek árán eljutott a földig,
Érezte: A magból talán virág lehet megint.
Hiába jött a Vihar, az Árvíz, a Villám,
A virág nőtt, túllépett ezer fájdalomán.
Hiába a föld alatt minden hideg volt és sötét,
Tudta: Előbb vagy utóbb eléri a Fényt.
Hetek, hónapok, talán ezredek múltak,
Az élet végre utat tört, legyőzve a múltat.
Nincs még egy ilyen mag, ilyen virág,
Ki bimbóként annyiszor elhervadt már.
Ki nem látott soha eddig napsugarat,
Akit nem látott még soha az izzó Tavasz.
Nem csókolta Szellő és ezernyi pillangó,
Csak azt tudta: Az élet keserű és mulandó.
Nem ismert szerelmet, nem ismert vágyat,
A létezés volt eddig a legtöbb, amit várhat.
Ennek vége! Mert a bimbóból virág lesz.
Ismerni fog Életet, Családot, Szerelmet!

Ami hozzád köt

Az első gondolatfoszlány Te vagy minden reggel.
A Te arcod látnám először, mikor a Nap felkel.
Tudom ez szinte teljesen lehetetlen...
Mondtad már, hogy felőled lehetek bárkivel.
De nem, nem, nem tudok!
Mert hozzád köt minden, ami vagyok.
Álmaim nem a kertig visznek.
Messzi, távoli rétre repítenek.
Úgy hiszem ott lehetek igazán boldog,
De eljutni odáig sehogy sem tudok.
Mintha a szeretetem csak távolabb lökne,
Virágaid talán elhervadnak tőlem.
Én is folyamatosan miattad hervadok,
Lelkeddel kitéptél, de a vázában megfulladok.
Földet nem adsz alám, nincs mibe kapaszkodjak,
Így belőlem lassan minden szerelem kifogyhat.
De hozzád köt a remény, ezernyi látomás,
Meddig hiszem, hogy Te vagy az igazi, senki más?
Meddig tart zsinóron minden, mi rólad szól?
Mikor szabadulok a lélek fájdalmától?
Tönkretesz, meggyötör az egész,
Az eszem elengedne, de a szívem csak Téged néz.
Csak Téged lát, Téged igazán.
Viszonzásra talán soha nem talál.
De nem adom fel, akkor sem, ha nem Te vagy,
Akkor elengedlek, hadd legyél Te és Én is szabad.

Kedves Versírók, Alkotók, Olvasók!

Tizenkettedik éve ad teret a Verselő Antológia az alkotó emberek szavakba vagy képekbe öntött gondolatainak, érzéseinek.

A sorozat folytatódik!

Már tizenegyedik alkalommal fog megjelenni 2021 nyarán tematikus antológiánk és folyamatosan jelennek meg önálló szerzői kötetek is gondozásunkban.

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?

Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná, látná a saját gondolatait a könyvlapokon?

Érdeklődését minél előbb jelezze! Így az elsők között kapja meg a Verselő Antológia 2021, a nyári antológia és a Kézen-fogva antológia részletes kiírását!

Küldje el e-mail címét (esetleg egyéb elérhetőségét) a verseloantologia@gmail.com címre.

Mindent megtalál a kiadó honlapján:
<http://legyenkonyved.hu>

Megosztaná a megjelenés örömét?!

Az Info-Szponzor Kft. a már megszokott és népszerű Verselő Antológia és nyári antológia sorozata mellett, 2015-ben először jelentette meg Kézen-fogva címmel új sorozatának első kötetét. Ebben a pályázók csoportokat, közösségeket alkotva jelenhettek meg. Nagyszülő-unoka, szülő-gyermek, házaspárok, szerelmespárok, barátok közösen mutathatták meg, hogy mit tudnak, milyen csodás alkotások kerülnek ki a kezük, a tolluk alól. Vannak itt versek, prózák, rajzok, festmények, fotók.

A kiadvány sikerét látva 2021-ben is meghirdetjük a lehetőséget. Ha megosztaná mással is a megjelenés örömét, ne habozzon!

Jelezze már most az infoszponzor@gmail.com címen és amikor megjelenik azonnal küldjük a pályázati kiírást!

Együtt minden művészet
élvezetesebb!

ISSN 2068-341X